

ЕЛИНЪР ГЛИН ЗАЩО ЗАРА

Превод от английски: Радка Крапчева, 1992

chitanka.info

ГЛАВА I

Мнозина се питаха с любопитство от каква народност беше големият финансист Франсис Маркрут. Самият той се смяташе за натурализиран англичанин, а и по външност приличаше на такъв. Беше висок, ситроен и рус. Външният му вид беше безупречен. В него се четеше такава самоувереност, каквато е присъща само на англичаните. Когато говореше, никой не би могъл да познае в него чужденеца. Даже името му — Маркрут — не казваше нищо. За него се знаеше само, че е баснословно богат, че е дошъл в Лондон преди десетина години от Париж, Берлин или Виена и веднага станал фактор в града, а напоследък беше всемогъщ в някои кръгове. Маркрут имаше прекрасна къща в Парк Лейн. На празненствата в дома му малцина имаха достъп.

Правеше впечатление, че още от самото си идване той завързваше приятелство само с почтени хора. В работата си се срещаше с най-различни хора, но грижливо избягваше къщите на тези, които не му бяха приятни. Даже той избираше старателно всяко запознанство, като че с някаква определена цел.

Франсис Маркрут седеше и пушеше в библиотеката си, която гледаше към парка. Той беше около четиридесет и шест годишен и ако не бяха мъдрите му като на змия очи, лесно можеше да мине за десет години по-млад. Срещу него, с лице, обърнато към светлината, един млад мъж се беше разположил удобно в кожено кресло. Посетителите в библиотеката на Франсис Маркрут седяха винаги с лице към светлината, докато самият той ѝ обръщаше гръб.

Не можеше да има никакво съмнение за народността на посетителя — той бе явно англичанин. В него имаше може би повече нормандска, отколкото саксонска кръв, защото косата му беше тъмна, въпреки че очите му бяха сини.

Лорд Танкред Тристан Лоример Гискар, 24-и барон Танкред де Рейс от графство Съролк, захвърли разсеяно цигарата си в камината, засмя се с горчива ирония и продължи разговора:

— Да, Франсис, приятелю мой, аз проиграх шанса си тук. Сега съм тридесет и една годишен и не ми остава друго, освен да се изселя в Канада и да си купя един чифлик.

— Навярно върху Рейс тежи голяма ипотека? — попита Маркрут спокойно.

— Да, а също и върху северните владения. Като се отдели издръжката на майка ми, за мен не остава нищо. Аз не се оплаквам, досега имах отличен живот, но тези проклети радикали объркаха всичко.

Финансистът кимна одобрително и младият мъж продължи:

— Прадедите ми са се погрижили да не оставят много пари за мен, а трябва да се живее...

Франсис Маркрут продължаваше да пуши замислено.

— Естествено — каза той най-после. — Аз одобрявам една такава решителна постъпка. Намирам, че постоянното отлагане и уповаване на случая води неминуемо към по-дълбоко затъване. Чел ли си „Рол“ от Мюсе?

— Ах! Човекът, който е достигнал до последния си ден и към когото малката девойка е толкова мила? Да, защо?

— Ти ми напомняш Жак Рол.

— О, успокой се, не съм толкова зле! — каза лорд Танкред със смях. — Все още мога да събера няколко хиляди лири и да замина за Канада. Вярвам, че там с малък капитал ще успея да натрупам много пари. Днес дойдох нарочно, за да ти кажа, че смятам да замина към края на ноември и няма да мога да се отзова на поканата ти за лов на фазани.

Финансистът полузатвори очите си. Винаги когато правеше това, умът му беше зает от много важна мисъл.

— Доколкото ми е известно, ти нямаш никакви очебиени пороци, Танкред — каза той. — Не си картоиграч, не си пияница, не си женкар. Въпреки че си спортсмен, ти си културен човек и си държал две-три добри речи в камарата на лордовете. В действителност ти си един от най-добрите екземпляри от твоята класа. Жалко е да провалиш кариерата си и да се изселиш.

— Не мисля, че ще погубя кариерата си, само ще я развия в друго направление — каза младият мъж. — Тук всичко се обърка. Ние

дадохме решаващ глас на най-неподходящите и най-невежи хора. Радвам се, че се държах настрана от политиката, доколкото можах.

Франсис Маркрут стана и дръпна транспарантите. Слабото септемврийско слънце се мъчеше да се промъкне в стаята. Ако лорд Танкред не беше толкова зает със собствените си мисли, той щеше да забележи това неспокойно държане на приятеля си. Младият мъж се сепна изненадано, когато събеседникът му продължи:

— Искам да ти направя едно предложение. Аз имам племенница вдовица, която е твърде привлекателна жена. Ако се ожениш за нея, ще изплатя всичките ти задължения и ще ѝ дам зестра като на принцеса.

— Велики Боже! — каза лорд Танкред.

Слепоочията на финансиста се покриха с червенина, а очите му заискриха с метален блясък. Във възклицанието на лорда се криеха разнородни чувства, но Маркрут запита меко:

— Какво точно в тази работа те накара да възкликнеш „Велики Боже“?

Хладнокръвието не напускаше никога лорд Танкред.

— Цялата работа — каза той. — Първо, мисълта да се оженя, второ, да се оженя за непозната жена, и трето и най-силно — да се изплатят дълговете ми в замяна на това.

— Твърде обикновена случка. Помисли за мнозина от вашите перове, които са се оженили за американки само по тази причина.

— И помисли какви жалки същества са повечето от тях! Може би финансово да съм западнал, но аз имам едно от най-старите имена в Англия и досега в рода ни не е имало подлеци, нито мизерници. Кълна се в Юпитер, Франсис, много бих дал, за да узная какво целите с това предложение. По дяволите, приятелю, още не умирам от глад и мога да работя, ако стане нужда.

Мистър Маркрут седеше неподвижно. Той беше извънредно спокоен човек.

— Да, признавам, че направих грешка, като изложих работата по такъв начин. Ще бъда, откровен с теб. Моето семейство, приятелю, е също така старо, както твоето. Племенницата ми е единственото същество, което ми е останало на света. Бих искал да я омъжа за англичанин, а от всички англичани бих искал да я омъжа за теб, защото те харесвам и намирам, че имаш ценни качества. О, повярвай ми... —

той вдигна ръка, за да предотврати едно прекъсване. — Аз те изучавах последните няколко години и знам всичко за теб и за работите ти.

Лорд Танкред се засмя.

— Скъпи ми Франсис — каза той, — ние сме приятели отдавна и сега сме изпаднали в настроение на откровения. Трябва да кажа, че харесвам и ценя твоето дяволско хладнокръвие във всичко. Възхищавам се от познанията ти за вината, цигарите и картините. Намирам, че си много интересен събеседник, но заявявам откровенно, че не бих искал да имам за жена племенницата ти, ако прилича на теб!

— Мислиш ли, че и тя ще е така хладнокръвна?

— Без съмнение, но всичко това е свършено невъзможно. Не вярвам, че говориш сериозно. Предполагам да е някаква шега.

— Чул ли си ме някога да правя подобни шеги, Танкред? — попита мистър Маркрут спокойно.

— Не, и точно това ме озадачава. Наистина, Франсис, какво си замислил?

— Мисля това, което казвам — ще изплатя всичките ти задължения и ще ти дам една прекрасна жена със значително състояние.

Лорд Танкред се изправи и започна да се разхожда из стаята. Той беше свършено естествен човек, свикнал да живее под постоянен себеконтрол, както финансистът. Тъй като беше доста развълнуван, той не се стараше да се овладее, а се разхождаше из стаята. Младият мъж считаше, че се намира пред приятел, затова не се мъчеше да скрие чувствата си.

— О, всичко това е глупост, Франсис, и аз не мога да го направя. Щом като ме познаваш така добре, както казваш, навярно си чул за моите вкусове и навици. Никога не ухажвам една жена, освен ако ме привлича. Никога не бих се оженил, освен ако съм лудо влюбен в нея, независимо от това дали има пари или не. Дори ми се струва, че ще ми е много неприятно да взема жена с пари, която навярно ще казва като американката на лорд Дарууд: „Колата е моя и днес няма да може да я използвате.“

— Тогава следва, че ще се ожениш въпреки всичко, щом си влюбен в някоя жена, нали? — попита Франсис Маркрут.

— Възможно е — никога не съм бил истински влюбен! А ти? Струва ми се, че този всемогъщ страх се среща само по романите.

Всички жени престават да значат много за нас след време. Нали, стари момко?

— Аз разбрах, че е възможно една-единствена жена да значи много нещо — каза финансистът и стисна устни.

— Е, добре, досега аз не съм разбрал това — заяви лорд Танкред — и дано да е далече денят, в който ще го разбере. Сега-засега се чувствам в безопасност.

Странна, дори загадъчна усмивка се плъзна по лицето на Маркрут.

— А ргoгoс, Франсис, откъде знаеш, че дамата ще се съгласи да се омъжи за мен? Ти говориш, като че ли аз съм единственото лице, до което трябва да се допиташ.

— Така е. Аз отговарям за племенницата си, тя ще направи това, което аз искам. Както казах и преди, ти си съвършено олицетворение на английски благородник, Танкред. Предполагам, че жените не упорстват дълго време с теб, нали?

Лорд Танкред се засмя.

— Честна дума, за мен е много смешно да те видя да ставаш нещо като посредник за женитби. Не схващаш ли сам колко е комично това?

— Напротив, намирам, че е много естествено. Ти можеш да предложиш на жена си добро обществено положение, а моята племенница може да ти даде младостта си и едно голямо богатство. Но да не говорим вече за това. Приятно ще ми е да ти бъда полезен при приготовленията ти за Канада. Ела на вечеря днес, случайно съм поканил няколко магнати, които имат капитали в канадските железници и могат да ти дадат ценни сведения.

Лорд Танкред прие поканата и стана. Когато стигна при вратата, той се спря и каза с усмивка:

— Ще видя ли племенницата ти?

Финансистът беше с гръб към него, затова не потисна усмивката, която се плъзна по лицето му, когато отговори:

— Може би, но ние приключихме с въпроса за племенницата.

Така те се разделиха. При звука на затварящата се врата мистър Маркрут натисна звънеца и един слуга влезе безшумно в стаята.

— Моля, кажете на графиня Шулска, че искам незабавно да й говоря — каза той. — Помолете я да слезе веднага.

Измина много време и той започна да става нетърпелив. Най-после вратата се отвори и една жена влезе бавно в библиотеката.

ГЛАВА II

Когато се отвори вратата, финансистът прекъсна неспокойната си разходка из стаята и се спря неподвижен, с гръб към светлината. Жената се приближи и също застана неподвижна. Те се измерваха с поглед, в който нямаше любов, въпреки че влязлата жена заслужаваше да бъде гледана така по много причини. Първо, тя имаше това завладяващо и налагащо се обаяние, което не зависи нито от чертите, нито от фигурата, нито от красотата. От цялото ѝ същество се излъчваше някаква неуловима сила на характера, някаква чудно привлекателна мощ. Където и да се появеше Зара Шулска сред обществото, разговорите спираха и разискванията и злословията започваха.

Тя беше доста висока, много стройна и гъвкава. Лицето ѝ беше малко и овално, чертите ѝ не бяха изящно изваяни, но кожата ѝ беше изключителна по своята белота, която не беше белотата на мляко, а на чудно бяло кадифе или на листа от камелия. Устата ѝ беше извита и червена, зъбите ѝ равни и когато се усмихваше, което се случваше много рядко, те навеждаха на мисълта за сила, въпреки че бяха малки и бели. Най-чудното в тази странна жена бяха косата и очите ѝ. Засенчени от кадифени ресници, на пръв поглед те изглеждаха черни като смола, но погледнати при пълна светлина бяха гълъбовосиви. Странни сънливи очи, скрити под прави гъсти и черни вежди. Изразът им беше прекрасен, но съвсем не беше тих и спокоен. Навярно от някаква далечна испанска прабаба тя беше наследила чудната си червена коса — с цвят на зрял кестен, току-що паднал от черупката. Тежка плитка беше увита стегнато около главата ѝ и навярно когато я разпуснеше, косата ѝ стигаше до коленете. Прическата ѝ показваше, че младата жена не се води по модата, но тя поразяваше със своята класическа простота. У нея всичко беше просто и естествено. Роклята ѝ — от мек плат, беше по-скоро бедна, въпреки че тя я носеше с обичайното си държане на императрица. Наистина приличаше на императрица от върха на пръстите до прекрасната си глава.

С царствено високомерие тя попита с дълбок, обработен глас:

— Добре, какво има? Защо ме извика така неочаквано?

Финансистът продължаваше да я наблюдава внимателно.

„Удивително привлекателен дявол — мислеше си той, — ти си наследила гордостта на баща ми, императора. Колко горд би бил с теб! Ти можеш да подлудиш всеки мъж, но за мен ще бъдеш пионка в играта ми, за да спечеля жената, която искам. Може би ще спечелиш и собственото си щастие, така че Елинка, ако вижда от небето, не ще каже, че съм бил жесток с теб.“

— Повиках те, за да говорим по един извънредно важен въпрос. Ще бъдеш ли така любезна да седнеш? — каза той с церемониална учтивост, приближавайки към нея стол.

Тя седна, без да каже нито дума, оставяйки го да продължи. Нейното спокойствие беше почти така пълно, както неговото, но докато той си го налагаше умишлено, тя беше съвсем естествена.

По някой път вуйчото и племенницата напомняха дебнещи пантери, готови да се хвърлят върху жертвата си.

— Е? — каза тя.

Франсис Маркрут продължи:

— Доколкото разбирам, ти си в много лошо положение и често едва имаш какво да ядеш. Не мислиш, че си направих труд да те извикам от Париж без причина, нали? Навярно предполагаш, че имам някаква цел.

— Естествено — каза тя с пренебрежение. — Нито за момент не помислих, че е поради някакви благотворителни причини.

— Толкова по-добре. Тогава можем да пристъпим към работата — продължи той. — Съжалявам, че не бях тук, когато пристигна вчера, надявам се, че слугите са се погрижили да се чувстваш добре.

— Съвсем добре — отговори тя студено.

— А сега искам да те запitam нещо. Сигурна ли си, че съпругът ти граф Ладислав Шулски е умрял? Възможно ли е да е станала някаква грешка при установяване на самоличността му? Чух, че лицето му е било съвсем обезобразено от куршума. Аз се осведомих за всичко от властите в Монте Карло, но искам да чуя и твоето мнение.

— Ладислав Шулски е мъртъв — отговори тя спокойно, като че ли й правеше удоволствие да каже това. — Причина е станала някаква жена на име Фето. Иван Ларски го застрелял в ръцете ѝ. Той бил

любовникът, който ѝ плащал, а Ладислав бил избраникът на сърцето ѝ по това време. Тя виеше над тялото му като животно, на което са отнели малките. Когато пристигнах аз, тя все още оплакваше красивите му очи, които не се виждаха вече, но аз го познах по къдравата му коса и по жестоките му бели ръце. Ах, това беше една отвратителна картина! Виждала съм много грозни неща, но това беше най-ужасното! Не искам да говоря за него. Фето отрупа гроба му с цветя и замина при героя Ларски, който успя да избяга.

— И оттогава вие живеете заедно... с другите... — в гласа на Франсис Маркрут прозвуча омраза.

— Аз живях с малкото ми братче Мирко и с Мимо — можех ли да ги напусна? Животът ни е много тежък, но понякога се подобрява, когато Мимо успее да продаде някоя картина.

— Не желая да слушам името му! — прекъсна я Франсис Маркрут развълнувано. — Отначало, както знаете, исках да го намеря и да го убия, но сега мизерникът може да живее, понеже сестра ми е мъртва.

Графиня Шулска повдигна леко рамене. Очите ѝ потъмняха от озлобление, но тя не каза нищо. Маркрут се изправи до камината и преди да отговори, запали цигара. Финансистът знаеше, че трябва да подбира думите си, защото имаше работа със силен противник.

— Ти си двадесет и четири годишна, Зара, а беше омъжена на шестнадесет — каза той най-последно. — Знам, че до тринадесетгодишната си възраст си получила много добро образование. Предполагам, че познаваш малко живота.

— Животът! — каза тя, а в гласа ѝ се долавяше горчивина. — Боже мой! Животът и мъжете!

— Навярно мислиш, че познаваш мъжете?

Тя повдигна малко горната си устна и показа равните си зъби — беше като озъбване на животно.

— Аз знам, че те са или глупави, слаби същества, или омразни животни като Ладислав, или пък големи финансиста като теб. Това ми стига!

— Да, но ти не познаваш англичаните...

— Напротив, много добре си спомням баща си. Студен и суров с милата мама — гласът ѝ потрепери. — Той мислеше само за себе си и

я оставяше с месеци сама, когато идваше на лов в Англия. Всички мъже са коравосърдечни и егоисти!

— Въпреки това аз ти намерих един англичанин за съпруг, когото ще бъдеш така добра да приемеш — отговори Франсис Маркрут авторитетно.

Тя се изсмя — ако един толкова безрадостен звук можеше да се нарече смях.

— Ти нямаш власт над мен. Аз няма да направя това.

— Доколкото те познавам, мисля, че ще го направиш — каза финансистът със спокойна самоувереност. — Разбира се, има специални условия.

Тя го погледна рязко. Изразът на мрачните ѝ очи беше неспокоен като на подгонено диво животно, но тя сведе клепките си.

— Какви са условията?

Докато тя говореше, Франсис Маркрут си помисли за черната пантера в зоологическата градина, която обичаше да наблюдава. В този момент Зара му напомняше животно.

Той седна срещу нея и изпусна дима от цигарата си на малки синкави облачета.

— Условията са, че брат ти Мирко ще бъде осигурен до живот. Ще живее при почтени хора и ще има възможност да развие добре таланта си...

Той се спря внезапно и замълча.

Контеса Шулска притисна конвулсивно ръцете си и въпреки уменията ѝ да се владее, в гласа ѝ се долавяше такава болка, каквато би трогнала и най-коравото сърце.

— О, Боже! — каза тя толкова тихо, че той едва я чу. — Аз заплатих веднъж за тях с цената на тялото и душата си. Твърде много е да го искат и втори път...

— Както искаш — каза финансистът.

Маркрут рядко грешеше в отношенията си с хората. Той не оставяше нищо на случайността. Водеше разговора с рядко умение и в най-подходящия момент хвърляше бомбата си. След това показваше пълно безразличие, защото считаше, че противникът не трябва да знае истинските му мисли. Финансистът поддържаше, че човек трябва да се преструва на заинтересован, когато е необходимо, но никога да не го показва, когато наистина е заинтересован. Затова той остави

племенницата си на спокойствие, за да може тя да размисли върху предложението му, като знаеше предварително какъв щеше да бъде резултатът.

Зара стана от стола и се опря на облегалката. В падащия вечерен здрач лицето ѝ беше смъртнобледо.

— Можеш ли да си представиш какъв беше моят живот с Ладислав? — изсъска тя. — Първо, аз бях играчка за неговите брутални удоволствия, а след това примамка, за да изнудва другите мъже. От сутрин до вечер той ме измъчваше и обиждаше. Аз го намразих още от първия миг, в който го видях, но отначало той беше страшно мил с бедната мама, която ти остави да умре.

При тези думи суровото лице на Франсис Маркрут се сгърчи от болка. Той вдигна ръката си, за да протестира, но я отпусна безмълвно и племенницата му продължи:

— Понеже тя беше много болна и ние бяхме много бедни, аз се омъжих за него — Зара се отправи към вратата с царствен вид. Когато сложи ръка върху дръжката, тя се обърна и в същото време един последен лъч от залязващото слънце падна върху главата ѝ и като че ли подпали огнената ѝ коса.

— Казвам ти, че това, което искаш, е прекалено много — в гласа ѝ се долавяха ридания. — Не мога да го направя.

След това младата жена излезе и затвори вратата.

Франсис Маркрут се облегна в креслото си и продължи да пуши замислен.

Какви чудни създания са жените! Всеки мъж би могъл да се справи с тях, ако взима под внимание темперамента им, а не думите им. Франсис Маркрут беше философ. В библиотеката му имаше много философски книги, а на писалищната му маса беше поставена една добре подвързана книга с откъси от Епикур. Той я взе и зачете:

„Който похабява младините си в ядене, пиене и жени,
е като човек, който износва зимното си палто през лятото.“

Той не беше похабил младините си нито в пиянство, нито с жени, но беше изучавал и едното, и другото и беше дошъл до заключение, че те можеха да доставят голямо удоволствие на всеки разумен мъж.

Маркрут остави книгата и взе „Морнинг Пост“. Той препрочете наново един пасаж, който особено му беше харесал:

„Херцог Гдастонбъри и лейди Етелрид Монфичет дадоха снощи интимна вечеря в замъка Гластонбъри. Между гостите бяха...“

Той прескочи няколко от най-благородните имена в Англия и спря погледа си върху собственото си име:

„мистър Франсис Маркрут...“

След това финансистът се усмихна, вгледа се в огъня и никой не би могъл да познае суровите му сини очи, когато прошепна нежно:
— Етелрид! Моя руса красавице!

ГЛАВА III

В това време, обвита в тъмно палто и с гъст воал на лицето, Зара бързаше през парка. Тя се бе, измъкнала съвсем безшумно от дома на вуйчо си. Слънцето беше залязло, нощта се спускаше, влажна и студена. Зара потрепери и се взря в заобикалящата я мъгла. Срещата беше определена за шест часа при Ахилесовата статуя. Сега беше шест и двадесет. Тя се надяваше, че са си отишли, защото за Мирко беше много опасно да чака на влажния и студен въздух. Но не, когато се приближи до определеното място, младата жена забеляза две лошо облечени фигури, притиснати една към друга. Те избързаха напред, за да я посрещнат. Детето беше девет-десет годишно сакато момче, но изглеждаше много по-малко. Мъжът, въпреки изтърканото си палто и старата си шапка, беше извънредно хубав.

— Как се радвам, че те виждам, Милинка! — извика детето. — Татко и аз те очакваме цял ден. Струваше ми се, че никога няма да стане шест часът. Но сега си вече тук и аз искам да те изям с поглед.

Слабата му и прекалено дълга за тялото ръчичка обгърна врата ѝ. Младата жена го вдигна и го занесе на една пейка, където седнаха, за да поговорят върху работите си.

— Не знам нищо друго, освен че сте пристигнали вчера — каза графиня Шулска. — Намирам, че е много неблагоприятно от ваша страна. В Париж поне госпожа Дюбоа щеше да ви почака за наема, а тука... между чужди хора...

— Не ни се карай сега — отговори мъжът с очарователна усмивка. — Когато ти замина, слънцето залезе за Мирко и за мен. Валеше непрекъснато и гъската на Дюбоа започна да ни нервира страшно, а отгоре на всичко Гризалди продължаваше да готви всичките си яденета с чесън! Кълна се в Юпитер, това убиваше нашето вдъхновение. Аз не можех да рисувам, а Мирко не можеше да свири. Тогава ние си казахме: Ако не друго, то поне слънцето от косата на Милинка ще свети в мрачната Англия. Ние ще избягаме там от чесъна

и от гъската, а мъглите ще ни дадат нови идеи и ще създадем чудни неща. Нали така, Мирко мио?

— Разбира се, татко — отговори детето, а гласът му потрепери плачевно. — Кажу, сърдиш ли ми се, мила? Кажу, че не!

— Малкият ми! Как да се сърдя. Нали знаеш, че не мога да се сърдя на моя Мирко, каквото и да направи!

Смолистите очи загубиха изражението на черната пантера и придобиха това на Сикстинската мадона. Младата жена притисна слабото телце до себе си и го загърна с палтото си.

— Страхувам се само, че в Лондон няма да е добре за вас, а ако вуйчо ми научи, че сте тук, тогава няма да мога да взема нищо от него. Той наблегна нарочно, че ще трябва да дойда съвсем сама и че това може да е от полза за мен. От полза за мен — значи от полза и за вас, иначе мислите ли, че бих приела омразната му компания?

— Ти си така добра с нас, Милинка — каза Мимо. — Сестра ти е истински ангел, Мирко мио, но скоро ние всички ще бъдем богати и прочути. Миналата нощ сънувах чудесен сън и една дивна картина в сиви мъгли.

Граф Мимо Сикипри бе роден оптимист.

— Засега обаче сме още в стаята на Новил Стрийт, Тотенхам Корт Роуд. Страхувам се, че и кварталът е много мизерен.

— Не е по-лош от този на госпожа Дюбоа — побърза да я увери Мимо. — Лондон ми дава нови идеи.

Мирко започна да кашля остро, измъчван от суха кашлица. Графиня Шулска го притисна по-силно към себе си.

— Гризалди ли ви даде адреса? Той беше мил старец въпреки чесъна — каза тя.

— Да, той ни посъветва да отидем в тази квартира, докато се пооправят работите ни. Ние отидохме веднага там и ти писахме.

— Аз бях много учудена, когато получих писмото. Имате ли сега пари, Мимо?

— Да, естествено! — младият мъж извади гордо от джоба си няколко френски франка. — Когато пристигнахме, имахме около 200 франка, но нуждите погълнаха по-голямата част от парите. Те ще ни стигнат, докато продам „Апашът“. Утре ще занеса картината при някой добър клиент.

Сърцето на Зара се сви. Тя знаеше много добре колко можеха да живеят с 200 франка. Въпреки грижите му за Мирко, този господин можеше да даде парите си на някой просяк или да ѝ купи подарък. По отношение на парите граф Сикипри бе съвсем неблагонадежден.

Нейната малка рента от починалия Шулски едва стигаше за най-необходимото. Тя се лишаваше от всичко само за да задоволи братчето си.

Когато красивата жена на Морис Грей, ексцентричния англичанин, който живееше в един замък близо до Прага, избяга с граф Мимо Сикипри, тринадесетгодишната ѝ дъщеря избяга с нея. Тогава и двете бяха зачеркнати от списъка на семейството. Морис Грей ги прокле, лиши ги от наследство, затвори се в замъка и след една година умря от препиване. Братът на красивата мис Грей — Франсис Маркрут — също не ѝ прости. Той отказа да се интересува от нея даже след раждането на Мирко и след женитбата ѝ с граф Сикипри. По бащина линия братът и сестрата Маркрут бяха от много висок произход и въпреки едно черно петно в семейството им, финансистът не можа да понесе безчестието на любимата си сестра Елица. Тя беше единствената слабост на този твърд човек. Графиня Шулска се беше замислила.

— Мимо, да предположим, че няма да продадеш „Апашът“ и моите и твоите пари се свършат, а зимата е много студена. Студът е опасен за Мирко, какво ще правим тогава?

Граф Сикипри се помести смутен. Красивото му лице придоби трагично изражение. То беше огледало на всичките му чувства. По него той можеше да изписва любов, преданост и нежност, на които не можеше да устои никоя жена. Това негово чудно обаяние смекчаваше раздразнението на Зара пред лекомислието му. Младата жена повтори по-меко:

— Какво ще правим тогава?

Мимо стана ѝ разпери ръце по много драматичен начин.

— Това не може да бъде. Аз ще продам „Апашът“, а даже и да не успея, казвам ти, че тези чудни сиви мъгли ми вдъхват нови мисли, виждам тайнствени образи — две сенки се срещат в мъглата! О! Тази картина ще има голям успех.

Мирко обгърна врата на сестра си, целуна страната ѝ и започна да шепне нежни думи на приятен славянски език. Сълзи напълниха

дълбоките очи на Зара, Тя отвори чантата си и преброи 10–20 шилинга, които пусна в малката ръка на детето.

— Пази ги, любимце мой, за крайна нужда. Това е всичко, което имам. Но аз ще намеря някакъв изход. Сега трябва да си вървя. Ако вуйчо разбере, че съм ви срещала, тогава няма да бъда в състояние да ви помогна.

Те я изпратиха до Гросвенър Тейш и с мъка се разделиха. Детето и мъжът я проследиха с поглед, докато пресече булеварда, и тръгнаха обратно. Когато стигнаха до „Марба Арч“, над тях се изля пороен дъжд. Колкото и бедно да беше облечена графиня Шулска, тя беше жена, към която слугите се отнасяха с безкрайно почитание. Търнър и Джеймс даже не забелязаха с какви дрехи беше излязла. Забележката, която Търнър направи след минаването на Зара, беше следната:

— Много е надменна, Джеймс, също като господаря.

Графиня Шулска се прибра в стаята си с изпълнено от мъка и роптание против съдбата сърце. Тя седна срещу камината и се загледа безрадостно в искрящите главни.

Какви ли печални образи от миналото се появиха в пламъците? Мислите ѝ се върнаха към най-ранното ѝ детство. Пред нея се нижеха един след друг мрачният ѝ баща чудак, печалният замък, строгите гувернантки — англичанки и немкини, обожаваната ѝ прекрасна майка, която се появяваше в детската стая като фея, винаги весела и мила. След това пътешествието в една страна, където тя видя в царския дворец един умиращ стар благородник, който я целуна и каза, че ще стане красива като майка си. Там, в двореца, беше и Мимо, прекрасен в адютантската си униформа. След това той често идваше в печалния замък и заедно с майката-фея посещаваше детската стая. После дойдоха страшни и пусти дни. Мрачният баща ругаеше и проклинаше, а лицето на вуйчо Франсис беше като на стар дявол. Един ден тя получи писмо да се срещне с майка си тайно в парка. Тогава Зара плака и я умолява да я вземе със себе си. Мимо и майка ѝ, безгрижни като деца, се съгласиха. После животът в шумните хотели... Постепенно лицето на майка ѝ започна да слабее и да бледнее. У нея се появи страх, че Франсис може да убие Мимо и затова не се отделяше от него. По-късно дойде Мирко и с него и мизерията, защото всичките бижута бяха продадени и не им остана нищо друго, освен малката рента на Мимо. Мирко беше много изнежено бебе и от грижи по него

майка ѝ се разболя. Докторът ѝ препоръча лечение на юг. Това можеше да се осъществи само като се омъжи Зара за Ладислав Шулски, който имаше вила в Ница и им я предлагаше. По това време той беше луд по младото момиче, което едва беше навършило 16 години.

Когато мислите ѝ стигнаха дотук, в погледа ѝ се изписа такова свирепо изражение, каквото едва ли можеше да се види в очите на черната пантера, когато Франсис Маркрут я дразнеше, като провираше бастуна си през решетката на клетката ѝ.

О, омразни, омразни спомени! Едва тогава тя разбра какво значи женитба и мъж! Нейната жертва продължи живота на обожаваната майка с една зима. Въпреки че беше трудно да измъкне нещо от Ладислав, тя често успяваше да ги подпомогне, докато и неговите пари бяха пропилены на хазарт и по жени.

Тогава, въпреки умолителните писма, които дъщерята и Мимо писаха на вуйчо Франсис, бедната майка умря в мизерия в едно студено парижко ателие. По-късно те разбраха, че по това време той е бил в Южна Африка и че получил писмата твърде късно. Като че ли сам Бог ги беше изоставил.

Най-после идваше споменът за нейната тържествена клетва. Обожаваната майка можеше да умре спокойно, тя няма да изостави никога Мирко. Сякаш горящите главни шепнеха нейните последни думи:

— В края на краищата аз бях щастлива с Мимо, Мирко и с теб, моя Милинка. Това щастие изкупва всички страдания... — и след това тя беше затворила очи завинаги.

Сълзи се стичаха по страните ѝ и замъгляваха чудните ѝ очи.

Зара беше взела вече решение. Нямаше друг изход. Трябва да приеме предложението на вуйчо си.

Тя се изправи рязко и без колебание излезе от стаята.

Франсис Маркрут беше все още в библиотеката. Той гледаше часовника си и пресмяташе времето. Сега беше осем без двадесет и пет, гостите му щяха да дойдат на вечеря в осем, а той още не беше почнал да се облича. Дали племенницата му ще вземе решение дотогава?

Той не се съмняваше нито за миг, че тя ще приеме предложението му. Решението ѝ беше въпрос на време, но по много причини той предпочиташе да го вземе веднага.

Когато младата жена влезе в библиотеката, финансистът стана от мястото си с усмивка на задоволство. Все пак тя дойде! Ненапразно разчиташе той на познанията си за женския характер.

Зара беше много бледа. Големите ѝ очи искряха мрачно изпод мастилените ѝ ресници.

— Ако условията ти могат да осигурят щастието на Мирко — приемам ги! — каза тя.

ГЛАВА IV

Четвърт час беше изминал, откакто четиримата мъже — двамата канадски магнати, Франсис Маркрут и лорд Танкред — очакваха в салона появяването на графиня Шулска. Най-после вратата се отвори и младата жена влезе с царствено спокойствие. Тя беше облечена във вечерна рокля от някаква черна прозрачна материя, която ѝ придаваше особен чар. Друга жена би изглеждала много мизерна в такава дреха, но начинът, по който Зара я носеше, я правеше да изглежда като дреха на богиня. Такава тя се видя поне на трима от мъжете. Франсис Маркрут беше твърде нервиран от закъснението ѝ, за да се възхищава, но даже и той, докато ѝ представяше гостите си, не можа да не забележи, че никога не я беше виждал по-прекрасна или по-точно — по-царствено надменна.

Преди половин час те бяха имали една твърде бурна сцена в библиотеката. Тя беше говорила малко, но без да скрива недоволството си. Съгласна беше да приеме сделката, но искаше да знае причините, които караха вуйчо ѝ да я принуди на този брак.

Когато ѝ каза, че това е също една сделка между него и другия мъж и че тя ще получи голямо богатство, младата жена не беше проявила никакво учудване, а само беше повдигнала презрително горната си устна.

За нея всички мъже бяха или животни, или безумци като бедния Мимо.

Ако знаеше, че лорд Танкред е отблъснал вече ръката ѝ и че вуйчо ѝ разчиташе само на непогрешимото си познаване на човешката природа — и по-специално на характера на лорд Танкред, — тя щеше да се почувствува унижена, а не така изпълнена с презрение.

От своя страна, младият мъж беше дошъл точно в осем часа, което за него беше рядка проява на точност. От момента, в който напусна къщата на приятеля си Маркрут, у него се беше появило чудно нетърпение да види племенницата на милионера.

Каква жена може да бъде тази, която е съгласна да се омъжи за един непознат само заради титлата и положението му в обществото! Четвъртчасовото чакане беше разпалило още повече любопитството му. Затова когато вратата се отвори, преди малко, той повдигна глава с нескриван интерес и за миг престана да диша. Във всеки случай външността на дамата беше извънредно привлекателна.

Но когато ѝ го представиха и когато очите му срещнаха нейните очи, той остана поразен от тлеещата мрачна омраза, която се четеше в тях.

Какво може да значи това? Франсис навярно фантазира. Защо ще го гледа тя така, ако има желание да се омъжи за него? Това го засегна, а същевременно и заинтригува.

През цялото време преди да минат в столовата тя не проговори нито дума. Лорд Танкред съвсем не беше новак, който можеше да се смрази с мълчание и благодарение на навика си да се движи сред обществото, той успя през време на вечерята да завърже разговор с нея. Обаче единствените отговори, които получаваше, бяха „да“ и „не“. Канадският магнат, който седеше от другата страна на Зара, беше пощастлив от него.

По едно време, съвсем неочаквано, тя излезе малко от резервираността си, защото по-възрастният мъж беше казал нещо, което я заинтересува.

Държането ѝ дразнеше лорд Танкред най-вече затова, защото беше сигурен, че тя не беше глупава. Нима човек с такова лице може да бъде глупав? Младият мъж не беше свикнал жените да не му обръщат внимание. През целия си живот той не беше изпадал в подобно положение.

Танкред я наблюдаваше с любопитство. Никога той не беше виждал толкова бяла кожа и така идеално гладко лице. Очите ѝ, клепачите ѝ — всичко у нея го изпълваше с желание да я докосне, да я притисне в обятията си, да разпусне дивната ѝ коса и да зарови лицето си в нея. И при все това лорд Танкред не беше човек, който се възхищаваше лесно от външния чар на жените.

Към средата на вечерята той успя да изтръгне няколко изречения от нея в отговор на въпроса му дали Англия ѝ харесва.

— Как може човек да се произнася за нещо, което не познава? — каза тя. — Аз съм идвала тук само веднъж, когато бях дете. Намирам,

че е студена и мрачна.

— Ще трябва да ви накараме да ви хареса — отговори той, мъчейки се да я погледне в очите, които тя извърна веднага. Въпреки това младият мъж успя да забележи израза на омраза, който продължаваше да се таи в тях.

— Има ли значение дали ще ми хареса или не? — каза тя, гледайки право пред себе си. Това беше въпрос, на който мъчно можеше да се отговори, защото го поставяше натясно. Без да си дава сметка защо, лорд Танкред изведнъж изпадна във възторг от нея. Досега обаче той все още не беше взел решение какво да прави.

Без да знае как и защо, необикновено вълнение обхвана цялото му същество. Подобно чувство той беше изпитал само веднъж, по време на един лов на лъвове в Африка, когато в лагера им се разнесе новината, че наблизо са открили извънредно красиво животно, което щяха да нападнат на другия ден. Изглежда, че ловджийските му инстинкти бяха наново събудени.

В това време графиня Шулска се беше обърнала към съседа си сър Филип Арментронг. Той ѝ разказваше за Канада и тя слушаше с жив интерес как там имало поле за работа за всеки и как работливите и упорити хора могли да натрупат големи богатства.

— Мислите ли, че в тази страна художниците могат да намерят поле за работа и пазар за произведенията си? — попита тя и лорд Танкред се учуди на нескрития интерес, който се долавяше в гласа ѝ.

— Модерните художници ли? — осведоми се сър Филип. — Страхувам се, че не, въпреки че новите богаташи започват да купуват картини и красиви старинни предмети. В една млада страна преуспяват хората на разума и на делото, а не мечтателите.

Внезапно младата жена отпусна леко глава. Любопитството ѝ изчезна и тя започна пак да отговаря само с „да“ и „не“.

Лорд Танкред продължаваше да я наблюдава и да се учудва. Той забеляза, че мислите ѝ бяха някъде надалеч.

През цялото време, докато говореше със съседа си полковник Макнамара, Франсис Маркрут не изпускаше от очи двамата млади. Той беше много доволен от развоя на събитията. В края на краищата закъснението на Зара беше дошло точно на място.

Ако младата жена запази незаинтересованото си държане до края на вечерта, не беше изключено въпросът да се разреши още тази вечер.

Лорд Танкред беше страшно раздразнен, защото не успя да изтръгне нито дума повече от Зара. След като поднесоха десерта, тя се възползува от първия удобен момент, за да се измъкне от трапезарията. Младият мъж стана да ѝ отвори вратата, а вместо благодарност, чудната жена му хвърли поглед, пълен с презрение и омраза.

Танкред се върна на мястото си с лудо биещо сърце!

Франсис Маркрут, верен на обещанието си и като че ли ръководен от искрено желание да послужи на приятеля си, обърна разговора за Канада и за най-добрите начини, по които човек може да вложи там капиталите си. Но изглежда, че младият лорд беше изоставил напълно проекта си да се изсели в Канада. Той следеше разсеяно разговора и когато в стаята долетяха тихите звуци на „Гъжна песен“ от Чайковски, предложи да минат в салона.

Зара беше седнала пред пианото в дъното на просторната стая. Една голяма лампа хвърляше мека светлина върху бялото ѝ лице и лебедовата шия. Голите ѝ ръце изглеждаха изваяни от същата слонова кост, както клавишите. Кадифените ѝ очи гледаха в безкрая, а дълбоко в тях се беше спотаила някаква неизразима скръб.

Това беше любимата песен на майка ѝ. Тя я свиреше нарочно, за да си припомни клетвата, която ѝ беше дала, и за да има сили да приеме предложението на вуйчо си заради доброто на Мирко.

Погледът ѝ се спря върху лорд Танкред, който влизаше в този момент. Тя не познаваше достатъчно англичаните, затова не можеше да съди за характера на лорда. По външност и той беше красив и мъжествен като Ладислав Шулски. Навярно ще е много силен и... ужасен, като всички останали мъже, си помисли тя.

Цялото ѝ изражение се промени, когато той се приближи и се облегна на пианото. Скръбта изчезна от очите ѝ и се замени с някакво упорито изражение. Печалната песен на Чайковски премина в луда тарантела.

— Вие сте странна жена! — каза лорд Танкред.

— Наистина ли? — процеди тя през зъби. — Мъдреците казват, че всеки човек полудява понякога. Струва ми се, че тази вечер аз имам причини да полудея! — при тези думи тя удари един последен акорд, стана от мястото си и прекоси стаята.

— Вуйчо Франсис, вярвам, че гостите ти ще ме извинят — каза тя с тон, който не търпеше противоречие, — но аз съм много изморена.

Лека нощ на всички.

Тя им се поклони учтиво, докато те изказваха съжаленията си, и напусна бавно салона.

— Лека нощ, госпожо — й каза лорд Танкред пред вратата. — Някой ден ние ще си кръстосаме мечовете.

Думите му не бяха възнаградени с отговор, а само с един унищожаваш поглед от мрачните ѝ очи.

— Драги ми Маркрут, вашата племенница е необикновена и красива жена — чу той да казва един от старите джентълмени и това го раздразни неизвестно защо.

Франсис Маркрут, който знаеше отлично кога трябва да действува, започна да разказва съвсем равнодушно, че тя действително има много интересен и чудноват характер. Той намираще, че за нея не може да се каже, че е красива, но че без да има особени черти, има превъзходна кожа и изключителни очи и коси.

— Аз не бих казал, че тя е красива, стари приятелю — заяви той. — Красотата предполага по-голяма миловидност и нежност. Моята племенница ми напомня черната пантера в зоологическата градина, но не мога да кажа дали е опитомена или не.

Тези забележки бяха хитро пресметнати, за да разпалят лудите чувства, които се бяха породили вече у лорд Танкред. Франсис Маркрут не хабеше никога думите си напразно. След това той обърна рязко разговора пак към Канада, докато отегчи даже двамата магнати и те станаха да си вървят.

Четиримата мъже излязоха заедно в хола и когато Търнър помагаше на гостите да се облекат, домакинът се обърна към младия лорд:

— Няма ли да останеш да изпусим по една цигара, Танкред? Знаем, че не се прибираш никога толкова рано.

Не след дълго двамата приятели се бяха настанили удобно в уютната библиотека.

— Надявам се, моето момче, че получи всички сведения, които искаше, за Канада — каза той. — Сър Филип и полковникът са много влиятелни там. Попитах...

Лорд Танкред го прекъсна.

— Вече Канада никак не ме интересува! — избухна той. — Ако действително си говорил сериозно днес, съгласен съм да се оженя за

племенницата ти. И не искам да знам дали ще има пари или не.

Наистина плановете на Франсис Маркрут се бяха изпълнили по-скоро, отколкото сам очакваше.

Обаче той не изрази никакво учудване, а само повдигна леко веждите си и изпусна няколко колелца синкав дим.

— Аз говоря винаги сериозно — каза той, — само че не обичам, когато хората действат слепешката. Сега, когато видя племенницата ми, сигурен ли си, че тя ти подхожда? Предупреждавам те, че тя има много тежък характер. За никой мъж не ще е лесна задача да се справи с нея като със съпруга.

— Не обичам укротените жени — каза лорд Танкред. — Точно тази ѝ черта ме плени. Кълна се в Юпитер, никога не съм виждал по-надменно държане. Ще трябва да употребя цялата си интелигентност, за да открия как да я подхвана.

— При все това, какъвто и начин да употребиш, твърде възможно е да не успееш с графиня Шулска. Не казвай след това, че съм те оставил да я вземеш слепешката.

Защо ме гледа с такава омраза? — щеше да запита лорд Танкред, но се спря. Характерно беше за него да не иска никакви подробности, а да се постарее да открие самичък всичко. Единственото нещо, което трябваше да знае, беше дали наистина тя желае да се омъжи за него. Ако е съгласна, разбира се, и тя ще има свои причини. Нито за миг той не се поласка от мисълта, че графиня Шулска може да го иска заради личните му качества и все пак беше сигурен, че младата жена не се ръководи от никакви мизерни и долни цели. Лорд Танкред обичаше опасните игри. Той яздеше винаги най-лудите коне, усмиряваше младите жребци, отиваше на лов и преследваше най-свирепите животни, защо тогава да не вземе жена с мъчен характер? Това даже правеше женитбата по-привлекателна за него. Обаче младият лорд беше много откровен със себе си, затова си призна, че не само ловджийският инстинкт го тласкаше към тази постъпка, а че тази жена го беше омагьосала и той искаше да я има за себе си.

— Ти можеш да разпиташ за семейството ѝ — каза Франсис Маркрут приветливо. Той се възхищаваше от чистосърдечния и пламенен порив на приятеля си. — Понеже предполагам, че не ще го направиш — продължи финансистът, — аз ще ти кажа. Моята племенница е дъщеря на Морис Грей, брат на стария полковник Грей

Хинтингтън, който е известен в обществото. Тя е вдовица от една година. Бившият ѝ съпруг беше едно неокачествимо животно, но въпреки това тя беше безупречна съпруга и предана дъщеря. Досега не е проявила темперамента си, но предполагам, че има такъв и при това много пламенен.

Лорд Танкред скочи от мястото си. Мисълта само за нея и за темперамента ѝ го изпълваше с трепет. Възможно ли е да е влюбен вече? Само за една вечер!

— А сега, мило момче, нека уговорим подробностите — продължи Маркрут. — Както ти казах, нейната зестра ще бъде като на принцеса.

— Отказвам категорично да уговарям такива работи, Франсис — отговори лорд Танкред. — Казах ти, че искам само жената за съпруга. Щом като държиш да уредиш дълговете ми, можеш да приказваш с адвоката ми, но настоявам парите да останат на нейно име. Всичко това съвсем не ме интересува, единственото нещо, което искам да знам, е сигурен ли си, че тя е съгласна да се омъжи за мен.

— Напълно сигурен — каза финансистът и присви очите си. — Иначе нямаше да ти говоря днес.

— Значи всичко е решено. Няма да питам защо, няма да питам нищо, а само кога мога да я видя пак и кога ще може да се венчаем.

— Ела да обядваме утре заедно някъде в града и да уредим въпроса окончателно. Дотогава аз ще я видя и ще я питам кога може да ѝ се представиш. Предполагам, че ще можете да се венчаете в началото на ноември.

— Чак след десет седмици! — протестира лорд Танкред. — Искам да бъда тук за първия лов на вуйчо ми Гластонбъри на втори ноември. Ако се оженим тогава, сигурно ще бъдем на сватбено пътешествие! А прогос, стари приятелю, и ти трябва да дойдеш на този лов. Той е най-приятният от всичките и на него са поканени много отбрани хора, защото тогава се празнува рожденият ден на Етелрид.

— За мен ще е истинско удоволствие — каза Франсис Маркрут и наведе очи, за да не може лорд Танкред да види радостната искра, която се запали в тях.

Най-после новопроизведеният годеник стана, двамата приятели си стиснаха сърдечно ръка и си пожелаха лека нощ.

Когато остана сам, Франсис Маркрут се приближи веднага до писалищната си маса и написа един петцифрен чек за болницата за недъгави деца. Финансистът вярваше в такива дела, чрез които изказваше благодарността си.

ГЛАВА V

От дома на приятеля си лорд Танкред се прибра веднага в апартамента си на Сейнт Джеймс Стрийт. Той се настани удобно в кабинета си и се замисли върху новосъздаденото положение. Младият мъж съзнаваше, че е постъпил много лудешки, но не съжаляваше. Някаква сила, по-мощна от всичко, което беше изпитвал досега, го беше подтикнала към това решение. Какъв ли ще е бъдещият му живот с тази странна жена? Това не можеше да се предвиди!

Той не се съмняваше, че го очакват много силни преживявания. Във всеки случай графиня Шулска щеше да замести с достойнство майка му, лейди Танкред, сестрата на херцог Гластонбъри. Тази мисъл му напомни, че трябва да пише на майка си и да я осведоми за стъпката, която се сготвеше да предприеме. Мислено младият мъж си спомни за всичките жени, в които си въобразяваше досега, че е бил влюбен. Най-сериозна беше една любов, която бе изживял още като студент в Оксфорд. За щастие и последната му авантюра с Лаура Хайфорд беше приключена. Тя беше само един епизод и при това много отегчителен. Всеки случай никоя от жените не бе имала причини да го упреква и той се чувствуваше свободен и щастлив.

През последните осемстотин години, още откакто Амари Гискар бе нахлул в Англия заедно с Вилхелм, Завоевателя и бе възнаграден за своята вяност със земите Рейс, заграбени от саксонците, неговите потомци не престанаха да се отличават със своите храбри до лудост дела и авантюристични постъпки. Навярно това качество започваше да се проявява сега и у него.

Лорд Танкред се замисли за своята избраница. Без съмнение тя беше извънредно привлекателна жена. Колко прекрасно ще е, когато успее да я накара да му говори, да го обича... Защото тя сигурно ще го обикне някой ден! Фактът, че беше съгласна да се омъжи за непознат мъж, свидетелстваше за голямо хладнокръвие от нейна страна, но той не желаше да се спира на тази мисъл: жена с нейното лице не можеше да бъде студенокръвна. Цялото й същество навяваше на мисълта, че

може да бъде завладяна от най-чудни страсти. Тя беше просто божествена. А какво ли ще е, като я целуне! Но тук той се спря, стана и написа една кратка бележка на майка си, която тя получи на другия ден в къщата си на Куин Стрийт, Мейфер. Бележката имаше следното съдържание:

„Мила мамо,

Най-последно и аз ще се оженя. Моята избраница е дъщеря на Морис Грей (брат на стария полковник, който умря миналата година) и вдовица на един поляк на име Шулски, тя се нарича графиня Шулска... (Тук той си припомни, че не знае малкото ѝ име!) Племенница е още на Франсис Маркрут, когото ти не харесваш... или по-право не харесваше миналия сезон. Тя е много хубава и се надявам, че ти ще я обикнеш. Ще дойда да закуся с теб към десет часа.

Твой любящ син Танкред.“

По начина, по който се беше подписал, майка му разбра, че писмото е много сериозно. Обикновено той завършваше редките си писма, само с:

„Поздрави от Тристан.“

Старата дама се облегна назад върху възглавниците и затвори очи. Тя обожаваше сина си, но преди всичко беше светска жена и обичаше да обмисля и претегля всичко разумно. Тристан беше преминал възрастта на неразумните обвързвания и авантюри, следователно е имал сериозни причини, за да вземе това решение. Той едва ли беше влюбен. Тя го познаваше много добре, когато беше влюбен, а напоследък не беше показвал такива признаци. Интимното му приятелство с Лаура Хайфорд далеч не можеше да му вдъхне такива възвишени чувства. Благородната лейди се замисли за Франсис Маркрут. Той беше така баснословно богат, че тя въздъхна облекчено.

Все пак не можеше да допусне, че парите са изиграли някаква роля в решението на младия лорд. Лейди Танкред познаваше възгледите на сина си за богатите съпруги. Тя знаеше също, че въпреки модерното пренебрегване на традициите, той държеше и беше много горд със старото си благородно име. Какви ли са тогава причините за този годеж? Е, добре, скоро ще узнае, защото сега беше осем часът и половина, а Танкред щеше да дойде към десет. Тя позвъни за камериерката си и я помоли да съобщи на госпожиците да се облекат и да дойдат при нея.

Не след дълго двете сестри на лорд Танкред влязоха в спалнята. Те бяха миловидни свежи англичанки, които изпитваха страхопочитание пред майка си. Девоичките целунаха старата дама и седнаха на леглото ѝ. Те разбраха, че се е случило нещо много важно, защото лейди Танкред не приемаше никого, даже и дъщерите си, преди да фризира косата ѝ.

— Брат ви Тристан ще се жени — каза тя и погледна писмото, което държеше в ръка — за някоя графиня Шулска, племенница на мистър Маркрут, когото сме срещали в обществото.

— О, мамо! Наистина ли! — извикаха Емили и Мери едновременно. — Виждали ли сме я? Познаваме ли я?

— Не, не мисля. Предполагам, че Тристан я е срещнал в Шотландия или пък може би в странство — спомнете си, че той ходи в Париж за Великден и след това през юни пак.

— Много съм любопитна как изглежда тя — каза Емили.

— Млада ли е? — попита Мери.

— Тристан не казва друго — отговори лейди Танкред, — освен че е красива.

— Колко чудно! — възкликнаха двете момичета едновременно.

— Да, естествено, това е много неочаквано — съгласи се майка им, — но Тристан не ще избере никога жена, която аз няма да одобря. Бъдете готови да ѝ направим визита веднага следобед, мили деца. Тристан ще дойде на закуска, затова можете да закусите сега в стаите си. Аз трябва да поговоря с него.

Момичетата изгаряха от желание да зададат хиляди въпроси, но се задоволиха с по една целувка от тържествената си родителка. Те се оттеглиха в своята стая, в която заедно споделяха всичките си радости и младежки скърби.

— Не е ли това прекрасно, Ем? — каза Мери, свита на кълбо върху леглото на сестра си. — Мама явно беше много развълнувана, но така сдържана! Аз мислех, че Тристан има нещо с Лаура Хайфорд, а ти?

— О, тя му омръзна отдавна. Лаура го преследва и досега, тя е цяла котка и аз не разбирам как можеше Тристан да я търпи!

— Мъжете са такива — каза Мери мъдро. — Те трябва да имат някого, с когото да си играят, а се страхуват от младите момичета.

— Как бих искала тя да ни обича! — въздъхна Емили. — Мистър Маркрут е много богат, а може би и тя. Колко хубаво ще е, ако могат да живеят в Рейс! Чудесно ще е да отворят стария замък и да канят гости там.

— Да, наистина — съгласи се Мери.

Лейди Танкред очакваше сина си в малката приемна. Подобно на него, и тя беше образец на истинска английска аристократка. Имаше хубава глава с побеляла коса и красиво, но студено лице. Старата дама се държеше много надменно и се обличаше с изискан вкус. Тя умееше така добре да се владее, че дори не почукваше с крак от нетърпение, което я разяждаше в този момент. Беше почти единадесет, когато най-после Тристан се появи. Той се извини мило и я целуна по страната.

— Сатан беше много буен, затова трябваше да го разтърча по Рорен Роуд. Ти знаеш, че когато отивам на езда, винаги закъснявам и страшно огладнявам. Готова ли е закуската? — попита младият лорд весело.

Лейди Танкред го покани да минат в трапезарията, където закуската ги очакваше.

— Сервирай ми всичко, каквото има, Майкъл — каза Танкред. — Гладен съм като вълк. След това можеш да си вървиш, милейди ще налее кафето.

Лицето на стария слуга засия и той прошепна едва чуто:

— Радвам се, че милордът е пак при нас!

Не след дълго старецът се измъкна безшумно и ги остави сами.

Лейди Танкред се вгледа в сина си с любов. Той беше така красив, здрав и млад! Всяка майка би била горда с него.

— Тристан, мило момче, разкажи ми всичко сега — каза тя.

— Почти няма какво да ти кажа, мамо, освен че ще се ожения към 25 октомври. Нали ти ще бъдеш мила с нея... със Зара? — той се беше

осведомил сутринта за името ѝ от Франсис Маркрут, затова „Зара“ беше казано доста естествено. — Тя е малко особена и има много хладно държане. Отначало може да не ти хареса.

— Не вярвам, мили — каза лейди Танкред колебливо. — Хладно държане ли казваш? Това поне не е лошо. Аз не одобрявам модерните свободни и разпуснати маниери.

— О, у нея няма нищо свободно и разпуснато — усмихна се Тристан мрачно.

Младият мъж реши, че ще е по-добре да не оставя майка си да измъква от него сведения, а сам да ѝ каже това, което би искал тя да знае.

— Виж, мамо, всичко стана съвсем неочаквано. Аз самият го реших едва снощи и веднага те осведомих. Тя ще бъде много богата, за което съжалявам, въпреки че ще можем отново да живеем в Райс. Считам за излишно да ти кажа, че не се женя за нея по тази причина.

— Знам. Аз те познавам достатъчно добре — прекъсна го лейди Танкред, — но не съм съгласна с теб, че трябва да съжаляваш, че е богата. Ние живеем във времена, в които най-старите и благородни имена са безполезни, когато нямат пари, за да поддържат традициите. За твоята титла и положение много жени биха дали всичкото си злато. В замяна на това ти ще ѝ дадеш много повече, затова не трябва да считащ, че ти прави милост.

— О, естествено, пък и тя е добре възпитана и няма да ми го натяква — усмихна се лорд Танкред.

— Спомням си стария полковник Грей — продължи майка му, — но не познавам брат му. В чужбина ли е живял?

Въпросът беше неудобен. Младият годеник не знаеше нищо за своя, така да се каже, тъст.

— Да — побърза да каже той. — Зара се е оженила много млада, сега е едва двадесет и четири годишна. Бившият ѝ съпруг е бил истинско животно и сега тя живее при вуйчо си Франсис Маркрут. Той е много симпатичен човек, мамо, въпреки че ти не го харесваш. Извънредно образован и със забавни възгледи върху живота. Сигурно ще си промениш мнението, когато го опознаеш. Въпреки че е чужденец, той е забележителен спортсмен.

— Тристан, знаеш ли от каква народност е мистър Маркрут? — попита старата дама.

Наистина всички жени, дори майките, стават понякога отегчителни със своите безкрайни въпроси!

— Честна дума, не знам — засмя се той малко неловко. — Може би австриец... Или руснак. Никога не съм мислил върху това, той говори отлично английски и във всеки случай е натурализиран англичанин.

— Но тъй като се жениш за племенницата му, не считаш ли, че ще е разумно да събереш сведения по въпроса? — опита се да го посъветва лейди Танкред.

Тогава видя, че упоритият дух на Гискарови, с който се беше борила напразно у съпруга си, се събужда и у сина ѝ. Гъстите прави вежди на Тристан се смръщиха и той гневно сви устни.

— Аз ще направя това, което съм намислил, мамо! — каза той. — Доволен съм от постъпката си и те моля да приемеш положението без коментари. Няма да искам никакви сведения и се надявам, че и ти няма да търсиш такива. Нищо не е в състояние да промени решението ми! Ще бъдеш ли така добра да ми дадеш още малко кафе?

Ръцете на лейди Танкред потреперваха малко, когато наливаше кафето, но тя не каза нищо и между тях настъпи моментно мълчание.

— Ще взема момичетата и веднага следобед ще ѝ направим посещение — каза старата дама след малко. — Ще попитам за графиня Шулска. Името се произнася така, нали?

— Да. Възможно е тя да не си е вкъщи. За днес може би ще е по-добре да оставите само визитните си картички, а утре или вдругиден ще я посетим заедно, мамо. Виж, докато не излезе обявлението в „Морнинг Пост“, нищо не е напълно решено, затова мисля, че Зара ще предпочете да я посетите по-късно.

Лорд Танкред считаше, че това е много вероятно, понеже самият той не я беше видял още.

Понеже майка му гледеше извънредно възмутено, той не можа да не почувствува комичността на положението и избухна във весел, непринуден смях. След това скочи от мястото си и я целуна с такава момчешка палавост, че старата дама не можа да не му се усмихне.

— Мило дете — прошепна тя, — ако ти си щастлив и можеш да се смееш така, то и аз съм спокойна и ще направя всичко, каквото искаш.

Очите ѝ се овлажниха и тя притисна нежно ръката му.

— Ти си най-милата майка на света! — каза той и ѝ подаде ръка, за да я отведе в малкия салон.

— А сега трябва да вървя да се преоблека — каза той, поглеждайки дрехите си за езда. — Отивам на обяд с Маркрут, за да уредим подробностите. Засега довиждане. Сигурно ще те видя довечера.

— Извикай ми едно такси! — обърна се Танкред към Майкъл.

Преди да напусне майка си, той добави:

— Не казвай никому нищо. Остави да го научат утре от „Морнинг Пост“. Изпълни това ми желание, моля ти се!

— Даже и на Сирил ли да не казвам? Днес той ще дойде от Итън за няколко дни, а момичетата знаят вече.

— Ах, Сирил! Наистина, аз го забравих. Да, кажете му... Той е славно момче и ще разбере. Слушай — той извади няколко монети от джоба си, — дай му това от мен.

После лорд Танкред излезе с усмивка на уста.

Няколко минути по-късно един строен четиринадесетгодишен юноша с присъщата самоувереност на учениците от Итън пристигна пред къщата на лейди Танкред, заплати по царски на таксито и влезе в приемната на майка си. Сирил беше най-малкият от четирите деца на лейди Танкред. Големите му сини очи се закръглиха от учудване, когато чу голямата новина, и той каза само:

— Хъм, трябва да си я бива, щом като Тристан я е избрал... Но каква неприятност, сега няма да иде в Канада и няма да имаме чифлик...

ГЛАВА VI

Същата сутрин Франсис Маркрут посети племенницата си. Когато почука на вратата на нейната стая, тя току-що беше довършила закуската си.

Зара го прие официално, с хладна учтивост, каквато проявяваше изобщо в отношенията си с него. В държането ѝ винаги имаше някаква озлобеност, нещо презрително.

— Дойдох да уговоря подробностите по женитбата ти — каза той, следвайки поканата ѝ да седне. При думата „женитба“ ноздрите ѝ потрепнаха, но тя не каза нищо. Мъчно беше да се справи човек с нея точно поради това ѝ мълчание. Тя не улесняваше събеседника си. Франсис Маркрут познаваше този метод и сам се ползваше от него — той принуждаваше другия да изложи своето желание или предложение. — Снощи ти видях лорд Танкред. Не можеш да кажеш нищо против личността му, а по-късно сама ще се убедиш, че той е голям джентълмен.

Тя продължаваше да мълчи.

— С него решихме да се венчаем към 25-и октомври. Що се отнася до твоя гардероб, трябва да имаш дрехи, които да отговарят на високото положение, което ще заемаш. По-добре ще е да си поръчаш всичко в Париж...

Тук той се спря, поразен едва сега от факта, че дрехите, които тя носеше, бяха много мизерни. Маркрут съобрази, че досега не беше забелязал това само поради нейния особен чар, който приковаваше вниманието на околните ѝ върху самата нея. Това го изпълни с особено чувство на гордост. В края на краищата тя му беше племенница!

— За мен ще бъде истинско удоволствие да те облека елегантно — каза той. — Отдавна щях да го направя, ако не знаех къде щяха да отидат парите. Сега ще уредим този въпрос и всички ще бъдем щастливи.

Не беше в природата ѝ да иска благодеяния за братчето си и за Мимо, без да заплати за тях. Сега обаче, когато беше заплатила със

самата себе си, трябваше да се постарее да изтръгне колкото се може повече за тях.

— Кашлицата на Мирко се поднови — каза тя спокойно. — Тъй като приех твоето предложение, искам незабавно да го изпратя на потопъл климат. Баща му и той са тук, в Лондон, в една много мизерна квартира.

— Обмислил съм всичко — отговори Франсис Маркрут и се намръщи, както правеше винаги когато се споменаваше името на Мимо. — В Бърнмут въздухът е отличен за хора със слаби дробове. Там има един извънредно добър лекар, с когото влязох във връзка. Той ще вземе детето в своята къща, където ще има всички удобства и постоянен лекарски надзор. По-късно, когато се съвземе, то може да се върне в Париж или във Виена и там да даде воля на влечението си към цигулката. Искам да разбереш — продължи той, — че ако приемеш моите условия, братчето ти няма да е лишено от нищо и животът му ще бъде осигурен.

Мислено тя попита: „А Мимо?“, но реши, че ще е по-разумно да не споменава още нищо за него. Какво по-хубаво можеше да се иска за Мирко от това да бъде под постоянен лекарски надзор, на чист въздух, под специален режим! Единственият въпрос беше дали детето ще е щастливо, като се раздели с баща си.

— Има ли деца в къщата? — попита тя. Мирко беше малко особен и не обичаше други деца.

— Докторът има едно момиченце на годините на брат ти. Той е деветгодишен, нали? То също е болнаво, така че ще могат да си играят заедно.

— Бих искала да отида първо да видя доктора и къщата — каза тя.

— Разбира се, можеш да го направиш, когато пожелаеш. Освен това смятам всяка година да му внасям в банката известна сума. Когато порасне, ще има едно малко състояние.

— Много добре — каза тя. — А сега дай ми, моля ти се, малко пари, за да посрещна сегашните им нужди. Няма да се пожертвувам, докато не се убедя, че ще извадя от затруднение тези, които обичам. Искам незабавно пет хиляди франка... Те правят четиридесет лири, нали?

— Ще ти ги изпратя след малко — отговори Франсис Маркрут. Днес той беше в отлично настроение. — Сега, когато уредихме подробностите, ще те помоля да помислиш, че трябва да видиш годеника си.

— Не искам да го видя — заяви тя.

Вуйчо ѝ се усмихна.

— Вярвам, но това е част от договора. Не можеш да се омъжиш за него, без да го видиш! Той ще те посети днес следобед и без съмнение ще ти донесе и пръстен. Разчитам на твоята дума, че няма да покажеш явно антипатията си и няма да направиш с това невъзможно за него да играе докрай своята роля. Помни, че благосъстоянието на братчето ти зависи от тази женитба. Ако накараш лорд Танкред да се откаже, от само себе си се разбира, че и сделката между нас двамата се разваля.

В очите ѝ наново се появи свирепото изражение на черната пантера, а ледена вълна заля сърцето ѝ. Тя започна да говори бързо, задъхвайки се:

— Тогава, щом като желаеш толкова да постигнеш целта си, която не мога да отгатна... казвам ти... нареди да замина за Париж... Самичка, далече от него, до деня на сватбата. Сигурно и той желае същото. Навярно и двамата сме само марионетки в твоите ръце. Обясни му, че няма да падна толкова ниско да си играя на истинска годеница — особено тук, в Англия, където мама казваше, че любовта се изнася на показ и годениците трябва да се държат непременно като влюбени. Господи! Аз ще играя ролята си, доколкото мога... през време на официалните посещения на близките му. Но освен това... с изключение на днес... няма да го срещам насаме и няма да поддържам никакви връзки с него. Разбрано ли е?

Франсис Маркрут я гледаше с нескривано възхищение. Тя беше неизразимо привлекателна в това си настроение. Той изпитваше безкрайно удоволствие да наблюдава хората в раздражено състояние.

— Разбрано — каза той. Финансистът чувствуваше, че е разумно да не настоява повече. Той знаеше, че може да разчита на думата ѝ, че ще изпълни задължението, което беше поела.

— На обяд ще кажа на лорд Танкред — заяви той, — че ще го приемеш днес и че след това ще заминеш за Париж, където ще

останеш до сватбата. Предполагам, че ще приемеш посещенията на близките му, без които не може.

— Казах вече. Само нека бъдат по-малко и къси.

— Тогава няма да те задържам повече. Ти си рядко красива жена, Зара — каза Франсис Маркрут, като стана и ѝ целуна ръка. — Никоя от твоите царствени прабаби не е изглеждала по-царствена от теб.

След тези думи той се поклони и излезе от стаята ѝ.

Когато остана сама, младата жена вкопчи ръцете си една в друга и започна да се разхожда неспокойно нагоре-надолу. Змийското ѝ тяло се огъваше от болезнен гняв и мъка.

Да, тя беше красива жена и имаше право да се радва на живота, както всяка друга, а сега щяха наново да я оковат и свържат със съпруг.

— Мизерници! — изсъска тя гласно. — Само това няма да понеса! До венчавката ще се преструвам, доколкото мога... но след това!...

Ако лорд Танкред би могъл да я види в този момент, той щеше да разбере, че скоро ще му е нужна всичката храброст, която беше проявил при срещата си с големия лъв!

Не след дълго един слуга почука на вратата и ѝ подаде голям плик, в който Маркрут беше поставил парите. Зара реши да съобщи незабавно хубавата част от новината на двамата отшелници в Тотенхам Корт Роуд.

Въпреки че нейният вуйчо ѝ беше оставил на разположение един от многобройните си автомобили, тя взе такси, защото считаше, че елегантната кола не подхожда за бедния квартал, в който отиваше. Докато пътуваше още, Зара реши, че ще е по-разумно да не дава на Мимо всичките пари наведнъж. Тя знаеше, че той ще ги употреби не само за необходимото незабавно преместване в по-добра квартира, но и за скъпи вечери в луксозни ресторанти, за подаръци на Мирко, за нови дрехи и пр. Дано само детето да се съгласи да се раздели за известно време с баща си. Мимо винаги имаше най-отлични намерения, а действаше всякога така неблагоприятно! С парите, които щяха да бъдат лично нейни след женитбата, тя ще може да го настани в някое студио в Париж. Тогава той ще има възможност да рисува картините си, които никой не купува, и да приема приятелите си. Граф Мимо Сикипри имаше още неколцина приятели, които го посрещаха любезно, когато дрехите му бяха в сравнително добро състояние. Със

своята очарователна усмивка той беше извънредно приятен гост, въпреки че годините и мизерията го бяха изменили. А Мирко щеше да бъде в здрава и благонадеждна среда. В края на краищата всичко това заслужаваше голямата ѝ жертва.

Таксито спря в тясната улица. Тя слезе, плати на шофьора и почука на една мръсна врата. Отвори ѝ дрипаво малко слугинче. То ѝ съобщи, че чужденецът и момченцето излезли, но че скоро щели да се върнат, така че ако иска, може да ги почака. Зара се съгласи и го последва. Те се изкачиха по една тясна стълба до върха на сградата и младата жена се озова в голяма мансардна стая. Очевидно тя се даваше под наем като студио. Висок северен прозорец осветяваше помещението, което беше доста чисто въпреки жалките мебели.

Чистотата беше една от особеностите на граф Сикипри. В каквата стая и да се намираше, той я поддържаше в изправност и в ред. Тази му черта беше в противоречие с лекомисления характер. Като се огледа, Зара откри старото пътно одеяло. То беше закачено на два статива и прикриваше тесните железни легла, в които спяха той и Мирко. Новата, току-що започната картина беше поставена на трети статив. Сега-засега тя не изглеждаше многообещаваща. Цигулките на двамата бяха на един стол, а до тях имаше малка купчина ноты. Каната за вода се намираше върху единствената трикрака масичка и в нея бяха натопени няколко стръка жълти хризантеми.

Откакто живееше с Мирко и Мимо, графиня Шулска беше много видяла и препатила, но рядко — може би само веднъж — бяха попадали в такава мизерна обстановка. Обикновено те живееха в някой много малък, но все пак приличен апартамент в Париж или Флоренция и към края на месеца правеха големи икономии от храната. Докато беше жив граф Шулски, Зара живееше във вилата му в Ница или пътуваше. Много често, когато съпругът ѝ пътуваше сам, тя се настаняваше в един чифлик в Нормандия, където Мирко и Мимо се присъединяваха към нея. Там, докато бащата и синът рисуваха и свиреха, младата жена прекарваше по-голяма част от времето си в четене.

Сред съмнителното общество, което съпругът ѝ посещаваше, Зара беше известна под името Камъкът. Нейният необикновен тип и особена красота привличаха всички мъже, с които се срещаше, но тя се

държеше така студено и резервирано, че те скоро се отказваха да я преследват и ухажват.

— Тя е съвсем безнадеждна — казваха някои, а други прибавяха: — Навярно е малоумна! Иначе никоя жена не би могла да седи мълчалива с часове.

Зара си припомняше всичко това, седнала на един счупен стол в мансардната стая на Невил Стрийт. Как ненавиждаше цялата атмосфера, в която я беше въвел мъжът ѝ! С думи не може да се изкаже как ненавиждаше тя бохемите ѝ авантюристите.

Докато беше жива майка ѝ, те страняха от тези среди. Защото въпреки личното си падение, Елинка, сестрата на Маркрут и дъщерята на един император, си остана истинска благородна дама и никога не дружеше, освен с хора от своята среда.

След смъртта ѝ Мимо се сприятели с хора, които не бяха от неговата социална класа.

Досега Зара не се беше замислила какъв щеше да бъде новият ѝ живот. Тя не бе имала никога приятели англичани, затова не знаеше почти нищо за живота в Англия. Неколцина картоиграчи англичани бяха идвали във вилата им в Ница. Те бяха красиви и елегантни мъже, но Зара ги поставяше наравно с останалите приближени на мъжа си. Тя познаваше почти цялата класическа английска литература, но не беше чела романи, затова нямаше никаква представа за живота в страната.

Младата жена бе станала вече нетърпелива, когато най-после Мирко и Мимо се върнаха. По бързото и весело тичане по стълбите Зара разбра, че слугинята ги е предупредила за нейното посещение.

— Милинка... Сестричке! Какво щастие! — извика Мирко, като се появи на вратата и се хвърли в обятията ѝ.

Мимо се приближи живо и ѝ целуна ръка.

— Нося ви добри новини — каза тя и извади от чантата си две банкноти по една лира. — Най-после успях да се споразумея с вуйчо си. Това е засега, а за по-късно той има чуден план за здравето на Мирко. Слушайте, ще ви разкажа всичко.

Те се приближиха още повече към нея и Зара започна да обрисова по колкото можеше по-привлекателен начин бъдещия живот на момчето. Но когато детето разбра, че ще трябва да се раздели с баща си, слабото му личице се помрачи.

— Това ще бъде само временно, миличък мой — убеждаваше го Зара. — Само докато се позасилиш малко и докато учиш. Всички малки момченца ходят на училище и се връщат у дома само за ваканциите. Ти знаеш, че мама би искала да бъдеш възпитан като джентълмен.

— Но аз мразя другите момченца... Ти ме учеше така добре. О, Милинка, какво ще стане с мен! На кого ще свиря на цигулка... Кой ще ме разбира?

— Но, Мирко мой! Това е едно чудесно предложение! Помисли, мило дете, ти ще имаш дом с всички удобства, без никакви тревоги — каза Мимо. — Наистина сестра ти е цял ангел и ти не бива да бъдеш непризнателен. Кашлицата ти ще мине и може би аз ще мога да се настаня в близкия град. Тогава ще се разхождаме заедно по полето.

Мирко се намуси, а Зара вкопчи ръцете си една в друга и въздъхна.

— Ако знаете само с каква мъка постигнах това — каза тя с отчаяние. — О, Мирко, ако ме обичаш, ще се съгласиш! Мислиш ли, че аз ще те изпратя между хора, които ще бъдат грубиян лоши с теб? Утре отивам на мястото, за да го видя сама. Не искаш ли да бъдеш добър и да се помъчиш да ми направиш удоволствие?

Малкото сакато момче започна да плаче на глас и да я целува. След това то се сгуши в ръцете ѝ, подпирайки къдравата си глава на рамото ѝ.

Най-после тя успя да го успокои със своя безкрайно добър и милващ глас. Едва сега Зара почувствува, че жертвата ѝ, която те не трябваше никога да узнаят, не беше напразна. Вместо бедност и несигурност, Мирко щеше да има удобства, добро образование, осигурено бъдеще, а един ден може би ще стане прочут цигулар.

С живи краски Зара рисуваше тази възможна картина, докато тъжните очи на детето светнаха от щастие.

Когато младата жена настоя да сменят квартирата си, Мимо се противопостави енергично. Той я увери, че въпреки скромния вид на жилището им, те се чувствали много удобно. Единственото нещо, от което се нуждаели засега, били нови ленени чаршафи и по един костюм за двамата. Младият мъж считаше, че ще е по-разумно да не се местят, докато отиването на Мирко в Бърнмут не бъде напълно, решено.

— А даже и след, това — прибави граф Сикипри с усмивка — тази квартира ще е добра за мен. Никой не готви с чесън, никой не държи гъски.

ГЛАВА VII

Лорд Танкред и Франсис Маркрут се срещнаха точно в уречения час в ресторанта, където щяха да обядват. Те седнаха на една маса в ъгъла, за да могат да приказват, без да бъдат смущавани. Отначало финансистът поведе разговора на най-обикновени теми, но нетърпението на лорд Танкред да научи нещо за работата, която го интересуваше, беше толкова голямо, че той го прекъсна и попита късо:

— Е, какво?

— Видях я тази сутрин... И приказвахме — каза Маркрут, намазвайки хляба си с хайвер. — Не трябва да забравяш това, което ти бях казал по-рано. Извънредно трудно ще е да се справиш с нея. За теб ще е много интересно да се помъчиш да я укротиш! За един храбър мъж едва ли може да има по-увлекателна задача. Тя е жена, която е обуздала и потиснала всичките си чувства към мъжете, но предполагам, че може да ги излее изцяло върху „единствения мъж“. Във всеки случай това е „твоя работа“, както казват нашите приятели американците...

Лорд Танкред отговори с трепет в гласа:

— Да, моя работа е да изуча тази загадъчна жена. Искам да знам само кога мога да я видя и каква е програмата.

— Тя ще те приеме днес следобед към четири часа. Не е необходимо да говориш с нея за сватбата, тя знае, че всичко е вече решено и подробностите не я интересуват. Бъди колкото можеш по-сдържан и кратък. Зара постави условие да те вижда колкото се може по-малко до деня на сватбата. Тя не е съгласна да се държи като английските годеници. Помни, че от нейна страна женитбата не е по любов. Ако искаш да успееш поне малко с нея по-късно, бъди внимателен сега. Зара ще замине веднага за Париж, за да подреди нещата си. Ще се върне една седмица преди сватбата и тогава ще можеш да я представиш на семейството си.

Тристан се усмихна мрачно и след това очите на двамата мъже се срещнаха и те се засмяха гласно.

— По дяволите, Франсис! — извика Танкред. — Та не е ли цялата тази работа чудесна! Истинско романтично приключение през двадесети век. Ако близките ми знаеха истината, сигурно биха помислили, че съм полудял!

— Такива луди излизат по някой път най-умни — отговори Франсис Маркрут. — Светът е пълен с привидно разумни луди.

След това той премина на друга тема.

— Бих искал племенницата ми да е „царица в обществото“, което всъщност ѝ се пада по право. Държа семейството ти да разбере, че ценя честта да се свържа с него и гледам на нея като на привилегия. Същевременно считам за съвсем естествено нещо, тъй като ние сме чужденци, за които вие не знаете нищо, ние да доставим необходимите средства за увеличаване блясъка на това, което желаем.

Докато го слушаше, лорд Танкред си спомни за подобните възгледи, които майка му беше изложила сутринта.

— Защото — продължаваше финансистът — в живота разумният човек плаща доброволно за това, което желае истински, както правиш ти в случая, като взимаш слепешката племенницата ми. Вашите стари английски благородници са единствените в света, чието благородство все още има някаква цена. Системата, която се критикува в другите страни, титлата да преминава върху всички синове до безкрайност, е обърнала цялата работа в една подигравка. Един принц в Кавказ е толкова обикновен, колкото един полковник в Кентъки. В Австрия и Германия има бедни графове и барони, които са на улицата. Беше време в живота ми, когато можех да имам титла, но сметнах, че ще е много смешно и затова се отказах. В Англия, въпреки вашия забавен радикализъм, истински благородната титла все още има значение. От делова гледна точка тя е един добър пласмент на капитали, една надеждна осигуровка. Американците и чужденците като мен и племенницата ми например осигуряваме в замяна на това вашите родови имения и владения. И чрез тези женитби внасяме големи богатства в страната. Каква полза щеше да извлече от милионите си Клара Воденхаймер, ако се беше омъжила за американец или за някой италиански граф? Нима тогава положението ѝ можеше да се сравни с това, което сега заема в Англия като маркиза Дарууд и хвърля парите си в лицето му, когато всъщност той ѝ е благодетел. За мен като делови човек сделката е на равни начала. Човек не може да има никаква полза

от парите, ако няма съответното високо положение. Тук, в Англия, вие сте имали свобода в продължение на стотици години, затова сте могли по-добре от всяка друга страна да усъвършенствате социалната система. Нека радикалите и невежите да протестират, но все пак между вашата аристокрация се намират най-добрите световни умове. Естествено всяко правило си има изключения, но у вас изключенията са много редки.

— Кълна се в Юпитер! — извика лорд Танкред. — Франсис, ти би трябвало да бъдеш в камарата на лордовете! Едва ли щеше да има по-бляскав и по-убедителен оратор!

Финансистът погледна към чинията си, той свеждаше винаги очите си, когато беше доволен. Този корав мъж считаше, че никой не трябва да прочете това, което става в душата му.

— Аз не съм сноб, приятелю мой — каза той след малко. — Не се прекланям сляпо пред аристокрацията, а изучавам грижливо различните социални системи и резултатите, които те дават. Преди всичко аз съм един наблюдател, който следи с интерес напредъка на еволюцията.

— Ти си страшно способен човек — заяви лорд Танкред.

— Вземи например вуйчо си, херцог Гластонбъри — продължаваше финансистът. — Той изпълнява своите задължения във всяко отношение. Един великодушен господар в именията си и здравомислещ и уравновесен политик в парламента. Коя друга страна или класа може да създаде човек като него?

— О, херцогът е отличен човек — съгласи се племенникът му. — Той ръководи чудесно работите си, но братовчедка ми Етелрид му помага. Тя е изключителна жена... всъщност ти я познаваш. Не си ли на моето мнение?

— Намирам, че лейди Етелрид е една съвършена жена — каза Франсис Маркрут, загледан в чашата си с вино. — Бих желал да я познавам по-добре. Почти не съм имал случай да я срещам. Изглежда, че тя не обича да се движи много сред обществото.

— О, аз бих уредил това, ако те интересува, стари приятелю. Мислех, че си женомразец или по-скоро отегчен от жените — каза лорд Танкред.

— Вчера ти казах, че е възможно една-единствена жена да значи много. Естествено аз нямам време да се занимавам с обикновените

празноглави същества, които срещаме на всяка крачка. Според мен има три вида жени: първите са за тялото, вторите са за ума, а третите са и за двете... Последните са опасни. Първите два вида задоволяват известни настроения у мъжа. За наше щастие, комбинациите от двете са много редки.

Лорд Танкред имаше силно желание да попита приятеля си под коя категория слага племенницата си, но се овладя. Лично той беше уверен, че тя е от комбинациите и там именно се криеше нейният чар. Да, след като размисли, той заключи, че само този вид жени бяха наистина опасни, но затова се срещаха много рядко! В съзнанието му изпъкна неочаквано образът на Лаура Хайфорд, с малката ѝ уста и остри зъби. Тя имаше много малко ум, никакво сърце и чувствеността на котка. Какво беше задоволявала тя у него? Е, добре, за щастие с нея беше свършено вече и той беше съвсем свободен да се заеме със Зара, бъдещата си съпруга.

— Ще ти кажа нещо, Франсис — каза той, след като разговорът премина на друга тема и след като поднесоха цигари и ликьор. — Бих искал братовчедка ми Етелрид да се срещне с графиня Шулска. Не знам защо, мисля, че двете ще се разберат.

— Безполезно е да уреждаме каквито и да е срещи преди завръщането на Зара от Париж — каза финансистът. — Тогава тя ще бъде в по-друго настроение, сега-засега е доста враждебно настроена. Виж я този следобед и бъди разумен. Отложи всичко до завръщането ѝ... А даже и тогава бъди внимателен, докато не ти стане съпруга, нищо не е сигурно.

Лорд Танкред изглеждаше разочарован.

— Много дълго ще трябва да чакам — каза той.

— Позволи ми да дам една вечеря в моя дом, на която може би ще ме почетат с присъствието си херцогът и лейди Етелрид, майка ти и сестрите ти. И всеки друг, който ти пожелаеш. Нека да я определим за деня, в който ще се върне племенницата ми, т.е. на 18-и октомври. Сватбата ще стане една седмица по-късно, на 25-и. По такъв начин ще можете да се върнете от сватбеното пътешествие на 1 ноември и да прекарате нощта при мен, а ако вуйчо ти бъде така добър да ме покани на лова си, ще можем на другия ден тримата заедно да отидем в Монфичет. Добре ли е така? Ако си съгласен, ще го уредя.

— Напълно съгласен — заяви живо бъдещият младоженец. — Франсис, не ми се иска да чакам до четири часа и половина — каза младият лорд, когато излязоха от ресторанта. — Ще отида още сега при племенницата ти, нека се свърши по-скоро. Мога ли да телефонирам, за да попитам дали ще е вкъщи?

Финансистът одобри намерението му, но когато Танкред телефонира, Търнър му отговори, че графиня Шулска е вкъщи, но не ще може да приеме милорда преди определеното време.

— Проклятие! — извика джентълменът, като остави слушалката. Франсис Маркрут се обърна, за да скрие усмивката си.

— По-добре ще направиш да отидеш да купиш годежен пръстен, моето момче! — каза той. — Не бива да забравяш!

— Господи, наистина бях забравил! — извика Танкред. — Е, добре, сега имам много време, ще мога да се отбия при семейния ни бижутер.

Така двамата приятели се разделиха и финансистът се отправи към бюрото си. Той отиде в кабинета, запали цигара и даде заповед да не го безпокоят поне четвърт час. Отпусна се в едно кресло и си позволи да помечтае. Всичките му планове вървяха отлично, нямаше защо да бърза. За да постигне амбициите си, беше необходимо само спокойствие и зорко наблюдение.

ГЛАВА VIII

Графиня Шулска прие лорд Танкред в салона на вуйчо си.

Това беше една стая, наредена в строг стил, с много малко мебели, но с голяма артистична стойност. Нямахме никакви удобни канапета, никакви уютни кътчета. Всичко беше строго и тържествено.

Тя беше избрала нарочно тази стая, защото искаше срещата да бъде кратка и студена. Младият мъж пристъпи напред с решително изражение.

Зара стана от мястото си и кимна с глава, но не му подаде ръка и той отпусна своята полупротегнатата ръка. Тя не го подпомогна никак, а остана мълчалива, както винаги. Младата жена не го и погледна даже, тя беше обърнала очите си към прозореца и наблюдаваше падащите дъждовни капки. В този момент лорд Танкред видя, че очите ѝ не са черни, а сиви.

— Разбира се, вие знаете защо съм дошъл — каза той като начало.

— Да — отговори тя. И нищо повече.

— Знаете, че искам да се ожения за вас — продължи той.

— Нима? — каза тя.

— Да! — повтори той и стисна зъби. Наистина трудно беше да се говори с нея.

— Голямо щастие е за вас, щом като сте се решили — тези думи бяха съвсем неочаквани и не бяха никак насърчителни.

— Решил съм да го направя на 25-и октомври... С ваше позволение...

— Дала съм вече съгласието си — каза тя и скръсти ръце.

— Не бихте ли предпочели да седнем и да поприказваме? — попита той.

Младата жена му посочи едно кресло, а самата тя седна на един стол близо до камината.

Така те останаха мълчаливи, тя — загледана в искрящите главни, а той — в нея. Зара седеше срещу осветлението, затова лорд Танкред

можеше да я вижда съвсем ясно. Как може едно толкова пламенно на вид същество да бъде така леденостудено? — питаше се той. На двойното осветление — от огъня и от дневната светлина, косата ѝ изглеждаше като разпалена жаравата, а кадифената ѝ кожа беше страшно съблазнителна. Лорд Танкред едва овладяваше лудото си желание да я целуне. През целия си живот той не беше изпитвал такова силно влечение към никоя жена.

— Вуйчо ви ми каза, че ще заминете утре и ще отсъствате до една седмица преди сватбата. Бих предпочел да не е така, но предполагам, че това е необходимо, за да си пригответе тоалети и някои други работи.

— Да, необходимо е.

Лорд Танкред стана, той не можеше да стои спокойно, защото беше извънредно силно възбуден. Младият мъж се облегна на камината, съвсем близо до нея, и за момент почувствува, че очите му я поглъщат със страстно възхищение. Зара повдигна глава и когато видя неговото изражение, черните ѝ като въглен вежди се съединиха и по лицето ѝ се изписа безкрайно отвращение.

Значи това стана толкова скоро! И той беше като всички мъже... Едно омразно чувствено животно. Тя знаеше, че той желае да я целуне... Да целуне жена, която не познава! Житейският ѝ опит я беше научил да разбира мъжкия инстинкт. За нея всички тези прояви на човешките същества бяха възмутителни. Дълбоко в подсъзнанието си тя чувствуваше, че милувките и подобни работи могат да бъдат хубави и приятни, ако човек обича истински, но когато идват само поради привлекателността на пола — тогава те са отвратителни. Никой мъж досега не бе притежавал доброволно нито частица от нея, въпреки че беше принудена да се подчини на неизразимата страст на съпруга си — Ладислав Шулски.

За нея Тристан беше като сатир, но тя не беше срамежлива нимфа, а свирепа пантера, готова да се защитава!

Тристан видя погледа ѝ и се отдръпна назад укротен.

Цялата работа щеше да бъде много по-трудна, отколкото предполагаше. Той разбра сега, че ще трябва да се владее напълно, затова се обърна към прозореца и се загледа във влажния парк.

— Предполагам, че майка ми е идвала днес — каза той. — Помолих я да счита, че не сте в къщи. Това посещение беше само за да

ви се покаже, че семейството ми ще ви приеме с любов.

— Много мило от тяхна страна.

— Обявлението за годежа ще излезе още утре в „Морнинг Пост“. Имате ли нещо против?

— Защо пък да имам нещо против? — каза тя и в гласа ѝ се долавяше учудване. — Понеже е вярно, то формалностите трябва да се изпълнят.

— Струва ми се, че не може да бъде вярно. Вие сте страшно студена — каза той с лек упрек.

— Такава съм — отговори тя с извънредно надменен тон. — Съгласих се да се омъжа за вас... Ще го изпълня заедно с всичките необходими церемонии — представянето ми на семейството ви и прочее, но на вас нямам какво повече да кажа... Защо да приказваме, когато тези работи са решени? Трябва да ме приемете такава, каквата съм, или пък да ме оставите. Това е всичко.

Нейният необуздан характер я накара да прибави, въпреки предупреждението на вуйчо ѝ:

— Защото никак не държа!

При тези думи лорд Танкред се обърна рязко. Той беше малко разгневен и едва не избухна, но като я видя седнала там, така чудно привлекателна, се спря. Това беше само един епизод от играта, не трябва да се остави да я загуби само поради нейните думи.

— Вярвам, че вие не държите, но аз държа — каза той — и съм готов да ви приема такава, каквата сте... Или ще бъдете...

— Тогава това е всичко, което трябва да се каже — отговори тя студено. — Уредете с вуйчо ми кога искате да видя семейството ви... След като се върна, разбира се. Ще изпълня всичко, което той реши, а сега няма защо да ви задържам повече и ще ви кажа сбогом.

Тя кимна с глава и тръгна към вратата.

— Съжалявам, че искате да си отидете толкова скоро — каза лорд Танкред, като се спусна напред да ѝ отвори вратата. — Сбогом.

Тя излезе, без да се ръкува.

Когато остана сам в стаята, той се сети, че не ѝ беше дал годещия пръстен, който беше в джоба му. Младият мъж се огледа и като видя едно малко писалище, седна и ѝ написа няколко думи:

„Имах намерение да ви дам този пръстен. Ако не обичате сапфири, може да го сменя. Моля да го носите.

Ваш Танкред.“

Тристан постави листа заедно с малката кутия с пръстена в един плик и позвъни.

— Занесете това на графиня Шулска — каза той на влезлия слуга. — Колата ми пред вратата ли е?

Като получи утвърдителен отговор, младият лорд напусна къщата на финансиста.

— В дома на херцог Гластонбъри! — заповяда той на шофьора и се облегна на седалката, а по лицето му се беше изписало силно недоволство.

Сигурно Етелрид не е пила още чая си. Тя умее винаги така добре да разбира и да успокоява.

На въпроса му дали младата лейди е в апартамента си един слуга отговори утвърдително и го въведе в приемната на братовчедка му.

От шестнадесетгодишна възраст, след смъртта на майка си, лейди Етелрид Монфичет управляваше дома на баща си — херцог Гластонбъри. Сега тя беше около двадесет и пет годишна и беше една от най-приятните млади девойки в обществото.

Етелрид Монфичет беше много висока, с доста обикновени черти, но с извънредно благороден вид.

Франсис Маркрут я намираще хубава. Той харесваше женски лица, чиито черти бяха правилно и изящно изваяни. Точно затова финансистът не се възхищаваше от племенницата си, защото намираще, че нейните черти не са съвсем правилно очертани.

Косата на лейди Етелрид беше извънредно руса, с платинен оттенък. Тя имаше кротки и умни сиви очи и чудно стройно тяло. Младата лейди беше умерена във всичко и много сдържана с околните. Тя обичаше предано баща си, а след него леля си и братовчедите си от фамилията Гискар. Единствената ѝ доверена приятелка беше лейди Анингфорд. Навсякъде в обществото я посрещаха със симпатия и радост и познатите ѝ признаваха единогодушно нейното благородно държане.

— Етелрид, дойдох да ти съобщя една голяма новина — каза Тристан и седна на дивана до нея. — Познай каква е!

— Как мога да позная? Да не би Мери да се ожени наистина за лорд Хенри?

— Доколкото знам, не още, въпреки че смятам, че и това ще стане някой ден. Не, опитай все пак да отгатнеш. Отнася се до женитба.

Младата жена му наля чай и го подкани да си вземе нещо за ядене.

— За мъж или за жена? — попита тя замислено.

— За мъж... За мен! — не се стърпя лорд Танкред повече.

— Ти! Тристан! — извика Етелрид с учудване. — Ти ще се жениш!... Но за кого?

Тази мисъл ѝ се виждаше толкова невъзможна! В главата ѝ изпъкна името на Лаура Хайфорд, но разумът ѝ каза: „Не ставай смешна, тя е женена вече!“ лейди Монфичет попита още веднъж:

— За кого?

— За една вдовица, племенница на Франсис Маркрут... Нали го познаваш?

Етелрид кимна с глава.

— Тя е най-прекрасното и привлекателно създание, което някога съм виждал, моето момиче. Съвсем различна от другите жени. Като я видиш, веднага ще се убедиш. Очите ѝ са черни като буреносни облаци. Не, всъщност не са черни, по-скоро са сиви. Косата ѝ е червена, лицето — бяло като камелия. Господи, а каква фигура има! Знаеш ли, мило дете, струва ми се, че съм страшно влюбен в нея!

— Само ти се струва ли, Тристан? Това звучи странно като причина за женитба! — закачи го лейди Етелрид с усмивка.

Младият мъж изпи набързо чая и скочи от мястото си. Днес той беше странно неспокоен.

— Тя е от тези жени, по които мъжете полудяват, като ги опознаят добре. Сигурен съм, че и аз ще полудея.

Тук той се спря и като видя усмихнатото с лека подигравка лице на братовчедка си, също се засмя младежки.

— Признавам, че думите ми звучат странно, но истината е, че аз не я познавам добре, Етелрид! Слушай, ще ти кажа само на теб. Мило дете, днес трябва да ме утетиш, тя току-що ме поля със студен душ,

но въпреки това ще се оженим на 25 октомври и те моля да бъдеш много мила с нея. Сигурен съм, че тя е имала страшно нещастен живот досега.

— Разбира се, че ще бъда мила, Тристан — увери го лейди Етелрид. — Но не забравяй, че аз не знам още нищо. Кога си я срещнал? Не можеш ли да ми кажеш нещо повече? Тогава ще бъда толкова мила, колкото искаш.

Лорд Танкред седна наново на дивана до нея и ѝ разказа по-главните факти. Той призна, че решението му било много прибързано, но бил убеден, че тя е единственото нещо, което желае на света. Младият мъж ѝ описваше с увлечение, че Зара била млада, красива, богата, много сдържана, по-скоро студена и че заминавала сега и щяла да се върне едва седмица преди сватбата.

— Мила Етелрид, знам, че ще ме помислиш за луд — провикна се той, — но ти си така добра, ще ме разбереш и няма да ме караш да разсъждавам повече.

Младата жена беше научила достатъчно от разпокъсаните думи на братовчед си. Тя виждаше, че в сърцето на младия лорд се е породило някакво ново, дълбоко и непознато досега чувство.

Без да го разпитва повече, тя започна да му говори със симпатия и малко по малко успя да прогони от него неспокойствието, което го беше завладяло.

— Етелрид, бих искал вуйчо Гластонбъри да покани Франсис Маркрут за лова на 2 ноември — каза Тристан. — Ще ми позволите да доведе и Зара, нали? Дотогава тя ще бъде моя жена, а аз бях поканен като ерген.

— Глупаво момче, знаеш, че това празненство е мое, а не на татко — каза лейди Етелрид. — Разбира се, че ще доведеш твоята Зара, а аз сама ще пиша и ще поканя мистър Маркрут. Аз го харесвам, въпреки че леля Джин казва, че той е един свободомислещ чужденец!

ГЛАВА ІХ

Лондонското общество беше просто поразено, когато прочете в „Морнинг Пост“ обявлението за годеча на лорд Танкред. Никой не беше чул нито дума за това. Напоследък се говореше много за намерението му да отиде в Канада, което всички намираха за смешно, понеже не можеха да си представят, че Танкред ще емигрира. Даже и най-големите клюкари не бяха чули да се говори за някоя възможна женитба, затова тази новина падна като гръм от ясно небе.

Когато лейди Хайфорд прочете обявлението, тя стисна силно остриите си зъби, за да сподави вика си.

Значи в края на краищата Танкред ѝ се, изплъзна! Той я беше предупредил, че ще я напусне след една от бурните сцени, които тя обичаше да му устройва. Сега всичко беше свършено! Коя ли е заместницата ѝ? „Графиня Шулска“ — това полско име ли е или унгарско?... „Дъщеря на починалия Морис Грей.“ Кой е този Грей?... „Племенница на многоуважаемия Франсис Маркрут, от Парк Лейн.“ Това е причината. Пари! Колко отвратителни са мъжете. Те биха продали душите си за пари! Но тази жена ще ѝ заплати, и Тристан също. Само дано да успее да им отмъсти!

След това Лаура Хайфорд проля няколко сълзи от гняв. Тя съжаляваше, че губи лорд Танкред, чието ухажване повдигаше престижа ѝ на красива жена. За щастие, мислеше си тя, в обществото не могат да кажат нищо лошо за поведението ми към него. Сега ще трябва да играя ролята на добра приятелка, която се радва на щастието му.

Лейди Хайфорд се облече с извънредно старание и отиде на обяд в дома на Гластонбъри. Тя се надяваше да научи там подробности, въпреки че Етелрид не се интересуваше от новини от този род и не обичаше клюките.

Като пристигна, тя завари още трима други гости. Те бяха Констанс Родклиф, Джими Денвърс и един известен политик, приятел

на херцога. Лаура Хайфорд въздъхна с облекчение, защото се успокои, че ще може да говори и да чуе нещо за Тристан.

Едва бяха седнали на масата и тя започна:

— Не е ли чудесна новината за вашия племенник, милорд! Никой не очакваше, въпреки че аз, като една от най-добрите му приятелки, го карах непрекъснато да се ожени. Милата лейди Танкред трябва да е възхитена.

— Поздравявам ви, че е послушал съвета, който сте му дали — каза херцогът и намести монокъла си с подигравателна усмивка, — защото, доколкото познавам Тристан, той не е от тези, които се ръководят от чужди съвети.

Лейди Хайфорд наведе очи към чинията си и отговори малко прибързано:

— О, никой не би успял да ръководи лорд Танкред! Но как изглежда прекрасната млада лейди? Разбира се, вие всички я познавате?

— Съвсем не — каза Негово превъзходителство. — Миналата вечер вуйчото, мистър Маркрут, беше тук на вечеря. Той е забележителен човек, но Етелрид и аз не сме срещали племенницата му. Разбира се, ние не сме идвали в Лондон от края на миналия сезон, а и тя не е била тук. И ние като вас дойдохме само за сватбата на Флора и утре си отиваме.

— Колко интересно! — извика Лаура Хайфорд. — Една непозната младоженка! Не сте ли чули поне каква е? Млада ли е, стара ли е? Вдовица звучи винаги много привлекателно!

— Казаха ми, че е чудно красива — обади се лейди Етелрид от другия край на масата. — Тристан има извънредно щастлив вид. Била съвсем млада и много богата.

Лейди Етелрид се отнасяше към Лаура Хайфорд с хладна учтивост. Изобщо такава беше нейното държане към по-голяма част от широкия кръг на познатите ѝ. Малцина се ползваха с горещите ѝ симпатии, но и малцина бяха тези, които ѝ бяха антипатични. Лаура можеше да се причисли по-скоро към последните и тя я беше поканила на празненството по случай рождения си ден само за да направи удоволствие на Тристан. Сега обаче Тристан щеше да дойде с жена си, трябваше да намери някакъв начин да я отстрани. Лейди Етелрид забеляза мъката, която се изписа по лицето на младата жена, когато

описваше годеницата на Тристан, и веднага с голям такт промени разговора. Най-последно съвсем естествено беше, че бедната Лаура се е влюбила в Тристан и че тази женитба я засяга болезнено.

Но лейди Хайфорд беше дошла само за да чуе колкото може повече за съперницата си и затова когато всички бяха погълнати от общия разговор, тя се обърна тихо към Джими Денвърс:

— Навярно вие, като роднина и приятел на Тристан, знаете нещо повече.

— Съвсем не, научих новината от вестника. Онзи ден бяхме заедно с него, но той говореше само за Канада и не спомена нито дума за жени. Тази новина дойде като гръм от ясно небе. Когато му телефонирах сутринта и го помолих да ме представи днес на избраницата си, той ми отговори, че е заминала за Париж и ще се върне седмица преди сватбата.

— Колко тайнствено! — изчурулика Лаура. — Навярно и Тристан ще замине за Париж?

— Нищо не ми каза. Изглеждаше, че много бърза и затвори веднага телефона.

— Може би се жени само заради пари! Бедното момче! — каза тя със съчувствен глас. — За него беше много необходимо.

— О, това съвсем не е в характера на Тристан — прекъсна я сър Джеймс Денвърс. — Той не би се оженил никога за пари. Аз пък мислех, че вие го познавате по-добре, защото бяхте така интимни! — прибави той учудено, без да държи сметка за това, за което намекваше.

— Разбира се, че го познавам! — засмя се Лаура неловко. — Но вие, мъжете, сте такива! Парите биха изкушили всеки един от вас!

— Ако питате мен, лейди Хайфорд, аз се хващам на бас за цялото си състояние, че Тристан е лудо влюбен. Иначе нямаше да държи цялата работа в такава тайна. А колкото до проекта за Канада, той е бил само защото навярно младата дама го е разигравала и сега, когато е дала съгласието си, от само себе си се разбира, че проектът пропада.

Лейди Хайфорд би се помирила с този брак, ако беше сключен за пари, но мисълта, че има и любов, я вбеси. Малкото ѝ розово личице с по детски наредени къдри изведнъж стана старо и уморено, очите ѝ изглеждаха съвсем жълти.

— Тогава няма дълго да са щастливи! — каза тя. — Тристан не може да бъде верен на никого.

— Не мисля, че се е влюбвал досега — продължи нетактичният братовчед с умишлена злоба. — Наистина той е имал много приключения, но нищо сериозно.

Лейди Хайфорд преглътна с мъка залька си и се обърна към херцога.

Най-после обядът свърши и трите дами минаха в салона на домакинята. Понеже мисис Родклиф трябваше да замине с един ранен влак, тя се сбогува и остави другите две жени сами.

— Мила Етелрид, очаквам с нетърпение твоето празненство — каза лейди Хайфорд. — Утре се прибирам в Хемпшир, но на края на месеца ще се върна пак в Лондон и на втори ще дойда при вас в Норфолк.

— Тъкмо си мислех — каза лейди Етелрид — дали в края на краищата няма да се отегчиш, Лаура. Твоите интимни приятели Седжуфс бяха принудени да се откажат, защото баща им умря. Страхувам се, че тази година ще бъде едно роднинско събиране и няма да е никак забавно. Ще дойдат Ема и Мери, Тристан и жена му, вуйчо й — мистър Маркрут, и останалите, както ти бях казала по-рано.

— Напротив, мило дете. Много интересно ще е. Горя от нетърпение да срещна новата лейди Танкред. Тристан и аз сме такива добри приятели. Бедното момче. Трябва да му пиша колко ме радва тази новина. Знаеш ли къде е сега?

— Мисля, че е в Лондон. Значи ти ще ни останеш вярна и не се страхуваш от скуката? Колко мило от твоя страна! — каза лейди Етелрид, без да промени гласа си, а същевременно си мислеше: „Ех, че е недосетлива Лаура, или пък има някакви намерения. Невъзможно е вече да я отстраня. Във всеки случай ще трябва да предупредя Тристан. Изненадите са така неприятни.“

Веднага след като лейди Хайфорд си отиде, Етелрид седна да напише една бележка на братовчед си. Тя му съобщаваше, че е попълнила вече списъка на гостите за лова през ноември и че му изпраща лист с имената, за да види дали не би искал да бъде поканен още някой. Младата жена прибави, че на обяд са имали неколцина гости, между които е била Лаура Хайфорд, и тя му пожелава всичко най-хубаво.

Лейди Етелрид се съмняваше в искреността на тези пожелания, но се чувствуваше задължена да ги предаде.

Точно когато девойката довършваше писмото си, херцогът влезе в стаята и се приближи до камината с протегнати към живите пламъци ръце.

— Тази жена е цяла котка, Етелрид — каза той без никакво предисловие.

Двамата се разбираха така добре, че често като че ли започваха изреченията си от средата и друг, външен човек не би могъл да схване мисълта им.

— Страхувам се, че е така, татко. Току-що писах на Тристан, за да го предупредя, че въпреки всичко, тя е решила да дойде в Монфичет. Не мисля, че там ще може да направи нещо, защото в нашия дом ще трябва да е любезна с новата лейди Танкред.

Херцогът подсвирна с уста.

— По всичко изглежда, че нашите празненства ще бъдат много интересни. Добре ще направиш да оставиш днес визитните ни картички у графиня Шулска; не забравяй да оставиш една от мое име и за вуйчото. Мисля, че ще трябва да приемем новата роднина с целия й антураж.

— Защо, татко? Аз намирам, че мистър Маркрут е много приятен човек — каза Етелрид. — Миналата вечер говорих с него за пръв път. Той е извънредно интелигентен. Не трябва да имаме толкова предразсъдъци само защото е чужденец. Поканих и него за 2 ноември. Имаш ли нещо против? Ще предам поканата днес. Тристан ме помоли да направя това.

— Тогава трябва да се приспособим колкото можем по-добре към неговото желание, моя любимке. Струва ми се, че си права, в днешни дни човек не трябва да има предразсъдъци за нищо.

Старият благородник погали гладко сресаната коса на дъщеря си и излезе.

Каляската на лейди Етелрид (по стара традиция херцогът все още поддържаше каляска в Лондон) спря пред къщата в Парк Лейн. Тя подаде визитните картички на слугата си, за да ги остави, но точно в този момент Франсис Маркрут се появи на вратата на дома си.

Лицето му се промени, като че ли се подмлади. Той беше много висок мъж с извънредно приятна външност. Финансистът се приближи

до прозореца на колата и поздрави младата лейди. Той изказа голямото си съжаление, че племенницата му заминала сутринта за Париж и не скри, че е възхитен от щастливия случай да размени няколко думи с лейди Етелрид.

— Току-що оставих и една покана, с която ви каним да дойдете на лова на баща ми в Монфичет, мистър Маркрут — каза тя. — Тристан се надява да се върнат дотогава от сватбеното си пътешествие и да дойдат заедно с вас.

— За мен ще е истинско удоволствие, а племенницата ми ще е трогната от вашето внимание, че я посетихте толкова скоро.

След това те размениха още няколко любезности и финансистът завърши със следните думи:

— Позволих си голямата дързост да дам да подвържат наново книгата, за която ви говорих. Тя беше в такова състояние, че ме беше срам да ви я изпратя. Не мислете, че съм забравил. Надявам се, че ще я приемете?

— Мислех, че ще ми я заемете само, защото е изчерпана и не мога да я купя отникъде. Искрено съжалявам, че ви създадох такова главоболие — каза лейди Етелрид с известна студенина. — Донесете я в Монфичет. Ще ми достави удоволствие да я прегледам, но не трябва да ми я подарявате.

След това тя се усмихна приветливо, сбогува се и колата ѝ тръгна.

Франсис я проследи с очи, мислейки: „Харесвам чудната ѝ гордост, но тя ще вземе книгата, а скоро и много други неща.“

В това време Зара Шулска беше пристигнала в Бърнмут и беше разгледала къщата на доктора. Самият лекар изглеждаше много приятен и способен човек, а жена му имаше кротък и добродетелен вид. Едва ли можеше да се желае по-хубав дом за Мирко. Детето им било на гости у баба си за пет-шест седмици, но се радвало много, че по късно ще има за другарче малкото момче. Зара прекара там нощта, за да уреди всичко и на другия ден, след като телеграфира на Мимо да я посрещне на гарата, се върна в Лондон.

Те се срещнаха в чакалнята на гара Ватерло и се уговориха на другия ден младата жена да заведе Мирко в Бърнмут, а след това

самата тя да замине за Париж.

— Не ми се иска да се прибера в Парк Лейн, преди да видя Мирко — каза тя. — Не съм казала на вуйчо ми с кой влак се връщам, затова имам много време. Ще дойда да пия чай с вас, това ще ми припомни миналите дни. По пътя можем да купим сладкиши, а вода за чая ще си стоплим сами.

Мимо прие с възторг нейната идея и те се качиха в едно такси. В новите си дрехи граф Сикипри имаше вид на много елегантен и чудно красив благороден чужденец. Неговите маниери към жените бяха извънредно почтителни и галантни.

Зара му се усмихна и изглеждаше почти щастлива, когато уговаряха подробностите за чая, с който щяха да изненадат Мирко.

В този миг при Уайтхол край тях прелетя с голяма бързина кола. Младият човек, който седеше вътре, едва успя да ги зърне.

Въпреки че не беше убеден, че жената, която е видял, е била графиня Шулска, той остана поразен и развълнуван.

„Не може да е тя — казваше си младият човек. — Зара е заминала вчера за Париж, но ако все пак беше тя, кой е тогава мъжът?“

Внезапно лорд Танкред измени посоката си, върна се в апартамента си и седна замислен пред камината. Неприятно съмнение започна да разяжда сърцето му.

ГЛАВА X

Още когато се качваха по стълбите към студиото, до ушите на Зара и Мимо долетяха тихите звуци на „Тъжна песен“ от Чайковски. С цигулка в ръце, Мирко се беше свил пред догарящия в камината огън. Без съмнение детето имаше рядък талант, но неговото разклатено здраве не му позволяваше да учи сериозно. Освен това, поради лошото материално положение, те не бяха в състояние да му наемат един наистина добър учител. Чудното малко момче умееше да предава чувствата си чрез музиката и нежната му душа звучеше във всеки тон. Винаги когато се чувствуваше печален и самотен, Мирко свиреше „Тъжна песен“. Той беше почти седемгодишен, когато умря майка му и си я спомняше извънредно живо. Тя обичаше така много музиката на Чайковски и специално тази песен. Мирко ѝ я беше свирил, когато бедната жена умираше, и оттогава тази мелодия беше неразривно свързана със спомена за покойната. Сълзи се стичаха бавно по страните на детето. Скоро щяха да го разделят от баща му. Любимата му сестра нямаше да бъде при него, а той се боеше толкова много от непознатите хора и ги мразеше.

Мирко чувствуваше, че говори на майка си със своя лък. А майка му беше на небето със светците и ангелите. Как ли изглежда там горе? Може би е една гора като Фонтенбло и сигурно има много птички, които пеят като славеите във вила Боргезе. Там навярно слънцето никога не залязва и майка му е облечена в прекрасни дрехи от син воал с крила и с разпуснатата до земята руса коса. Разбира се, това е едно място, за което може да се мечтае и не прилича на квартирата, в която се намира сега. Защо не може да отиде там и да се спаси от студа и влагата? Милинка казваше, че Бог е много добър и милостив с малките сакати момченца. Той ще моли Бога с цялата сила на своята музика да вземе и него при майка му.

При звука на познатата песен ледени тръпки преминаха през сърцата на Мимо и Зара и те ускориха крачки, защото разбраха много добре в какво настроение е детето.

Мирко беше толкова унесен в своята молитва мечта, че не чу стъпките им. Едва когато отвориха вратата, детето вдигна глава. Големите му тъмни очи бяха пълни със сълзи, но при вида на сестра си се усмихна.

— Милинка! — извика той и се хвърли в обятията ѝ. Тя започна да го милва и успокоява. Не след дълго детето престана да мечтае за небето.

— Сега ще видиш какъв пикник ще си направим! — говореше му Зара. — Татко и аз донесохме нова покривка и хубави чаши и чинийки. Виж — и какви сладки!... Ето и хлебчета, които ти ще изпечеш, Мирко мой! Докато аз нареда масата, ти ще бъдеш малкият готвач.

Детето пляскаше с ръце от радост и галеше розичките по порцелановите чаши. Мирко, като баща си, беше много внимателен и нежен с всичко, което обичаше. Никога той не чупеше играчките си, както правят другите деца, и когато случайно им се случеше нещастие, то му причиняваше скръб и сълзи. Сега за него беше истинско удоволствие да мие, да бърше и да пази тези чудни тънки чаши с розови цветчета.

Той беше весел като щурче и се заливаше от смях над книжната шапка, която Мимо му направи, и на кърпата, която сестра му си беше завързала като престилка. Те двамата щяха да бъдат слугите, а Мимо — почетен гост.

Най-после масата беше готова, а хлябът изпечен и намазан с масло. Зара беше купила ваза от същия порцелан като сервиза и постави в нея стрък есенна червена роза, която отговаряше на рисуваните. Това им достави особено удоволствие.

„Апашът“, за който още не се явяваше купувач, беше поставен на един статив. От този статив до другия беше закачено пътническото одеяло и закриваше леглата. Евтин плетен стол със светли кретонени възглавници, купени скоро, придаваха на цялата стая уютен и приятен вид.

Какво биха помислили вуйчото или лорд Танкред, ако можеха да видят как буреносните очи на Зара светеха сега, преизпълнени с нежност и любов!

След чая младата жена седна на плетеното кресло, взе Мирко в ръцете си и започна да му разказва за хубавата къща, в която щеше да отиде, за добрата жена там и за морето, което се виждаше от

прозорците на неговата спалня. Тя му описа боровите гори, където ще се разхождат двамата, когато отива да го вижда. Като каза това, мислите ѝ отлетяха към собствената ѝ съдба. Каква ли ще бъде тя? Несъзнателно младата жена потрепери от страх пред неизвестността.

— Какво ти е, Милинка? — попита Мирко. — Къде бяха сега мислите ти? Не тук, нали?

— Не тук, мили мой. Твоята Милинка отива също в нов дом и някой ден може би и ти ще дойдеш там.

Но когато започна да я разпитва и да я умолява да му каже къде отива, тя отговаряше уклончиво и се опитваше да отвлече мислите му, докато най-последно детето попита:

— Нали не е при мама в небето, скъпа Милинка? Защото там ще има достатъчно място и за двамата... И разбира се, тогава ще можеш да вземеш и мен?

Когато се върна в Парк Лейн, Зара отиде веднага в библиотеката на вуйчо си и го завари, седнал пред писалищната си маса. Той говореше по телефона и след като я поздрави с очи и ѝ посочи едно кресло, продължи разговора си.

— Да, ела на вечеря. Дали можеш да я видиш, ако случайно не е заминала още за Париж? — Маркрут погледна към Зара, но тя се намръщи. — Не, графинята е много уморена и се прибра в стаята си. Тя беше при приятели извън Лондон. Не, не утре. Утре отива пак извън Лондон. Кога в Париж? Вдругиден. На гарата ли? Ще я попитам, но може би е като мен и не обича да я изпращат.

Той се засмя и след това каза:

— Значи решено, ще дойдеш на вечеря в осем. Довиждане.

Финансистът постави слушалката на мястото ѝ и погледна племенницата си с лукава усмивка.

— Е, добре — каза той, — изглежда, че годеникът ти има силно желание да те види. Какво ще кажеш?

— Разбира се, че не съм съгласна! — отсече тя. — Мислех, че е разбрал вече. Той не трябва да идва на гарата. Ако настоява, ще замина с друг влак.

— Няма да настоява. Разкажи ми как прекара в Бърнмут.

Зара се успокои.

— Хареса ми мястото, което си избрал за Мирко, и утре ще го заведе там. Дрехите, които ми разреши да поръчам за него, са готови и аз се надявам, че той ще се чувства добре и ще е щастлив. Това дете има много нежна душа и голям талант. Само да може да закрепне! Струва ми се, че спокойната английска атмосфера ще му повлияе добре.

Когато стана дума за Мирко, лицето на Франсис Маркрут се промени. Въобще неговото съществуване беше едно постоянно и живо доказателство за безчестието на любимата му сестра. Въпреки че по природа финансистът беше справедлив човек, той не можа да се помири с мисълта да види или да признае детето. След смъртта на сестра си той беше изгубил от очи и племенницата си. Тя беше прекъснала връзките си с него, защото вярваше, че той е оставил сестра си да умре, без да ѝ прости. Много по-късно Маркрут прочете случайно в един чужд вестник за убийството на граф Шулски и по такъв начин откри местонахождението на Зара. Тогава между тях се започна наново кореспонденция и финансистът успя да ѝ обясни, че е бил на дълго пътешествие в Африка и не е получил никакви писма. Тогава той ѝ предложи своето покровителство и своя дом, при условие че прекъсне всякакви връзки с Мимо и Мирко, но младата жена отказа с възмущение. По-късно, когато те изпаднаха в мизерия, вуйчото писа наново и я покани да му гостува няколко седмици, без да поставя никакви условия. Този път Зара прие, като разчиташе, че ще може да извлече някаква полза от посещението си.

Но сега, когато го наблюдаваше, тя почувствува ясно, че въпреки всичко той беше постигнал целта си.

— Не бих искал да разисквам характера и талантите на братчето ти — каза вуйчо ѝ студено. — Аз ще устоя на думата си за материалната страна на въпроса, но това е всичко, което можеш да очакваш от мен. А сега нека да поприказваме за самата теб. Позволих си да изпратя няколко кожени палта в стаята ти. За пътуването се нуждаеш от по-топла дреха. Надявам се, че ще избереш каквото ти хареса. Знай, че моето голямо желание е да си поръчаш в Париж пълен и богат гардероб — с една дума всичко, което е необходимо на една голяма дама за посещения, балове, празненства и пр. Там ще си вземеш добра камериерка и ще се върнеш с блясък, достоен за твоего високо положение.

Тя кимна с глава, като че ли приемаше някаква заповед, и не му поблагодари.

— Няма да ти давам никакви съвети — продължи той, — защото твоят превъзходен вкус ще те ръководи. Както съм слушал, докато си била женена за Шулки, ти си била една от най-елегантно облечените жени в Париж, затова сигурно познаваш най-добрите къщи там. Моля те само да помислиш, че като ти давам неограничени средства да изпълниш това, което искам, аз се доверявам на твоята чест, че няма да отделяш от тях за... този Сикипри. Съгласен съм да помогна на детето, но по никакъв начин не и на бащата.

Зара не отговори. Тя подозираше това, но благосъстоянието на Мирко беше по-важно от всичко. С големи икономии Мимо щеше да може да живее с малките си разходи.

— Трябва ли да считам, че съм получил честната ти дума? — попита вуйчото.

Младата жена придоби неочаквано своя царствен вид. Тя стана от мястото си и се изправи надменно.

— Ти ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш дали е необходимо да дам устно думата си — каза тя. — Но ако държиш да я имаш, давам ти я!

— Добре тогава, работите са уредени и надявам се, че това ще бъде за щастието на всички ни.

— Щастие — повдигна Зара рамене с горчивина, — кой ли е щастлив?

Тя се обърна да си върви, но вуйчо ѝ я спря.

— След две-три години ти ще се согласиш с мен, че има четирима души, които са идеално щастливи.

Това загадъчно предсказание продължаваше да звучи в ушите ѝ, докато се изкачваше по стълбите към стаята си.

Кои ще са четиримата души? Тя, той, Мимо и Мирко? Възможно ли е след своето безсърдечно държане към тях да се смили най-после? Или пък вместо Мимо, не е ли четвъртото лице бъдещият ѝ съпруг? Тук тя се усмихна мрачно. Не е много вероятно, че той ще бъде щастлив! Едно животно като всички останали мъже, което се согласи да се омъжи за нея още преди да я е видял само заради парите на вуйчо ѝ. Човек, който не умее да обуздава своите възмутителни страсти и

изпитва желание да целуне и притисне в обятията си всяка жена! Доколкото зависи от нея, той няма да бъде щастлив!

А какъв ли ще е новият живот за самата нея? Той ѝ се представи като една бездънна пропаст, скрита зад мрачна завеса. Единственото нещо, което съзнаваше ясно, беше, че Мирко е осигурен, че тя е удържала думата си към обожаваната си майка и че трябва да изпълни желанието на вуйчо си да се обзаведе, както подобава на положението ѝ, но оттам нататък младата жена се отказваше да разсъждава.

През цялата вечер, след като свърши своята кратка самотна вечеря, Зара свири на пианото в малкия си салон. Белите ѝ пръсти минаваха от една мелодия на друга, докато най-последно несъзнателно засвириха „Гъжна песен“. В ушите ѝ прозвучаха думите на Мирко:

„Там, на небето, ще има достатъчно място за нас двамата.“ Кой знае? Може би краят да е такъв.

В този момент двамата мъже излязоха от трапезарията и дочуха печалния стон на последните акорди, които смутиха финансиста и причиниха остра болка на Тристан.

ГЛАВА XI

Следващите три седмици преминаха за лорд Танкред в постоянно нарастващо вълнение. Той имаше много работа около подреждането на замък Рейс, който беше затворен през последните две години. Младият мъж реши да остави Зара сама да си избере стаите и да ги нареди по свой вкус. Сега-засега величествените апартаменти щяха да останат непокътнати.

Мисълта, че ще живее отново в стария си замък му доставяше неизказано удоволствие. Той беше дълбоко трогнат от радостта на цялото население и на старите пазачи и градинари, които бяха уволнени досега. Тристан се учудваше на лудите мечти, които минаваха през главата му. Дали ще има някой ден син, който да наследи всичко това? Всяка горичка, всяка ливада добиваше нова красота и нов смисъл при тази мисъл.

Домът му, имението — всичко му беше неизказано мило. Голямата кръгла кула, датираща от нормандското нашествие, продължаваше да се издига и да се свързва посредством широка стена с централното здание. То беше една огромна сграда, пристроявана в най-различни времена и поразяваща с едно чудновато крило в готически стил от ранната викторианска епоха.

„Мисля, че някой ден ще трябва да съборим това крило — каза си младият лорд. — Зара сигурно има чудесен вкус. Тя е винаги така прекрасно облечена.“

Мислите му се въртяха непрекъснато около нея и нейните възможни желания. Вечер, след уморителни съвещания с работници и електротехници, той се прибираше в стаята си, загледан в игривите пламъци на огъня, мечтаеше.

Новото електрическо осветление не беше инсталирано още и само големите стари лампи осветяваха обширните стаи с тъмни дъбови парпети. В една ниша близо до камината беше поставена желязната ризница, която преди много години беше носил друг Тристан Гискар. Колко дребни са били мъжете по онова време в

сравнение с него, който надминаваше метър и осемдесет сантиметра! Но прадедите му са били истински благородници и той ще се постарее да бъде достоен за тях. Той ще служи на страната си, както вуйчо му — старият херцог. Франсис Маркрут, който беше рядък познавач, намираще, че неговите речи в камарата на лордовете са били блестящи. Не му остава друго, освен да продължи дейността си сам, а и Зара сигурно ще го подпомага.

Младият мъж си мислеше с любопитство дали тя обича да чете, дали обича поезията. Танкред минаваше навсякъде за олицетворение на спортсмен, затова се стесняваше да прояви пред други хора своите вътрешни и по-романтични предпочитания и вкусове. Той желаше искрено да може да сподели с нея любовта си към книгите. Въпреки модерното възпитание, което беше получил, Танкред имаше нещо романтично в душата си, затова прекарваше дълги часове в любовни блянове по тази дивна жена.

Той смяташе да прекарат медения си месец в Париж в хотел „Риц“. Сигурно за Зара, която не познаваше английските нрави, ще са неприятни любопитните погледи на слугите и обичаите, които са свързани с първите дни от живота на младоженците. По много съображения щеше да е по-добре да отидат в Париж, защото Тристан се съмняваше, че отношенията им ще тръгнат гладко още от самото начало. При тази мисъл очите му започваха да искрят, защото у него се събуждаше инстинктът за завладяване и покоряване, характерен за всички от фамилията Гискар.

Седнал в креслото пред камината, унесен в мечти по избраницата на сърцето си, Тристан Гискар, 24-и барон Танкред, беше олицетворение на бликащ от сила, красота и младост английски благородник.

А когато свикнат един с друг, на края на седмицата ще отидат в Монфичет, където ще изпита неизмеримата радост и гордост да покаже своята прекрасна жена. Внезапно той се сети, че и Лаура ще бъде там. Бедната стара Лаура! Тя се отнесе извънредно мило към цялото събитие и му написа толкова трогателно писмо. Младият мъж не очакваше това благородно държане от нейна страна, затова се чувствуваше много добре разположен към нея, без да подозира колко малко го заслужаваше тя!

След това, когато празненствата приключат, те — той и Зара — ще се приберат тук, в Рейс. Младият мъж си представяше как в тези приказни места той ще я обича и гали и може би скоро и тя ще го обикне. Когато мечтите му стигнаха дотук, Тристан затвори очи, протегна силните си ръце, притегли към себе си любимото си куче Джек и започна да гали умната му глава.

В това време в Париж Зара беше много по-спокойна, отколкото можеше да се очаква. Отиването на Мирко в Бърнмут мина без много мъчности. Денят, в който сестра му го заведе там, беше чудесен. Слънцето грееше весело, а морето беше също така синьо, както Средиземно море. Мисис Морлей, жената на доктора, беше привлякла веднага детето към себе си, целуваше го, милваше го и го разпитваше за цигулката му. Докторът беше прегледал дробовете му и уверяваше, че на чист въздух, с добра храна и постоянни грижи да не простине Мирко можеше да укрепне.

Раздялата с баща му бе много трогателна. Двамата се сбогуваха в квартирата, защото Зара считаше, че ще е по-умно да не правят сцени на гарата. Бащата, и детето плакаха, горчиво. Мимо обеща да го посещава много често.

Не по-малко мъчително беше и нейното заминаване от Бърнмут. Мирко полагаше трогателни усилия да се владее. При спомена за малката печална фигурка, която ѝ махаше от прозореца, сълзи изпълниха очите на младата жена, когато се качи на влака.

В живота на Зара имаше много мъчителни моменти, но почти никога тя не бе могла да се наплаче, защото винаги имаше други хора, за които трябваше да мисли първо. От дядо си, императора, младата жена бе наследила желязно самообладание, също както от баба си — прекрасната оперна балерина и голяма артистка — бе наследила своята сладострастна грация, змийското си тяло и огненочервената си коса.

Зара предупреди мисис Морлей, в случай че Мирко свири често „Тъжна песен“, да ѝ съобщи, за да може да дойде при него. Това беше един сигурен признак за настроението му. Мисис Морлей, която беше прочела, обявлението за близката ѝ женитба, попита къде могат да я намерят и Зара ѝ беше отговорила — съвсем неочаквано с голяма

студенина, — че ще е в къщата на вуйчо си в Парк Лейн и че на писмото трябва да се пише:

„Да се предаде незабавно“

Когато си замина младата жена, мисис Морлей каза на сестра си колко красива била графиня Шулска и колко царствен вид имала. Наивната жена беше прибавила:

— Ах, мила Моли, да беше видяла само какви скромни дрехи имаше. Черната ѝ рокля и малката ѝ шапчица биха те накарали да помислиш, че е в мизерия, ако не беше прекрасното ѝ палто от чинчила. Тези високопоставени хора имат смешни вкусове, нали!

Финансистът беше настоял племенницата му да носи палтото от чинчила и някак си, въпреки всичко, изящната мека кожа ѝ доставяше удоволствие.

Сега, след три седмици, Зара се връщаше от Париж и красотата ѝ беше увеличена от всичко, което парите и добрият вкус могат да доставят.

Тя беше съобщила вече на Мимо, че ще се омъжи и че го прави, защото счита, че това ще е от полза и за тримата. Добродушният граф Сикипри беше изпаднал в истински възторг от новината и ѝ обеща да ѝ даде като сватбен подарък своята нова драматична картина „Лондонската мъгла“.

Бедният Мимо? Така великодушен въпреки малкото, което имаше.

На Мирко щяха да съобщят чак след женитбата.

Зара беше помолила вуйчо си да ѝ разреши да се върне в самия ден на голямата семейна вечеря. Тя щеше да пристигне рано сутринта, така че щеше да има достатъчно време да се приготви.

Франсис Маркрут нямаше друг избор, освен да се съгласи, но когато съобщи това на лорд Танкред, той се ядоса.

— Каквото и да казваш, Франсис, аз ще я посрещна на гарата! — извика той. — Горя от желание да я видя.

Когато влакът навлезе в гара Виктория, Зара го видя на перона и въпреки раздражението, което изпита, не можа да не забележи, че годеникът ѝ беше извънредно красив мъж.

На него тя му се стори като най-прекрасното видение, което беше виждал през живота си. Ако по-рано я намираще привлекателна, сега той изпадна просто във възторг пред нея.

В това време като изневиделица на перона се появи и Франсис Маркрут. Тристан се намръщи недоволен. Финансистът знаеше, че ще е много опасно да ги остави сами, затова беше побързал да играе ролята на „трето лице“.

— Добре дошла, мила моя — каза той, преди лорд Танкред да успее да проговори. — Както виждаш, ние двамата дойдохме да те посрещнем.

Тя им поблагодари учтиво и се обърна да даде някакви нареждания на новата си френска камериерка. Когато се отправиха към автомобила, който ги очакваше, младежката радост и нетърпение се бяха изпарили от лицето на Тристан.

Разговорът се водеше на най-обикновени теми. Зара разказа, че морето било много тихо и че преминаването на Ламанша било приятно, а що се отнася до Париж, там тя се чувствала винаги добре.

Тогава Тристан заяви, че чува с радост това, защото смята да прекарат в Париж медения си месец, разбира се, ако тя няма нищо против. Младата жена кимна с глава в знак на съгласие, но не каза нищо, като че ли този въпрос ѝ беше съвсем безразличен.

Въпреки че знаеше, че нейното държане ще е такова и че не трябва да очаква нещо друго, Тристан се почувствува неприятно засегнат и наскърбен. Докато се изкачваха по стълбата на дома на Франсис Маркрут, финансистът пошепна на племенницата си:

— Моля те да бъдеш малко по-мила. Трябва да знаеш, че и той има гордост.

Когато се настаниха в библиотеката и донесоха чая, Зара стана да им сервира и се опита да бъде по-разговорлива, сега обаче Тристан мълчеше упорито, а очите му искряха със стоманен блясък.

Тя беше така прелестна в светлосинята си рокля, а той нямаше право да целуне даже ръката ѝ! При това до сватбата имаше още цяла седмица. А после? Ще продължава ли тя да поставя тази ледена преграда помежду им? В такъв случай... Но Тристан се отказа да мисли за това.

Младият мъж забеляза, че Зара носеше неговия пръстен на лявата си ръка и нямаше никакви други накити. Това го зарадва,

защото той щеше да има възможност да ѝ даде всичко. Майка му беше така мила и настоя всички семейни скъпоценности да се поправят, за да задоволят съвременния вкус на новата лейди Танкред. Освен тези накити, в стаята ѝ я чакаше една великолепна огърлица от перли, подарък от вуйчо ѝ.

— Сега ще отида да си почина малко... до вечерята — каза тя и се помъчи да се усмихне, като се отправи към вратата.

Тристан я виждаше за първи път да се усмихва и нейната усмивка го накара да потрепери от вълнение. Той желаше лудо да я вземе в обятията си, да я целуне и да ѝ каже, че я обича страстно и че не иска да е далече от очите му нито за миг!

Но той я остави да излезе, без да ѝ каже нито дума. Като се обърна, лорд Танкред видя, че Франсис налива бренди от едно великолепно старинно шише, украсено със злато. Финансистът напълни две чаши и подаде едната на Тристан, цитирайки Джонсън с многозначителна усмивка:

— Бордо за юноши, порто за мъже, а бренди за герои! Кълна се в Юпитер, скъпи ми приятелю — каза той, — ти си герой!

ГЛАВА XII

За нещастие точно този ден лейди Танкред имаше много силно главоболие и един час преди вечерята дъщеря ѝ Емили телефонира на Франсис Маркрут, за да му съобщи, че майка ѝ няма да може да дойде.

— Мама съжالياва много — каза Емили, — но тя наистина страда ужасно. Сигурна съм, че графиня Шулска ще я извини, и вие също. Тя иска да знае дали графиня Шулска ще е съгласна да дойде с Тристан у нас утре сутринта и без много официалности да остане на обяд.

Финансистът обеща да уреди този въпрос.

Отсъствието на лейди Танкред налагаше да се направят промени в местата на гостите на масата.

Сега лейди Етелрид ще седне от дясната страна на домакина, а от лявата — една леля на Танкред, лейди Колтшъст. Зара ще бъде между херцога и годеника си, както по-рано. Емили ще има за съседни сър Джеймс Денвърс и лорд Колтшъст, Мери — вуйчо си лорд Чарлс Монфичет, брат на херцога и също като него вдовец. От другата ѝ страна ще бъде синът му — младият Били, наследникът на Гластонбъри. Лейди Етелрид беше единственото дете на херцога.

В осем без четвърт Франсис Маркрут се качи в стаята на племенницата си. Тя беше вече облечена в една сапфиреносиня кадифена рокля, която беше истински шедьовър по своята простота. На тоалетната ѝ маса с разтворени кутии бяха поставени подаръците на Танкред.

До тях искряха със своя матов блясък прекрасните перли от вуйчо ѝ Маркрут. Зара се беше загледала в тях, а на лицето ѝ се беше изписало някакво странно изражение на горчиво примирение.

— Подаръкът ти е великолепен, вуйчо Франсис — каза тя, без да му благодари. — Кой от двата да сложа? Твоя или неговия?

— На лорд Танкред, разбира се. Той помоли специално да носиш неговия тази вечер — отговори финансистът. — Това са само първите малки подаръци. Другите скъпоценности се поправят специално за

теб. Държането на цялото семейство към тебе е извънредно мило. Тази брошка с големия сапфир и брилянти е от херцога.

С явно равнодушие Зара наведе глава, извади своите скромни обици от ушите си и ги замени с големите сапфирени обици от годеника си. На снежнобялата си шия младата жена сложи едно подобно колие от огромни сапфири, заобиколени с брилянти.

— Ти си просто божествена! — извика вуйчо ѝ е възхищение. — Знаех, че мога да се доверя на вкуса ти. Роклята е съвършена.

— Тогава, струва ми се, че ще трябва да слезем долу — каза тя спокойно.

Привидно младата жена беше напълно спокойна. По лицето ѝ не се изписваше никакво вълнение, само мрачните ѝ очи напомняха буреносни облаци, но тя ги прикриваше с леко отпуснатите си ресници. Всъщност цялото ѝ същество се бунтуваше яростно. Това беше първата мъчителна стъпка от нейната жертва. Въпреки че накитите и новите хубави тоалети приятно ласкаеха изтънчената ѝ природа, те не можеха да изкупят ужасното унижение.

За нея тази вечеря беше една жестока подигравка, защото тя гледаше на цялата работа като на търговска сделка. Нещастната жена чувствуваше, че вуйчо ѝ има някаква сериозна причина, която го е подтикнала към тази сделка, но не можеше да отгатне каква.

Колкото за лорд Танкред, неговата цел беше ясна и толкова жалка и презряна — пари! Защото не беше ли уговорена тази позорна женитба още преди да я е видял? Той беше по-лош от Ладислав, който поне беше страстно влюбен в нея по своя възмутителен животински начин.

Зара вярваше, че цялото семейство е готово да я приеме само заради богатството на вуйчо ѝ и затова още отсега мразеше, презираше всички тях. Нейният принцип беше „Noblesse oblige“^[1] — затова считаше, че един стар и благороден род не трябва в никакъв случай да пада толкова ниско.

Когато тя каза: „Струва ми се, че ще трябва да слезем долу“, Франсис Маркрут я погледна и нейното ледено спокойствие го смути.

— Зара, разбрано е, нали? Ще бъдеш любезна и няма да наскърбиш никого.

Вместо отговор, той получи един презрителен поглед. Тя беше дала вече думата си и не желаше да разисква повече този въпрос.

Те слязоха долу точно навреме, за да посрещнат лорд и лейди Колтшъст, които бяха първите гости. Лордът беше висок, слаб и безличен старец, а жена му — едра и неприятна на вид дама.

Тя имаше изпъкнали късогледни очи и си служеше постоянно с лорнет. Лейди Колтшъст не приличаше по нищо на семейство Гискар, освен по устата си и по надменното си държане.

Зара се държеше като владетелка, която приема с благоволение посещенията на тесен кръг познати.

Гостите започнаха да пристигат едни след други. Лорд Чарлс със сина си — младият Били, след това Тристан със сестрите си, Джими Денвърс и най-после херцогът и лейди Етелрид.

Не се чувствуваше никакво стеснение, защото всички бяха хора от обществото, свикнали на такива приеми. Старият херцог целуна ръка на своята красива бъдеща племенница и каза, че някой ден ще се възползува от правото си на стар вуйчо, за да целуне и страната ѝ! Победена от неговия чар, Зара се усмихна за миг, след това сложи ръката си върху неговата и всички минаха в трапезарията.

Франсис Маркрут поддържаше, че някои хора се раждат с шесто чувство, което е нещо като съчетание от петте основни чувства и което им позволява да схващат веднага различните положения и да дават правилна оценка за хората даже когато те са от съвсем непозната за тях народност и навици. Зара беше от тези, чието шесто чувство е много силно развито. Тя схвана веднага, че каквато и да е истинската причина за нейната женитба, семейството на бъдещия ѝ съпруг ще се преструва, че я приема в своята среда само заради самата нея.

Това беше малко смешно, но в пълна хармония с изискванията на етикецията, затова тя ще трябва да се съобразява с тяхното държане.

Още преди да свършат супата, херцогът си казваше, че тя е най-прекрасното същество, което е виждал някога. Нямахте нищо чудно, че Тристан е луд по нея. Страстното възхищение на Тристан беше толкова явно тази вечер, че даже и едно дете би го забелязало.

И все пак Зара не се усмихна нито веднъж, освен в салона на шегата на херцога.

От мястото, на което седеше лейди Етелрид, лицето на Зара почти не се виждаше. Финансистът беше поръчал нарочно да подредят цветята във високи вази. Той считаше, че ако случайно Зара се държи с

надменно безразличие, по-добре ще е лицето ѝ да е изложено само на погледите на най-близките ѝ съседи.

Все пак Етелрид можеше да я наблюдава крадешком през цветята.

Младата лейди имаше извънредно спокойна и вярна преценка за хората. Тя се питаше с учудване каква е причината за странното изражение в очите на младата жена. Не напомняше ли то изражението на подгонена сърна? Може да е само лошо настроение и необяснимо озлобление? Или пък е някаква грижливо скривана мъка?

Тристан беше казал, че очите ѝ били светлосиви, но на нея те ѝ се струваха като две мастиленочерни петна.

„Някаква трагедия се крие тук — помисли си тя, — но Тристан е прекалено влюбен, за да я забележи.“

Въпреки всичко Етелрид чувствуваше симпатия към бъдещата си братовчедка.

Франсис Маркрут изглеждаше напълно щастлив. Той беше отличен домакин и не пренебрегна безинтересната леля, която си състави златно мнение за него. Същевременно финансистът се постара да даде на лейди Етелрид да разбере, че иска да говори само с нея не защото беше привлекателна млада жена, но защото ценеше нейната рядка интелигентност. Така можеше да се стигне по-лесно и по-сигурно до отдавна поставената цел.

Херцогът запита Зара дали познава английската политика.

— Ще трябва да подкрепяте Тристан — каза старецът. — Моят племенник започва да се проявява, но е голям мързеливец — завърши той с усмивка.

„Тристан — помисли си Зара. — Значи името му е Тристан.“ Досега тя не го знаеше, нито се беше заинтересувала да го научи. Не беше ли това невероятно! Тази мисъл я накара да се усмихне мрачно. За миг тя погледна херцога право в лицето, питайки се с любопитство какво би казал той, ако му признае този факт! Той забеляза саркастичната ѝ усмивка и продължи:

— Виждам, че сте забелязали неговия мързел! Сега наистина ще бъде ваш дълг да направите от него първокласен борец за нашата кауза. Скоро радикалите ще ни нападнат така остро, че ние ще трябва да обединим всичките си сили.

— Не съм следила вашата политика — каза Зара. — Доколкото съм слушала от вуйчо си, у вас се делите на благородници и на простолудие — народа. Предполагам, че и тук е като в другите страни — всеки се стреми да заграби това, което някой друг е взел вече, без да държи сметка дали е способен да изпълнява длъжността, за която ламти.

— Точно така — усмихна се херцогът.

— Това би било оправдано, ако народът тук е потиснат, както по-рано във Франция, преди Великата революция, но така ли е действително?

— О, съвсем не! — намеси се Тристан. — Всички закони са създадени, за да ползват нисшите класи. Те имат условия да се издигнат до върха на обществения живот и имат безброй привилегии. Нещастните земевладелци като вуйчо ми и мен са единствените хора, които са потиснати!

Той се усмихваше щастливо, защото беше възхитен, че я вижда да разговаря.

— Когато опозная страната, тогава сигурно и политиката ще ме увлече — продължи Зара, обърната към херцога.

— Ние ще трябва да ви даваме уроци отначало, нали, Тристан, а след това вие ще станете един от водачите на нашата партия и ще имате салон като дамите от осемнадесети век, защото ние се нуждаем от една красива и млада жена, която да ни обедини.

— Не смяташ ли, вуйчо, че съм ви намерил точно такава съвършена жена! — извика лорд Танкред възторжено и вдигна чашата си, шепнейки на годеницата си: — Любима, моя свидна мечта, пия за твое здраве.

Но това беше прекалено за Зара! Той се увличаше твърде много в желанието си да играе естествено ролята си на влюбен годеник. Младата жена се обърна към него и му хвърли един поглед, пълен с гняв и презрение.

До херцога седеше Джими Денвърс, а до него Емили Гискар, която имаше за съсед от другата си страна лорд Колтшъст. Двамата млади споделяха впечатленията си полугласно.

— Слушай, Емили, не намираш ли, че тя е „знаменита“? — каза сър Джеймс. — У нея няма нищо английско. Тя ми напомня, как да се изразя, знаеш, че съм слаб по история и география... Е, добре, напомня

ми жените от старата флорентинска епоха. Графинята има вид на жена, която е способна да забие кама в гърдите ми или да ми даде отрова, без да мигне даже.

— О, Джими, колко си ужасен! — извика Емили. — Не намирам, че има жестоко лице. Тя е само много особена, загадъчна и мрачна. Досега не се е усмихнала нито веднъж. Мислиш ли, че обича Тристан? Може би у чужденците е прието да изглеждат толкова студени.

В този — момент сър Джеймс Денвърс улови погледа, който Зара хвърли на годеника си заради наздравицата му.

— Гръм и мълния! — възкликна той, но веднага съобрази, че Емили не е видяла нищо и затова млъкна рязко.

— Права си, човек не може да разбере лесно чужденците — каза Джими и се загледа в чинията си.

„Този нещастен дявол Тристан ще има трънливо бъдеще — помисли си младият мъж. — И на мен се пада да му бъда шафер на сватбата, което е равносилно да предам най-добрия си приятел в лапите на една тигрица! По дяволите! Тя е толкова прекрасна, че си заслужава човек да бъде изяден от нея.“

Докато Франсис Маркрут приказваше със съседката си, лорд Колтшъст се обърна към лейди Етелрид:

— Намирам, че изборът на Тристан е достоен за поздравление. Как мислиш, Етелрид? Страхувам се само, че милейди — той погледна плахо жена си — няма да е на същото мнение. Тя изпитва една с нищо неоправдана антипатия към червенокосите жени, и твърди, че те имат опърничав характер. Надявам се, че нейното мнение няма да повлияе на леля ти Джейн.

— Леля Джейн си създава винаги мнение сама за себе си — каза лейди Етелрид. Тя се въздържа да изкаже собствените си впечатления от годеницата на Тристан.

Колкото повече продължаваше вечерята, толкова повече у нея нарастваше чувството, че всички са застанали, до кратера на някакъв вулкан. Лейди Етелрид не обичаше да се меси в чуждите работи, но тя гледаше на Тристан като на брат и затова започваше да се безпокои. Тя не можеше да вижда неговото лице, но забеляза погледа на Зара, който беше накарал Джими Денвърс да извика: „Гръм и мълния!“

Домакинът премина скоро от дълга към удоволствието и остави лейди Колтшъст да се забавлява с лорд Чарлс Монфичет. Разговорът се

измести върху различните типове хора.

— Видовете не са дело на случайността — забеляза Франсис Маркрут. — Ако погледнем далеч назад, ще открием причините и условията, които са ги създали. В днешни дни хората почти не се замислят върху тези неща, лейди Етелрид — каза той. — Някога ние имахме велики учени, които изследваха нашия произход — като Дарвин например. Между германците има мнозина, които изучават атавизма на расите, но изобщо, даже мнозина образовани хора, са съвсем невежи по този въпрос, че някой си Джон и Мери или Пиер и Ивон ще имат същите инстинкти като братовчед ви лорд Танкред и като вас например! С каквито и индивиди да се борави, човек трябва да взима винаги под внимание групата, към която те принадлежат. В моменти на голямо вълнение, когато придобитият самоконтрол изчезне, всеки индивид постъпва по такъв начин, какъвто е естествен и характерен за групата, от която произлиза.

— Колко интересно! — каза лейди Етелрид. — Нека се вгледаме в хората, които седят около тази маса, и да определим към коя специална група принадлежи всеки един от нас.

— Повечето от вас са от една и съща група — каза той замислено. — Ако изключим мене и племенницата ми, навярно сър Джеймс Денвърс има най-смесена кръв в рода си.

— Да — каза лейди Етелрид и се засмя. — Бабата на Джими е била дъщеря на един манчестърски фабрикант. От нея той е наследил своя здрав разум. Страхувам се, че лорд Тристан и всички останали, освен лорд Колтшъст, не сме взели в рода си такава животворна струя от стотици години насам. Кажете ми сега какви са според вас характерните белези на нашия род.

— Едни от вас, които влизат в, така да я наречем, „горната половина“, са смели хора с възвишени чувства, със силни характери и душевно благородство, с добър вкус и благородни цели. Други, в „долната половина“, вървят към израждане на всички тези качества и доброто у тях се обръща в порок. Все пак едва ли у някой от вас може да се намери вулгарност или пък подлост.

— Да — съгласи се лейди Етелрид, — надявам се, че няма такива. Тогава според вашите теории излиза, че е несправедливо от наша страна да упрекваме шумното и самоуверено държане на лейди Дарууд и начина, по който тя се отнася към лорд Дарууд.

— Разбира се. Тя постъпва така само когато е развълнувана, защото тогава се връща към своята група. Когато е в състояние да се владее, тя играе отлично ролята си на английска маркиза. Хората от новосъздадените народи и раси имат това преимущество, че могат да играят успешно най-различни роли в живота. Това преимущество е резултат на ловкостта и силата, които са били необходими на първите създатели на новия народ, за да могат да живеят и при най-неблагоприятни условия. Ако нейният баща беше английски скотовъдец, а не чикагски цар на свинете, тя никога нямаше да може да играе ролята на маркиза. Англия не е нова страна. Тя не се нуждае от преструвки и не ги разбира. Затова тук не се създават типове като лейди Дарууд.

В този момент лейди Етелрид отново успя да види Зара. За миг тя беше замълчала и по лицето ѝ се изписваше израз на неподобна гордост и презрение. Преди да си даде сметка какво казва, Етелрид възкликна:

— Вашата племенница прилича на императрица, една прекрасна гръцко-римска императрица!

Франсис Маркрут я изгледа косо със своите прозорливи очи. За момент той помисли, че тя е чула нещо за произхода на Зара, но след това се присмя сам на мисълта си. В такъв случай лейди Етелрид нямаше да го намекне, защото това не отговаряше на характерната за нейното съсловие сдържаност.

— Има известни причини, за да изглежда така — каза той. — Не мога да кажа нищо за качества, които е наследила от баща си Морис Грей, въпреки че доколкото знам, той е бил от старо английско семейство, но от страна на майка си тя би могла да има страстите на един артист и гордостта на един Цезар. Зара е много интересен случай.

— Може ли да ми кажете нещо повече за нея? — попита лейди Етелрид срамежливо. — Така искрено желая те да са щастливи. Тристан има един от най-простите и най-благородни характери, които съм срещала. Страхувам се, че той ще я обича прекалено много.

— Защо казвате „страхувам се“?

Лейди Етелрид пламна, една лека, топла вълна се разля по нежното ѝ лице и го разхубави. Тя не беше свикнала да говори за любовта с мъже.

— Защото една голяма любов е много могъщо, а понякога и много страшно нещо, ако не ѝ се отвърне със същите размери. Простете ми за това, което ще кажа, но графиня Шулска не изглежда... да обича много Тристан.

Франсис Маркрут остана мълчалив известно време ѝ след това се обърна и се вгледа сериозно право в очите ѝ.

— Повярвайте ми — каза той, — аз нямаше да позволя на братовчед ви да се ожени за племенницата ми, ако не бях убеден, че това ще е за голямото щастие и на двамата. Ще ми обещаете ли нещо, лейди Етелрид? Искате ли да ми помогнете да не позволим на никого да се намеси между тях? За известно време само. Безразлично как ще се развият работите. Нека им дадем възможност сами да уредят всичко.

Като отговори, че се съгласява, Етелрид го погледна със същата сериозност, с каквата се беше обърнал и той към нея. Когато очите ѝ срещнаха неговите, тя изпита странното чувство, че в нея избликва някаква нова, непозната досега струя, която можеше да се разрасне в буен поток.

В това време лейди Колтшъст, която виждаше с помощта на лорнета си само профила на Зара, споделяше впечатленията си от годеницата с лорд Чарлс Монфичет.

— Никак не я одобрявам, Чарлс. Или косата ѝ е боядисана, или пък очите ѝ са гримирани. Такава комбинация не е естествена, а ако действително е естествена, то аз я считам за магьосническа и неподходяща за нашия род.

— Охо, това е много силно казано, милейди! — забеляза лорд Чарлс. — Аз намирам, че тя е „най-вкамениящата“ жена, която съм виждал.

Лейди Колтшъст намести лорнета си и го погледна.

— Не мога да понасям твоя прекалено модерен език, Чарлс, но вкаменияща — в истинския смисъл на думата може да се употреби в случая. Тя наистина прилича на камък. Страхувам се, че с такава жена Тристан няма да може да разчита на голямо щастие и бедната Джейн няма да бъде сигурна, че името Танкред ще остане неопетнено от скандал.

Лорд Чарлс загуби търпение и ѝ отговори доста рязко:

— По дяволите! По-скоро една скромна мишка ще опетни едно име, отколкото тази красота!

Преди няколко месеца една жена от семейството на лорд Колтшъст, която благородната лейди беше отгледала като свое дете и която беше съвсем безцветно и скучно същество, беше предизвикала голяма сензация в обществото със своя скандален развод.

Старата дама промени рязко разговора с един унищожителен поглед. За щастие точно тогава Зара стана от масата и дамите излязоха от трапезарията.

[1] Благородството задължава. — Б.р. ↑

ГЛАВА XIII

Никоя жена не би могла да надмине достойнството, с което Зара се държеше, когато минаха в салона. Дамите се бяха събрали в голяма група около камината. Отначало Емили и Мери взимаха участие в общия разговор и със своята младежка откровеност се стараеха да кажат нещо мило на графиня Шулска. Те се възхищаваха явно от своята бъдеща снаха и ако Зара не мислеше, че те играят само ролите си, както беше случаят и с нея, тя щеше да се трогне от тяхното мило държане, а сега, въпреки че отговаряше учтиво, младата жена ставаше все по-хладна и по-хладна и лейди Етелрид, която я наблюдаваше от страни, съвсем се озадачи. Тя беше почти убедена, че тази необикновена и красива жена поставяше маска на лицето си. Когато лейди Колтшъст привлече момичето към себе си, за да се осведоми за главоболието на майка им, Етелрид покани Зара да седнат заедно на едно близко канапе, след минута мълчание тя каза мило:

— Така искам да почувствувате, че ви посрещаме с радост в нашето семейство, Зара. Мога ли да ви наричам Зара? Намирам, че това е едно много хубаво име.

Необикновените очи на графиня Шулска станаха почерни отвсякога. В тях се появи някакво учудено, подозрително изражение, също като изражението, което се беше появило един ден в очите на черната пантера, когато Франсис Маркрут ѝ подсвиркваше една нежна, милваща мелодия. Какво ли означава това?

— Много мило от ваша страна — каза тя хладно.

Лейди Етелрид реши да не се смуцава и обижда от нейното държане. Заради доброто на Тристан тя трябваше да превъзмогне тази пречка.

— Англия и нашите обичаи трябва да ви се виждат много особени — продължи Етелрид. — Но ние не сме неприятни хора. Когато ни опознаете, ще се уверите в това!

Младата лейди се усмихна насърчително.

— Лесно е да си приятен, когато си щастлив — каза Зара. — Вие всички изглеждате много щастливи и безгрижни. Хубаво е така.

Лейди Етелрид недоумяваше. „Какво може да те направи толкова нещастна, прекрасно създание — мислеше си тя, — когато имаш любовта на Тристан, младост, здраве и богатство?“

А Зара си мислеше: „Тази лейди изглежда много чистосърдечна и приятна, но откъде да знам? Не познавам англичаните. Може би защото е добре възпитана, затова да играе своята роля така мило.“

— Вие не сте видели още Рейс, нали? — продължи лейди Етелрид. — Сигурна съм, че ще ви хареса, той е толкова стар.

— Ре... йс? — заекна Зара. Тя не беше чула никога това име! Какво ли ще е Рейс?

— Може би не го произнасям така, както сте свикнали да го чувате — каза Етелрид любезно. Тя беше просто поразена от невежеството на другата. — Говоря за владенията на Тристан. Навярно знаете, че фамилията Гискар ги притежава още откакто Вилхелм Завоевателя им ги е дал след битката при Хастингс. Даже тук, в Англия, се случва много рядко родовите имена да се запазят толкова дълго време в една и съща фамилия. Както знаете, титлата се предава само по мъжка линия. Тристан и Сирил са последните, които я притежават. Ако се беше случило нещо с тях, щеше да се сложи край на този славен род. О, ние всички сме така доволни, че Тристан ще се ожени!

Очите на Зара заискриха неочаквано при несъзнателния намек в думите на лейди Монфичет.

Всеки, който е наблюдавал затворено в клетка животно от котешката порода и е виждал как цялата гама от чувства — мрачно страдание, подозрение, озлобление, омраза и гняв, както и задоволство и щастие — може да се появи в зениците му, без клепачите и миглите да помръднат, без никаква промяна в устата и брадата, ще разбере как очите на Зара приказваха, докато самата тя оставаше леденоспокойна. Младата жена разбра отлично смисъла на думите на Етелрид. Родът Танкред ще трябва да се продължи чрез нея! Но не, това никога няма да стане! Никога! Ако разчитат на това, надеждите им ще останат излъгани. Тази женитба ще бъде само една празна церемония, извършена по парични причини. Те трябва да са наясно по този

въпрос. Възможно ли е и лорд Танкред да има подобни надежди? Тя потрепери леко, ужасена от тази мисъл.

А кой е Сирил? Тя беше слушала за него толкова, колкото и за Рейс, но не запита.

Ако Франсис Маркрут можеше да чуе този разговор, той щеше да бъде много недоволен от себе си и от своето късогледство. Разбира се, финансистът трябваше да се погрижила съобщи тези подробности, за да не изпада тя в такива неудобни положения.

Етелрид беше поразена от учудване. Очевидно годеницата на Тристан не знаеше най-обикновени неща за него, за семейството и за дома му! При последните думи очите ѝ бяха заискрили с израз на самозащита и недоверие! И все пак Тристан явно беше страстно влюбен в нея. Как е възможно това? Тук имаше някаква голяма загадка. Етелрид беше заинтересувана и силно заинтригувана.

Франсис Маркрут знаеше, че най-опасно ще е времето, докато дамите са сами, затова съкрати удоволствието от портото, старото бренди и цигарите до възможния минимум. Лорд Танкред, чието единствено желание беше да е близо до годеницата си, го подпомагаше несъзнателно.

Непреодолимата притегателна сила, която го беше тласнала към нея още от първия миг, в който я видя, се беше разраснала сега до болка. През време на вечерята тя се държа към него със студенина, която граничеше с жестокост, и всеки път, когато го поглеждаше, в очите ѝ се четеше нескрито презрение. Това го влуди напълно.

Докато другите мъже пиеха наздравица и пожелаваха щастие на годениците, лорд Танкред изгълта набързо старото бренди и сам се зарече: „Преди да изтече една година, ще я накарам да ме обича така, както я обичам аз. Само Бог да ми е на помощ!“

Не след дълго те решиха да се присъединят към жените и влязоха в салона точно когато лейди Етелрид казваше:

— Северното имение Морндепъл не може да се сравнява по красотата с Рейс...

Но когато видя новодошлите, тя стана и отстъпи мястото си на Тристан, който седна с радост на канапето до избраницата си.

Въпреки всичко, младият лорд не можа да остане насаме с нея, защото Джими Денвърс реши, че е негов ред да каже няколко любезни

думи на годеницата. Той се присъедини към тях и се облегна на камината.

— Следващата сряда аз ще бъда много строг шафер, графиньо — каза той. — Ще се постарая Тристан да е в черквата половин час преди определеното време и ще му напомня да не си забрави халката. Можете да разчитате на мен!

Лицето на Зара остана сериозно, както преди, и бедният Джими се засмя нервно на собствената си шега.

— Графиня Шулска не познава английската церемония, Джими — намеси се Тристан бързо, — и не знае какво е „шафер“. Ако бяхме в Америка, щяхме да направим репетицията на цялата сватба, както беше при женитбата на Дарууд.

— Това е цяла подигравка — каза Джими.

— Напротив, за там е необходимо, защото церемонията им е много сложна, с безброй шафери, гости и ненужен шум. Но ние ще се венчаем много тихо, нали, Зара? Аз мразя да правя зрелища. А вие?

— Безкрайно — беше всичко, което тя каза.

След две-три още по-неуместни забележки сър Джеймс се смути напълно и се оттегли. Тогава Зара стана и в качеството си на домакиня се заприказва с лейди Колтшъст.

Тристан прекоси нервно салона и започна оживен политически спор с херцога. Вуйчо му разговаряше с интерес, като че ли не забелязваше нищо особено, но доброто му старо сърце се сви от болка, когато разбра, че любимият му племенник страда.

— Мистър Маркрут, аз съм много загрижена — каза лейди Етелрид, като се приближи до домакина, който искаше да ѝ покаже една прекрасна картина от Виже Льобрьон. — Вашата племенница е най-интересното същество, което съм срещала. Обаче сигурна съм, че има нещо, което я измъчва и я прави нещастна. Моля ви, кажете ми какво значи това? О, аз ви дадох едно обещание на вечерята, но сигурен ли сте, че всичко е наред? Мислите ли, че някога те ще бъдат щастливи един с друг?

Франсис Маркрут се наведе напред, като че ли да покаже една миниатюра, която беше поставена на масичката под картината, и каза с тих, развълнуван глас:

— Давам ви думата си, че има една мъртва жена, която би ме прокълнала сега, ако позволя тази женитба да стане, съмнявайки се

даже за миг в тяхното бъдещо щастие.

Лейди Етелрид го погледна право в очите и видя, че суровото лице на финансиста беше дълбоко развълнувано. Младата жена изпита някакво чудно умиление.

— Щом е така, няма да разсъждавам повече — каза тя. — Ще се доверя на вас.

— Мила благородна лейди — отговори Маркрут, — да знаете само как искрено ви благодаря!

Той позволи на вълнението, което изпитваше, да се появи в очите му, но промени разговора.

Скоро след това лейди Колтшъст заяви, че е време да си вървят и че тя ще заведе момичетата у дома им. Докато се сбогуваха, домакинът пошепна на Джими Денвърс:

— Отведи Танкред със себе си, моля те. Моята племенница е преуморена тази вечер и бих искал да си легне веднага.

А на Тристан каза:

— Бъди така добър и не й казвай даже лека нощ. Не виждаш ли, че тя едва се държи? Върви си сега с останалите и ела да я вземеш утре сутринта, за да я заведеш при майка си.

След като всички си отидоха, той се върна в големия салон и там завари Зара, изправена като мраморна статуя, в същата поза, в която я бяха оставили. Франсис Маркрут се приближи до нея, наведе се и целуна ръката ѝ.

— Ти изнесе всичко прекрасно, моя царствена племеннице! — каза той, като я хвана под ръка и я отведе до стаята ѝ.

Зара вървеше до него като онемяла.

Малко по-късно от стаята на младата жена се разнесоха като болезнен стон на измъчена душа тихите звуци на „Тъжна песен“ и притиснаха с ледени пръсти сърцето на финансиста. Ако можеше в този миг да погледне в стаята ѝ, той щеше да види как от чудните ѝ очи струяха парливи сълзи, докато тя се молеше:

— Мамо, дано Бог ми даде сили да понеса всичко заради твоя Мирко.

ГЛАВА XIV

Рано на другата сутрин лорд Танкред отиде на езда в Хайд Парк. Конят му Сатан бе необикновено буен, но младият лорд бе доволен от това, защото чувствуваше нужда да изразходва някъде енергията си. Тристан се намираше в извънредно напрегнато и нервно състояние. Докато отсъстваше Зара, той бе мечтал за нея с романтичната любов на деветнадесетгодишен юноша, затова нейното ледено държане му дойде като неприятен удар.

Тази сутрин той съзнаваше, че е било лудост от негова страна да очаква друго нещо. В края на краищата може би цялата тази женитба да бе една лудост, но младият мъж не съжаляваше и беше готов да понесе последствията.

Пък и след сватбата ще има достатъчно време, за да сломи антипатията ѝ, затова може да почака сега. Не трябва да страда вече, както миналата вечер.

Лорд Танкред се върна вкъщи да се преоблече и точно в дванадесет и половина часа отиде да вземе годеницата си, за да я заведе при майка си.

Когато Зара влезе в библиотеката, където я очакваше Тристан, тя беше по-бледа от всякога, под очите ѝ имаше големи сини сенки, които издаваха, че миналата нощ е плакала горчиво.

Младият мъж изпита силно умиление към нея. Каква е тази мъка, която я гнети? Защо да не може да я утеши? Той ѝ протегна ръцете си, но тъй като тя не се помръдна даже, побърза да ги отпусне и заяви само, че се надява, че тя е добре и че колата му чака, за да ги заведе при лейди Танкред.

— Аз съм готова — отговори Зара и те тръгнаха.

По пътя Тристан ѝ разказа, че сутринта е бил на езда в парка и е гледал към къщата им, мъчейки се да открие кой е нейният прозорец. Той я попита дали обича да язди, и тя му отговори, че не е яздила от десет години, защото не е имала условия, но че това било едно от големите ѝ удоволствия като дете.

— Ще трябва да ви намеря една кротка кобила — заяви той весело, защото най-последна попадна на тема, която я накара да говори. — Когато отидем в Рейс, ще ми позволите да ви уча наново, нали?

Преди Зара да му отговори, колата спря пред дома на Куин Стрийт.

Майкъл посрещна младия си господар, със светнало лице. Тристан се обърна весело към него:

— Майкъл, това е твоята бъдеща господарка, графиня Шулска — след това се усмихна на годеницата си и ѝ каза: — Майкъл е мой стар приятел, Зара. Когато бях юноша, ние често ходехме на забранен лов с него.

Майкъл беше слуга, следователно не можеше да знае за срамната сделка, която беше тяхната женитба, затова Зара му се усмихна, когато той се обърна към нея:

— От сърце желая щастие на милейди и на милорд. С ваше позволение ще кажа, че с такъв джентълмен милейди сигурно ще го има.

Тристан го заплаши с пръст и те се изкачиха по стълбата.

Лейди Танкред се беше въздържала да разпитва дъщерите си, когато се върнаха от вечерята. Тя ги видя едва на сутринта и когато момичетата започнаха да описват красотата на бъдещата си снаха и нейното особено държане, майка им ги спря.

— Не ми разказвайте нищо за нея, скъпи деца! — каза тя. — Искам да видя какво ще е моето първо впечатление.

Обаче не беше така лесно да накара лейди Колтшъст да мълчи. Старата дама беше дошла рано сутринта под претекст да се осведоми за здравето на снаха си, но всъщност само за да изкаже мнението си за графиня Шулска.

— Страхувам се, че избраницата на Тристан ще ти направи неприятно впечатление, като я видиш, Джейн — заяви тя. — Признавам, че с мен беше така. Тази жена се държеше с всички нас, като че ли тя ни прави чест, а не ние на нея! При това тя има такава външност, която не обещава спокоен семеен живот за Тристан.

— Внимавай, Юлия! — възрази лейди Танкред. — Ще те помоля да не казваш нищо повече. Имам пълно доверие в сина си и искам да посрещна бъдещата си снаха с любов.

— В такъв случай усилията ти са напразни, Джейн — изсъска снаха ѝ. — Тя е много отблъскваща личност и се държи неестествено хладно. Освен това намирам, че е прекалено красива за една благородница.

— Не е нейна вината, че е хубава — каза лейди Танкред. — Ако съдя по това, което ми казаха момичетата, сигурна съм, че много ще ми хареса. Но да не говорим повече за нея. Много мило е от твоя страна, че дойде. Главоболието ми е почти минало.

— Тогава аз ще си вървя! — заяви лейди Колтшъст с обиден тон.

Наистина роднините са много отегчителни. Те никога не приемат добри съвети и предупреждения, а особено Джейн беше прекалено вироглава.

За щастие тази доброжелателка си отиде преди идването на Тристан и годеницата му, но ехото от нейните думи продължаваше да звучи в ушите на лейди Танкред въпреки усилията ѝ да го заглуши.

Когато стигнаха до вратата, сърцето на Зара започна лудо да бие. Преди още да е видяла майката на младия лорд, тя изпитваше неприязън към нея. По особени съображения Франсис Маркрут не ѝ беше обяснил английските обичаи. Той реши, че племенницата му със своето силно развито чувство за чест не ще се съгласи никога на този брак, ако ѝ съобщи, че от страна на Тристан това е женитба само по любов. Тя щеше да заяви, че не може да вземе участие в такава измама.

Със своя спокоен и предвидлив ум финансистът беше пресметнал всички благоприятни и неблагоприятни обстоятелства в тази работа. Неговият план беше да убеди Зара да се съгласи в началото заради доброто на братчето си, като я накара да мисли, че това е една чиста сделка, еднакво неприятна и за двете страни. Да я остави с това впечатление и да държи двойката разделена колкото може повече до венчавката и след това да предостави на Тристан да уреди положението. В края на краищата една жена трябва да бъде прекалено недостъпна и придирчива, за да не отговори на любовта на мъж като Тристан! Той разчиташе на шестото ѝ чувство, за да не сгреша. Според него нямаше никакво значение, ако семейството на годеника я намери много сдържана, стига само тя да не показва твърде явно презрението си към всички тях, считайки, че са любезни с нея само заради парите ѝ. Сега-засега той нямаше намерение да я извади от заблудението ѝ, а по-късно нека сама открие истината.

Така Зара влезе в стаята на бъдещата си свекърва с надменно изражение и с неприязън в сърцето си. Тя беше слушала много за свекървите, които се намесват във всичко и водят синовете си за носа. Те уреждаха обикновено браковете на децата си с оглед на ползата, която ще извлече цялото семейство. Без съмнение вуйчо ѝ Франсис беше уредил цялата работа с тази лейди Танкред и затова няма да бъде необходимо за Зара да играе комедия и да се преструва с нея, както с вуйчото и братовчедите. Младата жена реши да бъде напълно откровена с нея, ако е необходимо и ако случайно тя намекне за продължението на рода Танкред, както го беше направила съвсем невинно лейди Етелрид, да ѝ каже направо, че това не е предвидено в сделката. За да постигне своята цел, тя ще стане жена на лорд Танкред и нека вуйчо ѝ извлече от това положение ползата, която преследва. Лорд Танкред ще получи парите, което беше и неговата цел. Това е всичко и е много просто. Оттам нататък не могат да искат нищо повече от нея.

Двете жени бяха взаимно изненадани, когато се видяха. Първото впечатление на лейди Танкред беше следното: „Истина е, че е необикновена и смуцаваща жена, но колко е красива!“

А Зара си помисли: „В края на краищата възможно е да греша. Тя изглежда твърде горда, за да се унизи дотолкова. Може би лорд Танкред сам е сключил сделката. Мъжете са по-ужасни от жените.“

— Това е Зара, мамо — каза Тристан.

Лейди Танкред протегна ръцете си, привлече новата си дъщеря към себе си и я целуна.

Нервна тръпка премина през тялото на Зара. Тя почувствува, че старата дама е силно развълнувана. От смъртта на майка ѝ никоя жена не я беше целувала. Защо, ако този брак е само една търговска сделка, ще я целува тя така нежно?

— Много съм щастлива, че най-после те виждам, мила — каза лейди Танкред, решена да бъде много любезна. — Почти се радвам, че не можах да дойда снощи, защото сега ще те имам само за себе си.

Те седнаха на един диван и Зара се осведоми за главоболието ѝ. Лейди Танкред отговори, че болката е преминала вече. Това разтопи леда и разговорът тръгна:

— Искам да ми кажеш нещо за себе си — каза лейди Танкред. — Мислиш ли, че ще обикнеш нашата стара Англия с нейната влага и

мъгли през есента и със свежата ѝ пролет! Бих искала да я обичаш, а също и бъдещия си дом.

— Всичко е много ново за мен, но ще се опитам — отговори Зара.

— Тристан прави големи промени в Рейс, за да ти се хареса — продължи старата дама. — Но сигурно той вече ти е разказал всичко.

— Аз бях принудена да отсъствам напоследък — побърза да каже Зара.

Тристан се намеси.

— Всичко ще бъде изненада, мамо. За Зара всичко ще е ново там. Не трябва да ѝ казваш нищо.

Тогаваш лейди Танкред обърна разговора за градините. Тя се надяваше, че Зара обича градини, защото самата тя се беше занимавала много с тях и навремето се гордееше с парковете и розите си в Рейс.

Тристан реши, че вече може спокойно да ги остави насаме, затова под предлог, че иска да говори със сестрите си, напусна стаята.

— Истинско щастие е, че ще можете да живеете в старото имение — каза благородната лейди. — За нас беше много мъчително, когато преди две години трябваше да го затворим. Сега обаче новото му отваряне ще бъде още по-бляскаво, защото вие ще го украсявате.

Зара не знаеше какво да отговори. Въпреки че никога не беше имала дом, освен мрачния замък в Прага, тя чувствуваше смътно, че човек може да обича и да се привърже към дома си. Младата жена знаеше, че ще обича парковете и градините. Мирко се радваше така много на цветята, и ако я оставят да живее на спокойствие, в един спокоен и тих дом, където Мирко ще може да идва понякога да си играе сред цъфналите поляни, тя ще им бъде наистина благодарна. Мислите ѝ се унесоха в тази мечта, докато лейди Танкред приказваше и Зара ѝ отговаряше почтително с „да“ и „не“. Харесваше ѝ благородството и чудното достойнство на бъдещата ѝ свекърва. Тя схвана, че няма нужда от обяснения, защото очевидно цялото семейство беше решило да се държи тъй, като че ли я приема в средата си с радост. Ако има да се изяснява нещо, то трябва да бъде само между нея и Тристан. Да, сега трябва да свикне да мисли за него като „Тристан“.

Зара се беше унесла наново, когато чу лейди Танкред да казва:

— Искан сама да ти дам това.

Старата дама взе една малка кутийка от близката масичка и я отвори. Вътре имаше великолепен пръстен с огромен брилянт.

— Това е моят малък подарък, мое дете. Ще го носиш ли понякога, Зара? Нека той бъде като спомен за този ден и за това, че предавам в твоите ръце щастието на сина си, който ми е по-скъп от всичко на света.

Двата чифта горди очи се срещнаха и Зара не можа да отговори. Между тях настана за миг чудно мълчание, което беше прекъснато от влизането на Тристан. Младата жена се съвзе бързо и каза няколко обикновени благодарности за подаръка и за красотата на камъка. В душата си Зара реши да не го носи никога, защото си мислеше, че той ще изгаря ръката ѝ. Не, тя не може да бъде толкова лицемерна.

Слугата съобщи, че обядът е сервиран и те минаха в трапезарията.

Тук тя видя Тристан в нова светлина, само между младия Били и Джими Денвърс, които бяха дошли случайно, и между майка си и сестрите си.

Младият лорд беше весел като ученик във ваканция и закачаше Били, че предишната вечер не е казал нито една дума на Зара. Той го накара да седне сега до нея и му даде пълна свобода да ухажва новата си братовчедка. Били, деветнадесетгодишен и малко срамежлив младеж, подхвана един много сериозен и оплетен разговор. Останалите се заговориха за неща, които бяха съвсем непознати за Зара, но тя беше доволна, защото по такъв начин не беше принудена да приказва и можа по-лесно да избегне трудностите на необикновеното си положение.

Веднага след обяда Тристан я заведе в Парк Лейн. Той също беше доволен, че изпитанието се беше свършило и почти не проговори по пътя. Все така мълчаливо младият мъж я последва в библиотеката на вуйчо ѝ, очаквайки да чуе по-нататъшните ѝ желания.

Веднага щом останаха сами, Зара реши, че е излишно да се преструва и прие ледения си вид.

— Довиждане — каза тя хладно. — Утре отивам извън Лондон за два-три дни. Ще ви видя чак в понеделник. Имате ли да ми съобщавате нещо?

— Отивате извън Лондон! — извика Тристан раздразнено. — Но аз няма да... — той се спря, защото очите ѝ започнаха да искрят

зловещо. — Искам да кажа — продължи той, — непременно ли трябва да отидете? Толкова скоро преди сватбата ни?

Зара се изправи и каза, наблягайки на всяка дума:

— Трябва ли да повтарям това, което ви казах, когато ми дадохте пръстена? Не искам да ви виждам и да говоря с вас. Вие ще получите всичко, за което се пазарихте. Нима считате, че и моето присъствие влиза в уговореното!

Упоритият и горд дух на Шекардови беше силно засегнат. Младият лорд започна да се разхожда бързо нагоре-надолу, треперещ от гняв, но разумът му подсказа да има търпение. Каквото и да направи тя, той не желаше да скъса годежа. Днес бе четвъртък, оставаха още пет дни, а когато му бъде вече съпруга...

Тристан се вгледа в младата жена, която се беше изправила, загърната в прекрасното си палто от чинчила. Меката кожа придаваше такъв блясък на красотата ѝ, че той не можа да устои на изкушението да не я докосне и като се наведе напред, взе ръката ѝ.

— Много добре, дивно, но жестоко създание — каза той. — Ако не искате да се омъжите за мен, по-добре е да го кажете веднага и аз ще ви освободя от дадената дума. Защото когато по-късно дойде моментът, в който ще кръстосаме мечовете си, не трябва да има съмнение кой ще бъде господарят. Казвам ви го още отсега.

Зара изтегли ръката си от неговата и с погледа на черна пантера се приближи към прозореца и се загледа навън. След миг тя каза със сподавен глас:

— Искам венчавката да се извърши. А сега, моля ви, вървете си. Без да каже нищо повече, младият мъж излезе от стаята.

ГЛАВА XV

На другия ден, преди да вземе влака за Бърнмут, за да отиде при Мирко, Зара се срещна с Мимо в Бритиш Мюзийм. Те вървяха през галериите на приземния етаж, докато намериха една спокойна пейка при мавзолея на Халикарнас. За тях, които познаваха изтънко шедьоврите на стара Гърция, беше истинско удоволствие да наблюдават прекрасните скулптури.

Преди десетина дни Мимо беше ходил да види сина си. Те се бяха срещнали тайно. Мирко беше успял да се измъкне от градината на доктора и да се скрие с цигулката си в близката борова гора, където го чакал баща му. Мимо намираше, че детето било по-добре, понапълняло, не кашляло толкова и изглеждало доста щастливо и спокойно. Семейство Морлей било много добро и мило към него, но не била тяхна вината, че не можели да го разбират. Мирко казал, че не всеки е създаден като неговата Милинка и баща му, но скоро той щял да бъде добре и да се върне при тях. Дотогава трябвало да учи различни отегчителни неща, които само Милинка знаела да предава интересно. Новият му учител, който идвал от града всеки ден, бил олицетворение на мъдростта, но нямал артистична душа.

Докато разказваше всичко това, като че ли по лицето на Мимо се изписа някаква загриженост. Той призна, че беше валяло преди края на тяхната тайна среща и изглежда, че било валяло и сутринта. Те седнали на тревата под дърветата и Мирко свирил божествено различни весели мелодии. Когато станал, почнал да трепери малко, защото дрехите му се навлажнили и когато заваляло отново, Мимо го накарал да се върне веднага вкъщи. Той се страхуваше, че детето се е измокрило доста, защото оттогава не беше получил нищо от него, освен една пощенска картичка, с която съобщаваше, че бил на легло, но че сега се чувствувал много по-добре и копнеел да види своята Милинка.

— О, Мимо, как си могъл да го оставиш да седне на тревата! — извика Зара с упрек. — Защо не ми съобщи досега? Той можеше да

заболее сериозно. Бедното ми ангелче! И аз едва мога да остана за няколко дни при него, а след това тази женитба...

Тя се спря рязко и очите ѝ потъмняха, защото знаеше, че не може да иска отлагане. За да спечели живота на братчето си, тя трябваше да се яви в сряда, 25 октомври, в два часа след пладне пред олтара на църквата „Сейнт Джордж“, а след това да отиде със съпруга си лорд Танкред на сватбено пътешествие.

Младата жена се изправи с нервен трепет и се вгледа унесено в статуята на една амазонка, която забиваше копието си в цветущ от младост и сила грък. Тя чувствуваше силно желание да постъпи по същия начин със своя бъдещ съпруг. О, проклети да са мъжете със своята жажда за пари ѝ със своите възмутителни животински страсти! А нейният беден малък Мирко беше болен може би поради лекомислието на баща си. Как може да го напусне? Но ако остане при него, с това ще сложи край на сегашното му осигурено съществуване и животът за тях ще бъде една мрачна и бездънна пропаст.

Нямаше полза да се сърди на Мимо. Тя знаеше, че никой не съжالياва повече от него за грешките си, от които страдаха винаги най-обичните му същества. Той не ѝ беше съобщил нищо в Париж, защото не е искал да я тревожи и е знаел, че като се върне в Англия, ще отиде веднага при Мирко. Самият той бил много разтревожен и потиснат, затова не могъл да работи върху „Лондонската мъгла“ и се страхувал, че картината няма да бъде готова за сватбен подарък.

— О, няма значение! — каза Зара. — Знам, че ти ще се помолиш тогава за мен и това ще ми достави същото удоволствие, както подаръкът ти.

Не след дълго те се разделиха и младата жена отиде сама на гара Ватерло. В сърцето ѝ започна да се поражда разяждащо безпокойство, което не стихна през време на пътуването ѝ до Бърнмут.

Когато стигна пред къщата на доктора, тя едва се държеше на краката си от, вълнение и позвъни с трепереща ръка.

— Да — отговори мисис Морлей на уплашения ѝ въпрос, — вашето братче имаше много силна криза. Мирко избяга преди десетина

дни и се върна едва след два часа, мокър до кости. Вечерта имаше треска и бълнуваше за „майка си и за ангелите“ и за „баща си и Милинка“. Не можахме да научим защо е избягал и кого е видял. Той се съвзе много бързо, затова докторът реши, че не е необходимо да ви съобщаваме. Самата аз смятах, че вие ще сте много заета с подготовката на сватбата, затова не ви писах.

При тези думи Зара се намръщи и каза сърдито:

— Сватбата няма никакво значение в сравнение със здравето на братчето ми.

Мирко беше в стаята си и играеше с медицинската сестра. Той не знаеше, че сестра му ще дойде, но като чу стъпки по стълбите, като че ли шестото му чувство му го подсказа и той извика развъгнувано:

— Казвам ви, че ще отида да я посрещна, ще отида да посрещна моята Милинка!

Зара ускори крачките си, за да му попречи да изскочи от затоплената стая в студения коридор.

Лудата радост, която детето прояви при нейното появяване, накара сърцето ѝ да се свие. Мирко не изглеждаше болен, само като че ли се беше смалил по някакъв необясним начин. Даже по страните му имаше някаква непозната досега руменина.

Той поиска да седне на коленете ѝ, за да опипа всичко, което тя носеше. Младата жена беше сложила нарочно големите перлени обеци и бисерната огърлица от вуйчо си, за да ги покаже на братчето си. Подобно на баща си, детето обичаше всичко хубаво и изтънчено.

— Ти си като царица, Милинка — каза ѝ Мирко. — Сега си много по-хубава, отколкото на нашия чай, когато татко ми направи книжната шапка. У теб всичко е хубаво! Вуйчото трябва да е много богат човек — продължаваше той, галейки кадифената ѝ рокля.

Неусетно нощта се беше спуснала. Време беше детето да си ляга, но вместо да го сложи в леглото, Зара го взе на ръце и започна да го люлее, пеейки му нежна славянска приспивна песен. От време на време Мирко отваряше своите красиви и печални очи и шепнеше унесено: „Милинка, аз те обожавам!“

Най-после той потъна в сладък сън.

На другия ден, събота те не се разделиха нито за момент един от друг. Младата жена и детето играеха заедно, храниха се заедно и когато започна да се смрачава, Мирко пожела да свири на цигулка само за нея.

Повече от час той изтръгваше със своя лък божествени звуци, които разкъсваха сърцето на Зара и просълзиха очите ѝ.

Най-после той започна някаква непозната мелодия и цялото му малко телце се заогъва като увлечено в шеметен танц. Детето свиреше вдъхновено и съвсем неочаквано спря с един звучен акорд.

— Мама ме научи този танц! — прошепна то. — Когато бях болен, тя идваше често и ми го пееше. Веднага щом оздравях, аз взех цигулката и можах да го повторя. Сега съм много щастлив. В него се разправя за пеперудите в гората, където тя живее. Там има една малка бяла пеперудка, която лети винаги след нея и каца на лъчистите ѝ сини криле. О, Милинка, мама ми обеща, че скоро музиката ще ме заведе при нея.

— Не, не! — каза Зара едва чуто. — Аз не ще мога да се разделя с теб, мой мъничък. Следващото лято и аз ще имам една прекрасна градина. Тогава ти ще дойдеш при мен и ще гониш истински пеперуди със златна мрежа.

Това предложение възхити детето. То настоя да му разкаже за своята градина. Случайно, на една масичка, беше поставено едно илюстрирано списание със снимки от красиви английски имения и курорти. Зара запали лампата, взе списанието и те започнаха да разглеждат картините. По някакво странно съвпадение, когато стигнаха до страниците с красивите английски имения, тя прочете в началото на статията:

„Рейс — родово владение на лорд Танкред де Рейс.“

— Погледни, Мирко — каза тя тихо, — нашата градина ще изглежда точно така.

Детето се вглеждаше във всяка картина с голям интерес. От всичко най-много му хареса една статуя на Пан с флейта, която се намиреше в центъра на един италиански партер.

— Погледни, Милинка, и той няма правилно тяло като останалите хора — прошепна то с възторг. — Погледни, и той свири! Когато се разхождаш там, а аз с мама, помни, че това е твоят Мирко!

В понеделник сутринта Зара се раздели с мъка с братчето си въпреки уверенията на доктора, че детето върви към подобрение.

По целия път на връщане младата жена имаше пред очите си картината на италианския партер в Рейс със статуята на свирещия на флейта Пан.

ГЛАВА XVI

Предпоследният ден преди сватбата на Зара Шулска започна с чудно хубаво слънчево утро. Беше една от онези есенни утрини, в които въздухът е така чист и свеж, като че ли пролетта настъпва. От завръщането си от Бърнмут младата жена не беше виждала годеника си, нито някого от семейството му.

— Вуйчо Франсис, силите ми не издържат вече — беше заявила тя на финансиста. — Ти си много тактичен и ще можеш да измислиш някакво правдоподобно извинение. Не отговарям какво ще направя, ако видя лорд Танкред.

Финансистът почувствува, че тя е искрена. Той разбра, че нервите ѝ са опънати до скъсване, затова я остави да прекара целия вторник на спокойствие.

Зара подписа без всякакъв интерес книга, които се отнасяха до сватбата ѝ. Накрая вуйчо ѝ ѝ подаде един документ, който настоя да прочете внимателно. Той се отнасяше до осигуровката на Мирковото бъдеще и беше написан в строго търговски стил. В него се казваше, че ако някога момчето Мирко се върне при баща си граф Сикипри или пък ако Зара отделя суми от собствените си пари за този граф Сикипри, то тогава договорът между нея и вуйчо ѝ, отнасящ се за богатството на момчето, ще се счита за невалиден и пропаднал.

Зара го прочете, но за нея беше трудно да разбере специалните изрази.

— Ако е казано точно това, за което се споразумяхме, вуйчо Франсис, ще го подпиша — каза тя. — Важното е Мирко да има винаги необходимите грижи и достатъчно средства за живеене.

— Точно така е — отговори Франсис Маркрут.

След това младата жена се прибра в стаята си и прекара самотна последната вечер преди сватбата си. Тя се опита да чете една от любимите си книги, защото не искаше да мисли. През деня Зара беше прочела в един вестник, че на другата сутрин ще обесят някакъв човек

и се питаше дали нещастникът в килията не изпитва сега същите чувства като нея.

Най-после Зара отвори прозореца ѝ се вгледа в нощта. Луната се беше издигнала високо над дърветата в парка. Младата жена се унесе в горещи молитви.

Точно в този момент Мимо, който беше застанал в сянката на другата страна на Парк Лейн, видя нейния силует. Със своята сантиментална душа той беше дошъл тук, за да ѝ даде благословията си и се беше спрял, загледан в нейния прозорец.

Граф Сикипри счете като добро предзнаменование за щастието на Милинка това, че тя отвори прозореца и се загледа в нощта.

Още беше много рано, едва десет и половина. След банкета с приятелите си ергени в понеделник Тристан посвети последната вечер на майка си и вечеря насаме с нея.

Когато напусна нейната къща, той се чувствуваше извънредно неспокоен и развълнуван. Гордата лейди, която почти никога не се разчувстваше, му беше говорила с голяма нежност и любов за това, че бракът е една красива, но много сериозна стъпка, че той трябва да обича и да се постарее да разбере бъдещата си жена и да запази чисто името на благородния им род.

— Ще моля Бога — беше казала тя — да ви даде здрави и красиви деца, Тристан, за да продължат името на Танкред де Рейс.

Лунната светлина беше заляла улиците. Младият лорд реши да се прибере пеша, затова изпрати колата си. Той прекоси Стенхоп Стрийт и влезе в Хайд Парк, защото чувствуваше нужда от въздух и искаше да събере мислите си.

Утре по същото време красивата Зара ще бъде негова и те ще вечерят сами в Дувър. Сигурно тя няма да бъде вече така леденостудена. Сигурно той ще успее да я накара да хвърли ледената си маска.

Унесен в тези чудни мечти, той не обръщаше внимание къде върви и внезапно се намери пред къщата на годеницата си.

Тристан изпита силно желание да погледне към прозореца ѝ. Той излезе от парка и на тротоара видя Мимо с обърнато нагоре лице. С бързината на мълния у него блесна споменът за лицето на мъжа, когото

беше видял с автомобила си един ден в Уайтхол. Той позна, че това е същият мъж.

Обзе го луда ревност, неясно подозрение започна да го измъчва. Хиляди дяволи му шепнеха: Между тези хора има някаква тайна връзка. Ти не знаеш нищо за жената, която утре сляпо ще направиш своя съпруга. Кой е този мъж? Какво общо има той с нея? Любовник, разбира се. Кой друг ще гледа към прозореца ѝ в лунна нощ?

Точно в този момент Зара се беше появила на прозореца и двамата мъже видяха нейната стройна фигура да се очертава рязко на фона на стаята.

Гняв, достигащ до желание за убийство, изпълни сърцето на лорд Танкред. Той погледна към Мимо и видя, че устните му шепнеха някаква молитва, а в ръцете си държеше малко сребърно разпятие. Непознатият се беше унесъл и не обръщаше внимание на заобикалящия го свят. Лорд Танкред се приближи до него и го чу да шепне:

— Света Богородице, майко Божия, моли се за нея и ѝ донеси щастие!

Тези думи го успокоиха някак си. Ако този мъж ѝ е любовник, той няма да се моли така в навечерието на сватбата ѝ с друг. Тристан почувствува, че една такава постъпка не отговаря на мъжката природа.

В това време Мимо свали почтително шапка към прозореца и се отдалечи.

Тристан се върна в парка, обзет от най-противоречиви чувства.

На следващия ден, когато влезе в църквата „Сейнт Джордж“ под ръка с красивата младоженка, на Франсис Маркрут му се стори, че повече от половината английска аристокрация се беше събрала там.

Зара беше облечена в рокля от бяло кадифе, а лицето ѝ, под ефирната воалетка на малката шапка от бели пера, изглеждаше също така изящно, както кадифето на роклята ѝ.

Единственият накит, който носеше, бяха чудните перли от вуйчо ѝ. Младата жена беше бледа като лилия и затова още повече изпъкваха алените ѝ изваяни устни и огнената ѝ коса.

Когато стигна до олтара, всички присъстващи в църквата занемяха от възторг. Тя приличаше, на възкръснала от приказките принцеса.

Органът престана да свири и като насън тя почувствува, че коленичи до Тристан и че свещеникът съедини ръцете им.

С тих и спокоен глас тя повтаряше механично след свещеника изразите на бракосъчетанието. Единственото нещо, което се запечата в ума ѝ, бяха казаните с твърд глас думи на Тристан: „Аз, Тристан Лоримър Гискар, те вземам, Зара Елинка, за моя законна съпруга.“

Най-после религиозната церемония беше свършена и лорд и лейди Танкред преминаха в канцеларията да се подпишат.

Зара изтръгна ръката си от ръката на съпруга си, но той се наведе в този момент и целуна устните ѝ. За щастие роднините и приятелите бяха зад тях и свещениците гледаха настрани, защото иначе те щяха да бъдат поразени, ако бяха видели как младоженката потрепери и как по лицето ѝ се изписа гневно недоволство. Но младоженецът го видя и това нарани болезнено сърцето му.

След това много хора започнаха да я целуват: майка му, сестрите му, лейди Етелрид и накрая херцогът.

— Сега ще се възползувам от правото си на стар вуйчо — каза той закачливо. — Аз те приветствам сърдечно от страна на всички, моя красива племеннице.

Зара му отговори, но почти нямаше сили да се усмихне. Когато се качиха в новата елегантна кола на лорд Танкред, младата жена се отдръпна в своя ъгъл и полузатвори очите си. Тристан беше в такова напрегнато състояние и така развълнуван от цялата церемония, че не знаеше какво да мисли.

Когато стигнаха в къщата на вуйчо ѝ, Зара събра всичките си сили, за да изиграе ролята си докрай.

Тя застана до съпруга си и приемаше мило безбройните поздравления на приятелите му, които идваха да се ръкуват. Малко покъсно, когато лейди Танкред пристигна със Сирил и дъщерите си, Зара се усмихна даже на галантния юноша, който се повдигна на пръсти, за да я целуне сърдечно. За възрастта си той беше много добре на ръст, но беше изпълнен с голямо хладнокръвие.

— Мисля, че ти си поразителна, Зара — каза той. — Двама мои приятели, които бяха в църквата, ме поздравиха възторжено. Бих казал, че малко ми завиждаха. А сега, надявам се, скоро ще разрежеш тортата?

Тристан, който я наблюдаваше, остана озадачен защо упоритата ѝ уста потрепери и очите ѝ се навлажниха. В този момент тя мислеше за своето малко братче, което беше далече и не знаеше даже, че ще има торта.

Най-после всичко се свърши и те се качиха отново в колата си. Зара се отдръпна пак в ъгъла и не проговори, а Тристан чакаше търпеливо, докато се качат на влака.

Когато се настаниха в специално запазения за тях вагон и влакът се изтегли бавно от гарата, оставяйки зад себе си многобройните изпращачи, младият мъж се приближи, седна до нея и взе нежно облечената ѝ в сива ръкавица ръка. Но тя я издърпа и се отмести настрана, преди той да успее да проговори.

— Зара! — каза лорд Танкред умолително. Тогава младата жена го погледна, силно раздразнена.

— Не можете ли да ме оставите на спокойствие поне за един миг? — изсъска тя. — Аз изнемогвам от умора.

Тристан забеляза, че тя трепери и въпреки че беше много влюбен и силно раздразнен от държането ѝ, той я остави да си почине и дори подреди мълчаливо възглавниците ѝ. След това взе вестник и седна в едно близко кресло, преструвайки се, че чете.

Зара се загледа през прозореца, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Тя знаеше, че това е само временно отлагане, защото, както ѝ беше казал вуйчо ѝ, английските благородници били големи джентълмени. Специално лорд Танкред беше истински техен представител, затова той едва ли щеше да си позволи да прави сцени във влака. Но скоро те щяха да пристигнат в хотела, а там ѝ предстоеше вечеря насаме с него и после... Като помисли за това, младата жена пребледня като платно.

О, тези омразни и отвратителни мъже! Споменът за първото ѝ сватбено пътешествие с Ладислав изпъкна пред нея. Той не се бе отнесъл с внимание, нито пък бе имал уважение към нея даже за момент. Младата жена беше в страшно възбудено състояние. Тя не можеше да разсъждава справедливо, защото беше убедена, че лорд Танкред е паднал много ниско, щом се жени за пари. Тя беше възмутена, че този мъж, съпругът ѝ, когото беше виждала само четири пъти през живота си, не се задоволяваше със сделката, която беше сключил и според която щеше да получи богатството ѝ и съгласието ѝ да краси дома му, а позволяваше на своите възмутителни чувства да се

проявяват. Той желяеше да я милва само защото е жена, защото е красива и законът му даваше съпруга.

Но не, тя няма да понесе това! Ще намери някакъв начин да се спаси от това унижение.

Досега Зара не беше забелязала даже чудния чар на Тристан. В него имаше нещо, което привличаше всички жени, но още не беше повлияло на нея.

Малкото пъти, в които го бе поглеждала, тя бе забелязала, че е красив, но и Ладислав, и Мимо бяха красиви, затова тя не считаше това за качество.

Зара беше така озлобена от съдбата, че в настоящия момент не можеше да разсъждава спокойно и хладнокръвно.

Тристан я наблюдаваше зад вестника си и беше неприятно засегнат от страстната омраза и озлобление, които черните мисли изписваха по красивото ѝ лице.

Въпреки привидното си безразличие и гордо държане, младият мъж беше извънредно чувствителен. Той виждаше, че ще му е невъзможно да се обърне към нея, докато е в такова състояние.

Така тези прекрасни младоженци, които не се разбираха никак, седяха мълчаливи и напрегнати, вместо да бъдат в обятията си.

Не след дълго, все в същото настроение, те пристигнаха в Дувър и отседнаха в хотел „Уордън“.

Камериерът и камериерката им бяха пристигнали вече. Тя бяха украсили салона им с цветя и бяха приготвили всичко за вечерята и за нощта.

— Предполагам, че ще вечеряме в осем часа? — запита Зара надменно и без да чака отговор, отиде в стаята си и затвори вратата.

След това тя позвъни за камериерката си и я помоли да ѝ свали палтото и шапката.

— Тази шапка е ужасна — каза тя. — За щастие има още цял час до вечерята, Анриет! Бих искала да се изкъпя, а после ще ми срещеш косата. Това ще е една почивка.

Младата францужойка, която изпитваше голяма симпатия към господарката си, недоумяваше как може милейди да се държи така хладно и спокойно.

— Господи! Ако милорд беше моят Раул, аз щях да бъда съвсем друга! — си мислеше тя, докато слагаше парфюмирани соли във

ваната.

Към осем часа без четвърт Анриет продължаваше да реши мълчаливо необикновено дългата коса на господарката си. Зара се бе загледала в огледалото пред себе си с мрачно изражение на лицето. Младата жена не виждаше нищо, защото се беше унесла в мисли. Тя се намираше в Бърнмут и слушаше „Песента на мама“, която се въртеше непрекъснато в главата ѝ и караше кръвта ѝ да се вълнува.

В това време се почука на вратата и Анриет отиде да отвори. На прага с усмивка на уста стоеше Тристан. Той мина край камериерката и влезе в стаята на жена си.

Зара се обърна като подплашена сърна и лицето ѝ доби гневно изражение.

Лорд Танкред беше облечен вече за вечеря и държеше в ръката си прекрасен букет орхидеи. Той се спря като закован пред чудната картина, която тя представляваше, и за миг престана да диша. Младият, мъж не можеше да предположи, че косата ѝ е толкова дълга, че тя може да бъде толкова хубава. И тази чудна жена е негова!

— Любима! — прошепна той, забравяйки даже присъствието на камериерката, която има деликатността да се оттегли веднага в банята. — Любима, колко си прекрасна! Ти ме влудяваш напълно.

Зара се улови за тоалетната маса и се присви като пантера, готова да скочи.

— Как се осмелявате да влизате в стаята ми! Излезте! — каза тя.

Думите ѝ като че ли му удариха плесница. Той отстъпи назад и хвърли орхидеите в камината.

— Дойдох само за да ви съобщя, че вечерята е готова — каза той надменно — и да ви донеса тези цветя. Ще ви чакам в салона, докато се облечете.

След това лорд Танкред се обърна и излезе.

Зара извика веднага камериерката си. Ловката францужойка ѝ подреди косата и ѝ помогна да си облече бързо роклята. Като се приготви, младата лейди влезе безшумно в салона.

Тристан се беше облегал на камината, загледан замислено в огъня. Той бе стоял в това положение в разстояние на десет минути и мислено бе взел едно решение.

Младият мъж беше излязъл много разгневен от стаята на жена си, защото считаше, че правото е на негова страна. Все пак той

съзнаваше, че е лудо влюбен в нея, както никога не можеше да предположи, че ще бъде така. Дали да ѝ го признае веднага и да я помоли да не бъде така студена и жестока? Не, това ще бъде много унизително. В края на краищата той ѝ беше дал доказателство за своята безкористна любов, като поиска ръката ѝ, след като я беше видял само веднъж! А тя? Какви ли са били нейните съображения, за да приеме предложението му? Сигурно са били твърде основателни, за да се съгласи с желанието на вуйчо си, преди да го е видяла още. Тристан си спомни, че когато я беше попитал миналата сряда дали иска да я освободи от дадената дума, Зара беше отговорила твърдо, че желае да се извърши венчавката. Естествено тя трябва да знае, че никой нормален мъж няма да се съгласи да го третират по начина, по който се беше отнесла тя към него. Като че ли той беше някакъв нахален непознат, нахлуващ в стаята ѝ!

Неспокойните му мисли се върнаха към Мимо — онзи непознат мъж, когото беше видял под прозореца ѝ. А ако в края на краищата той ѝ е любовник? Ако заради това я дразни желанието на съпруга ѝ да я милва и целува?

Гордостта и упоритият дух за завоевания на Шекард се събудиха в него. Ако Зара продължава да се държи така, тогава той ще забрави, че е джентълмен и ще постъпи като дивак, като я сграбчи в обятията си и я накаже за надменността ѝ.

Този път не нейните тъмни очи, а неговите искряха гневно.

Те седнаха да вечерят мълчаливо, за голямо учудване на келнерите.

Зара беше почти доволна, че съпругът ѝ изглеждаше сърдит. Тя се надяваше, че сега поне ще я остави на мира.

Докато ядоха супата ѝ рибата, те не размениха нито дума, но скоро и двамата съобразиха, че това положение ще се види неестествено на келнерите, затова поведоха разговор за най-обикновени неща.

Масата беше кръгла и много малка. Техните места бяха съвсем близо едно до друго.

За първи път Зара се намираше така близо до Тристан и всеки път, когато вдигаше очи, тя беше принудена да вижда лицето му. Младата жена не можеше да не признае, че той имаше извънредно приятна външност.

Към края на вечерята гневът и подозренията на Тристан се бяха изпарили. След като разсъди по-спокойно, той реши, че каквато и да е причината за презрителното ѝ държане към него, няма да е тази, че има любовник. Нейната красота и грация започваха отново да го опияняват.

За него Зара беше страшно изкушение, а сигурно щеше да бъде такова за всеки нормален мъж. Освен това те вечеряха насаме и тя беше негова жена!

Келнерите донесоха кафе и ликьори и след като раздигаха масата, излязоха от стаята.

Сега Зара разбра, че остава съвсем сама със своя повелител, а нощта беше настъпила.

Той се разхождаше нервно напред-назад, без да пие кафе, нито ликьор. Тя седеше неподвижна. След това младият, мъж се приближи към нея, сграбчи я внезапно в обятията си и целуна страстно устните ѝ.

— Зара! — прошепна той със сподавен глас. — Господи! Нима мислиш, че аз съм от камък? Казвам ти, че те обичам безумно. Няма ли да станеш мила с мен и да бъдеш наистина моя жена?

В очите ѝ се появи изражение, което го смрази.

— Животно! — изсъска тя и го удари през лицето. Ръцете му се отпуснаха и Зара се изтръгна запъхтяна и смъртнобледа от обятията му. Ударът изпълни с ярост Тристан, той остана с искрящи от гняв очи и стиснати устни.

— Животно! — отново процеди през зъби тя и думите ѝ се изляха като буен поток. — Не е ли достатъчно, че се продадохте за парите на вуйчо ми, че взехте чрез една търговска сделка жена, която не бяхте виждали никога, та сега оставяте отвратителната си страст да се проявява така? И вие се осмелявате да ми кажете, че ме обичате! Какво знаят такива като вас за любовта? Любовта е едно искрено, чисто и красиво чувство, което не трябва да се скверни така. То се поражда от преданост и дълбоко познанство. А какво е долното чувство, което кара мъжете да се държат така, както вие се държите към мен само защото съм жена? Любов? Това не е любов. Това е въпрос на чувственост. Всяка друга жена би могла да го събуди само ако е достатъчно хубава. Помнете, милорд! Аз не съм ваша метреса и няма да се съглася да стана! Оставете ме! Аз ви мразя, животно!

С всяка нейна дума Тристан се вцепеняваше все повече и повече и когато най-после тя свърши, той бе станал също така смъртноблед като нея.

— Не казвайте нито дума повече, Зара! — заповяда той. — Никога повече няма да имате повод да ме упрекнете, че ви обичам. Запомнете това. Всичко между нас ще бъде така, както го желаете вие. Всеки от нас ще живее своя живот, а пред хората ще продължаваме да играем ролята си на съпрузи. Преди да ви помоля отново да бъдете моя жена, вие ще трябва да паднете на колене. Чухте ли? Лека нощ.

Без да каже нито дума повече, той излезе от стаята.

ГЛАВА XVII

Луната светеше ясно и лек ветрец появаше, когато Тристан напусна хотела и се отправи бързо към кея. Жестоките оскърбления на жена му го изпълваха с ярост и възмущение. Мисълта, че те са несправедливи не го успокояваше въпреки че никога не бе имал желание да сключва търговска сделка, както се беше изразила тя, и я беше взел само заради самата нея, обвинението нараняваше честолюбието му. Как се беше осмелила тя да го каже! Как смееше вуйчо ѝ да я остави да мисли такова нещо! Един Гискар да падне толкова ниско! Младият мъж стисна юмруците си до болка.

Докато се вглеждаше в огрените от лунната светлина вълни, последните ѝ думи прозвучаха в ушите му с нова сила. „Оставете ме, аз ви мразя, животно!“ Животно! Господи! Значи така гледа тя на неговата любов!

Ледени пръсти притиснаха сърцето му. Тристан не искаше да бъде несправедлив, затова започна да анализира себе си. Вярно ли е това, което каза Зара? Наистина ли беше той опиянен само от желание да притежава красивото ѝ тяло? Нямах ли никаква друга причина? Бяха ли мъжете в действителност само животни? Какво значеше всичко това? Какво значеше животът? Какво е всъщност любовта?

Лорд Танкред се разхождаше с часове и разсъждаваше така.

Той чувствуваше, че за него не може да съществува любов без желание и желание без любов. Тристан си спомни разговора, който бе имал с Франсис Маркрут веднъж, когато финансистът беше изложил възгледите си за жените.

Да, тези възгледи бяха прави. За да бъде една жена опасна, тя трябва да действа и на тялото, и на разума на мъжа. Ако чувствата му към Зара са събудени само от плътските му желания, тогава е вярно, че той не изпитва към нея истинска любов.

Но не! Това не е вярно! Младият мъж си спомни как беше мечтал за нея в Рейс, как си беше рисувал чудни картини за бъдещия им съвместен живот и с какви чисти чувства беше копнял за тази нощ.

Гневът му се изпари и болезнена скръб го замести. Мечтите му се бяха превърнали в развалини и сега му предстоеше един пуст и безрадостен живот.

В студената лунна нощ на него му се струваше, че това положение няма да може никога да се уреди. Гордостта му не му позволяваше да се обяснява повече със Зара. Той не желаше да се защитава. Нека тя мисли каквото иска, докато сама открие истината. Тристан предполагаше, че ще бъде трудно да се справи с нея, че отначало тя ще бъде студена и безразлична към него, но никога не можеше да допусне, че ще откаже напълно да бъде наистина негова жена и че ще го оскърби така. Той беше решил да не обръща внимание на нейната студенина и да я обича нежно, докато я смекчи и спечели, но острите ѝ нападки бяха предизвикали неговия отговор и сега положението между тях беше установено от собствените му думи и той не можеше да ги потъпче.

Тристан се помъчи да разбере чувствата на Зара, защото не искаше да бъде несправедлив.

Младият мъж беше съгласен, че тя има донякъде право да се държи така към него, ако счита, че той се е оженил за нея заради една толкова грозна сделка. Но даже и да е така, зад всичко това се криеше някаква тайна, в живота ѝ сигурно имаше някаква жестока, потискаща тъмна сянка.

Мислите му се върнаха към вечерта, когато се видяха за пръв път. Тристан си спомни, че още тогава очите и бяха изпълнени с омраза и озлобление, като че ли лично той ѝ беше причинил някаква злина.

Франсис Маркрут беше толкова ловък. Каква ли цел е преследвал? По какъв ли начин я е накарал да се подчини на желанието му да стане негова — на Тристан — жена? Отново пред очите му изпъкна измъчващият го образ на Мимо. Когато най-послед се появи зората, младият мъж се върна в хотела, но не можа да намери покой даже в леглото си.

Леглото му — в съседната стая до тази на жена му!

Все пак Тристан беше взел едно решение — да се отнася към нея с хладна учтивост и да продължават да играят пред света ролите си на съпрузи. Той считаше, че заради честта на старото си име не може да се разделят по един драматичен начин на другия ден след сватбата.

Когато Тристан си излезе, Зара остана като прикована на мястото си. Някакво необяснимо учудване накара гнева ѝ да се изпари. Въпреки жестокия опит, който беше придобила от живота, Зара беше още много млада и познаваше само най-лошите от мъжете, за които беше разбрала, че когато са добри, то е само за да измамат жената и щом видят, че не се брани повече, да я уловят по-лесно в мрежите си. За да бъде по-сигурна, Зара беше винаги нащрек и готова за отбрана. Но сега, след като беше казала в лицето на Тристан цялото си презрение, той, вместо да я удари, както сигурно щеше да направи Ладислав, ѝ беше отговорил с достойнство и беше напуснал стаята.

Младата жена си спомни за гордото лице на баща си. Може би у англичаните има нещо друго, нещо по-благородно, което тя не е разбрала още.

Нещастното красиво създание беше като някое малтретирано животно, готово да хапе, за да се защитава при вида на всеки човек.

Фактът, че тя беше останала чиста и студена като снега при обстоятелства и живот, при които друга, по-слаба жена би пропаднала, говореше красноречиво за силата и благородството на характера ѝ. Нейната силна воля и гордост бяха обуздали напълно сластолюбивите инстинкти, които са зложени у всеки човек. Тя беше потиснала всяко чувство към мъжете.

Има някои съвършени натури, които отговарят само на най-възвишените докосвания до фибрите на душата; у тях тялото и душата са еднакво уравновесени и те виждат само божественото в човешката любов.

Идеалната жена отдава доброволно тялото и душата си на „единствения мъж“, когото обича.

Но Зара не знаеше още всички тези неща. Тя беше само безкрайно изтощена и се отпусна уморено в леглото си.

Така младоженката и младоженецът прекараха една мъчителна и неспокойна брачна нощ. На другия ден те се срещнаха на закуската, която беше доста късно. Младите хора щяха да заминат за Париж с парахода в два часа. Привидно и двамата бяха доста спокойни, но много бледи. Зара беше влязла първа в салона и се беше загледала през прозореца към морето. Когато съпругът ѝ влезе в стаята, тя се обърна чак след като той каза хладно „Добро утро“.

При звука на неговия глас някаква странна тръпка премина по тялото ѝ.

— Закуската е сигурно готова — продължи той спокойно. — Поръчах да я донесат в дванадесет часа. Казах на камериерката да ви предупреди. Надявам се, че сте имали достатъчно време да се облечете.

— Да, благодаря — отговори тя.

Лорд Танкред позвъни и разтвори вестниците, които келнерите бяха сложили на масата, знаейки какво удоволствие е за младоженците да четат новини за себе си.

Когато случайно Зара погледна мъжа си, тя видя, че една саркастична и презрителна усмивка се беше появила на лицето му. Младата жена разбра, че той чете новините за тяхната сватба и взе друг вестник. Да, там даваха подробни сведения за цялата церемония! Като прочете дългите описания, Зара вдигна главата си и внезапно очите им се срещнаха.

Тогава Тристан се изсмя — горчиво наистина, но все пак се изсмя.

Вечният страх от мъжете, който се таеше в сърцето на Зара, не беше изчезнал напълно. Тя не се беше освободила съвсем от подозрението, че той може да я улови в мрежите си, ако не е постоянно нащрек. Затова младата жена се намръщи леко и сведе очите си към вестника. В това време келнерите донесоха закуската.

Изглежда, че нито единият, нито другият нямаха голям апетит и не обръщаха внимание какво ядат. Понеже кафето беше пред Зара, учтивостта изискваше да попита съпруга си как предпочита да му го налее, но когато той отговори, че няма да пие кафе, а чай, тя въздъхна облекчено и го остави сам да си сервира от страничната масичка.

— Появил се е много силен вятър и морето ще бъде доста бурно — каза Тристан след малко. — Страдате ли от морска болест?

— Не — отговори тя.

Когато свършиха закуската, лорд Танкред стана и попита дали ще е готова да се качат на парахода към един часа и половина, за да избегнат тълпата от лондонския влак. След това той излезе от салона и не след дълго Зара го видя от прозорците да се разхожда по кея.

По някакви необясними психологически причини, въпреки че беше постигнала единствените възможни условия, при които смяташе,

че ще може да живее със съпруга си, Зара не се чувствуваше доволна и спокойна.

Едва ли можеше да има по-прекрасна и по-интересна двойка от лорд и лейди Танкред! Това беше единодушното мнение на голямата тъпа дувърски момичета и любопитни, които се бяха събрали на пристанището, защото бяха научили от вестниците, че известните младоженци ще минат оттам.

„Какво прекрасно палто има!“ „Каква чудна коса!“ „О! Не е ли великолепен лордът!“ — се носеше от всички страни.

След тях вървяха камериерът и камериерката със специалната чанта за бижута, с тоалетните им чанти, възглавници, кожени завивки и пр.

За тях беше запазена най-голямата кабина на парахода. Понеже имаше още доста време до пристигането на влака от Лондон, младата двойка излезе на палубата и седна в едно по-прикрито кътче, което не беше изложено на погледите на любопитните. Там никой не можеше да види, че те не размениха нито дума помежду си, а се загледаха печално в морето.

По едно време Тристан се обърна към нея и каза:

— Струва ми се, че е време да се приберем в кабината, защото иначе рискуваме да срещнем камерата на някой фоторепортер.

Зара стана и той я последва.

— Морето ще бъде много бурно — продължи Тристан, когато влезе в кабината. — Бихте ли желали да легнете или имате някакви други предпочитания?

— Не мисля, че ще ми стане лошо, но ще се опитам да поспя малко — отговори Зара решително и свали астраганеното си палто.

Лорд Танкред нагласи възглавниците и когато Зара легна, той я зави грижливо. В този момент, въпреки гнева, който изпитваше към нея, и въпреки нараненото му честолюбие, той почувствува неудържимо желание да я целуне и да я накара да почива в обятията му. Но младият мъж се обърна рязко, седна на другия край на кабината, отвори прозореца и се опита да чете някаква книга. Кръвта играеше лудо във вените му и той не можеше да обуздае силното желание да я погледне.

Зара се повдигна леко и започна да изважда от малката си шапчица красивите, украсени със сапфири карфици. Те ѝ бяха сватбен

подарък от Сирил.

— Да ви помогна ли? — попита той.

— Шапката е много мека и мислех, че няма да ми пречи, докато лежа — отговори тя хладно. — Но изглежда, че има нещо отзад, което ми убива.

Лорд Танкред ѝ помогна да извади карфиците и когато пръстите му докоснаха косата ѝ, той едва обузда желанието си да я погали.

„Господи, нима е възможно да живеят така!“ Тристан се обърна рязко и излезе навън, за да се овладее.

Младата жена остана озадачена. Защо лицето на съпруга ѝ стана изведнъж така сурово и защо той напусна кабината неочаквано?

За щастие морете беше толкова бурно, че нямаше почти никакви хора на палубата. Младият лорд отиде на носа на парахода и се облегна на перилата, оставяйки студения морски въздух да го шиба право в лицето. А ако в края на краищата безумната му страст го победи и го принуди да отстъпи, като ѝ признае, че жестоките ѝ думи не му бяха попречили да я обича?

Това ще бъде истински позор.

Не, той трябва да се владее и да потиска всяко вълнение, всяко избликващо със сила чувство. Тристан реши да я вижда колкото може по-малко в Париж, а когато след една седмица ужасното сватбено пътешествие се свърши и се върнат в Англия, да се заеме сериозно с политиката, за да може с нея да изпълни живота си.

В това време в кабината си Зара лежеше, без да мисли, за каквото и да е. Тя не подозираше даже, че нейният красив и млад съпруг ѝ беше направил вече силно впечатление и че дълбоко в душата си, въпреки грижите за братчето, тя започваше да се интересува от присъствието и действията на младия мъж.

Верен на решението си да запази гордостта си, Тристан се върна при нея едва когато параходът пристигна в пристанището на Кале.

ГЛАВА XVIII

Лорд и лейди Танкред пристигнаха в хотел „Риц“ в Париж към седем часа и половина. Те се оттеглиха веднага в специално запазения за тях апартамент. Всичко там беше подредено извънредно изящно, а стаите бяха пълни с такива прекрасни цветя, че Зара, която обожаваше цветята, не можа да се въздържи и извика:

— О! Вълшебните рози! Как ми се иска да заровя лицето си в тях!

Преди да отидат в стаите си, Тристан се обърна към Зара и каза:

— Утре вечер можем да вечеряме навън, сигурно тази вечер сте уморена и предпочитате да си легнете.

— Да, благодаря — отвърна тя, защото си спомни, че искаше да пише на Мирко и да му съобщи за новото си име и за промяната в живота ѝ.

Към осем часа и половина, облечена за вечеря, младата жена отиде в салона, където Тристан я чакаше вече. Те седяха мълчаливи и разменяха по някоя дума само когато влизаха келнерите. Това положение беше толкова комично, че те сигурно щяха да се засмеят, ако не бяха в извънредно напрегнато състояние. Все пак Зара забеляза, че съпругът ѝ не я погледна нито веднъж направо и че беше напълно равнодушен към всичко, което тя казваше.

— Ще трябва да останем тук през цялата тази отегчителна седмица — заяви той, когато донесоха кафето и най-после останаха сами. — Има известни задължения, с които нашето обществено положение ни принуждава да се съобразяваме. Надявам се, че разбирате. Ще се постарая да направя времето ви колкото мога по-приятно. Ще бъдете ли така добра да ми кажете кои театри не сте посетили още? Всяка вечер ще можем да излизаме, а през деня навярно вие имате да правите покупки. Колкото за мен, аз познавам Париж доста добре и мога сам да се забавлявам.

Интересно, но Зара не се почувствува много доволна от това решение. Все пак тя кимна хладно в знак на съгласие. Тристан позвъни

и помоли да му донесат списъка с местата за забавление. Така двамата заедно, без да проявяват никакъв интерес, определиха програмата за цялата седмица.

След това Тристан запали умишлено една цигара и се отправи към вратата.

— Лека нощ, милейди — каза той небрежно и излезе. Зара остана неподвижна до масата и несъзнателно окъса листата на една съвсем невинна роза. Когато съзна какво е направила, тя се ядоса.

Лорд Танкред влезе отново в салона чак на другия ден към пет часа.

Сутринта Анриет беше предала една бележка на господарката си и ѝ беше съобщила, че милордът е отишъл на надбягванията.

Зара не беше станала още от леглото и като се облегна на възглавниците, отвори бележката с особен трепет.

„Днес няма да ви безпокоя. Отивам с няколко стари приятели на надбягванията. Казах, че вие искате да си починете от пътуването, защото все трябваше да измисля някаква причина за вашето отсъствие. Наредих да вечеряме в Кафе дьо Пари в 7.30-и след това да отидем в «Жимназ». Ако имате някакви други намерения, съобщете ги на Хигинс, моя камериер.“

Бележката не беше даже подписана.

По всичко изглеждаше, че вече няма защо да се страхува от него. Сега можеше да бъде спокойна и да използва свободния си ден.

Но след като свърши самотния си обяд и написа писмата си до Мирко и вуйчо си, младата жена започна да чука безцелно по стъклата на прозорците, колебаейки се дали да излезе. Тя нямаше в Париж никакви приятели, които би желала да види. Семейството ѝ беше водило тук много затворен живот.

Зара седна на широкия диван срещу весело горящата камина и неусетно задряма. Тя продължаваше да спи дълбоко, когато Тристан влезе.

Отначало той не я видя, защото беше започнало да се смрачава и огънят в камината догаряше.

Младият мъж пристъпи напред, след това се върна и запали лампите. От силната светлина Зара се събуди и разтърка очите си. Една от плитките ѝ се беше разпуснала и косата ѝ падаше на гъсти вълни по рамото ѝ. Тя приличаше на поруменяло сънливо дете.

— Не ви забелязах! — прошепна Тристан и съзнавайки нейната необикновена прелест, се обърна бързо към камината и започна да подсилва огъня.

След това, чувствайки, че не може да има вяра в себе си нито за секунда, младият мъж позвъни и поръча да им донесат чай, а самият той отиде в стаята си, за да свали палтото. Чак когато беше сигурен, че закуската е донесена, той се върна в салона.

Зара, напротив, беше сравнително спокойна, ако не се смята това, че все още се държеше отбранително, предпазвайки се от някоя неочаквана атака. През неговото отсъствие тя беше подредила косата си и сега имаше много спретнат вид.

— Днес имах много лош ден — каза той само за да подхване разговор. — Не успях да заложа на нито един от победителите. Струва ми се, че надбягванията започват да ме отегчават вече.

— Винаги съм намирала, че са отегчителни. Въобще залагането на коне е една игра, която никак не ме интересува.

— Има ли нещо друго, което ви интересува? — попита Тристан и веднага съжали, защото въпросът му показваше, че иска да продължи разговора.

— Да — каза тя бавно, — но навярно не много неща. Моят живот е бил винаги твърде зависим от този на другите, затова не съм имала възможност да следвам собствените си желания и... — изведнъж тя замлъкна рязко, защото не допускаше, че нейният живот можеше да го интересува.

Напротив, Тристан имаше силно желание да ѝ признае, че иска да чуе нещо повече за миналото ѝ, че положението, в което се намират сега, е невъзможно и че копнее да узнае и най-съкровениите ѝ мисли.

Младият мъж започваше да я изучава старателно във всяко отношение. Той чувствуваше, че освен чудната ѝ красота, у нея имаше и нещо друго, което го привличаше силно.

На какво се дължаха неуловимият чар и тайнственост, които се излъчваха от нея? Какво се крие в бездънните ѝ тъмни очи? Как ли ще изглеждат те, изпълнени с любов и нежност!

Ако в този момент Тристан се беше подчинил на това си желание, може би ледът, който ги разделяше, щеше да се стопи и двамата млади щяха да се разберат. Но съдбата пожела да стане другояче и една случка през време на вечерята предизвика буря.

Зара беше така прекрасна в новия си вечерен тоалет, че мъжете откъсваха с мъка погледа си от нея. Лорд и лейди Танкред вечеряха много рано в Кафе дьо Пари. Случи се така, че до тях седна една голяма компания мъже и непосредствено до Зара се оказа един подозрителен граф, приятел на бившия ѝ съпруг. Всеки, който познава Кафе дьо Пари, може да си обясни как стана това. Около стените са поставени дълги кадифени канапета, пред които са наредени малки масички. По такъв начин, когато има много хора и всички места са заети, цялата страна изглежда заета от една голяма компания. Лорд Танкред познаваше добре Париж и беше свикнал на това заведение, затова трябваше да бъде готов да посрещне спокойно всичко, което можеше да се случи.

Но този път той не можа да запази спокойствие. Може би досега не беше обръщал внимание, защото никога не беше идвал с жена, която обича.

Съседът на Зара беше едър, с вулгарно лице южняк и навярно беше малко пиян. Младата жена говореше отлично френски, но мъжката компания реши, че англичанинът и дамата му не разбират това, което те говорят, и не се стесняваха да правят най-невъздържани забележки.

Съседът ѝ започна да хвърля жадни погледи към нея, когато Тристан не го виждаше, и да ѝ шепне твърде безсрамни любовни думи.

Тристан се питаше с учудване защо малките и фини ноздри на жена му започнаха да потрепват и очите ѝ да искрят.

Зара си спомни за подобни сцени през живота ѝ с Ладислав. Отначало, докато беше влюбен, той побесняваше от ревност и веднъж я беше върнал вкъщи, теглейки я по стълбите за косите, и я беше хвърлил на леглото ѝ. Той се сърдеше винаги на нея, защото считаше, че тя е виновна, когато мъжете я гледат. Тези ужасни спомени бяха още много живи за нея.

Тристан започна да се безпокои. Без да подозира, че причината е непознатият мъж, младият лорд почувствува, че става нещо. Обхвана го силна ревност и желание да прибере жена си в хотела.

Поради думите, които слушаше сърдито, и поради страха от скандал Зара седеше мълчаливо, с презрително и гневно изражение на лицето.

Тристан не можеше да я разбере и се засегна неприятно. Какво ѝ е казал или направил пак? Това беше прекалено, той не можеше да понася едно такова държане, за което нямаше причини.

Точно в този момент Зара се беше намръщила, устата ѝ беше упорито стисната, а очите ѝ изглеждаха черни като нощта.

Ако кажеше на Тристан какво ѝ говори непознатият, незабавно щеше да избухне скандал. Тя го знаеше и затова продължаваше да мълчи, без да подозира, че съпругът ѝ е сърдит, считайки, че тя е сурова и груба с него. Зара беше в такова напрегнато състояние, че отговаряше наслуки на редките забележки на Тристан. Когато младият лорд плащаше сметката, тя стана рязко от мястото си, като че ли бързаше да излезе. При това ѝ движение графът пусна едно сгънато листче в ръкава на палтото ѝ.

На Тристан му се стори, че видя нещо необичайно, но все още се съмняваше ѝ със своето английско самообладание и ненавист към публичните разправи, той последва жена си, която бързаше да излезе, и ѝ помогна да се качи в чакащия ги автомобил.

Когато Зара протегна ръка да влезе в колата, сгънатото листче падна на ярко осветения тротоар и той го вдигна.

Младият мъж се задушаваше от ярост. Тук имаше някаква тайна, него го бяха измамили. Той трябва да получи обяснение.

— Защо не ми казахте, че познавате човека, който седеше до вас? — попита той с глух, едва овладян глас.

— Защото щеше да бъде лъжа — отговори тя надменно. — Виждала съм го само веднъж преди това.

— Тогава как му позволявате да ви пише бележки? — извика Тристан, заслепен от ревност и неспособен да се владее повече.

Младата жена се отдръпна в ъгъла на колата. Ето, той пак започваше! В края на краищата, въпреки привидното си съгласие да живее при съвсем хладни и официални отношения с нея, той се държеше сега като Ладислав! Всички мъже бяха еднакви!

— Не знаех, че онзи мъж ми е писал някаква бележка — каза тя. — Какво искате да кажете?

— Как можете да се преструвате така? — извика Тристан раздразнено. — Тя падна от ръкава ви! Ето я.

— Заведете ме веднага в хотела! — каза тя с леден тон. — Отказвам да отида на театър, щом ме оскърбявате така. Как смееете да се съмнявате в думите ми! Ако има някаква бележка, по-добре ще направите да я прочетете и да видите какво пише.

Лорд Танкред каза на шофьора да се върне в „Риц“.

Двамата мълчаха, обзети от гняв, и когато стигнаха в хотела, Тристан последва жена си в асансьора и след това в салона.

Веднага щом влязоха, той затвори вратата, приближи се до нея и процеди през зъби:

— Вие искате твърде много от мен. Желая само да ми дадете обяснение! Ето ви бележката.

Зара я взе с безкрайно отвращение, докосвайки я едва, като че ли беше нещо мръсно, и прочете гласно:

„Красива графиньо, кога мога да ви видя пак?“

— Мизерник! — каза тя презрително. — Ето как мъжете обиждат жените! — тя погледна ядно Тристан и прибави: — Всички сте еднакви!

— Аз не съм ви обиждал — отвърна той рязко. — Съвсем естествено е, че такива сцени ще ме разгневят. Ако мога да намеря тази вечер онова животно, ще му дам да разбере, че не позволявам да се пишат оскърбителни бележки на жена ми.

Зара захвърли омразното късче хартия в огъня и се отправи към стаята си.

— Моля ви да не предприемате нещо във връзка с тази работа — каза тя. — Онзи отвратителен човек беше полупиян. Безполезно е да влизате в разправии, които ще доведат само до скандал. Ще ви помоля също да разберете следното нещо: няма да позволя да се съмнявате в думите ми и да се отнасяте с мен като с прегрешила слугиня, както се отнесохте тази вечер.

Без да каже нито дума повече, младата жена се прибра в стаята си.

Тристан, останал сам, се разхождаше нервно напред-назад. Той беше изпълнен с ярост против нея, против себе си и против онзи мъж.

Против нея, защото веднъж преди сватбата ѝ беше казал, че когато кръстосат мечовете си, няма да има съмнение кой ще бъде победител, а досега техните воли се бяха сблъскали три пъти, и трите пъти тя беше победителката! Против себе си, защото не беше видял още на вечерята, че непознатият ѝ подава бележката, и против него, че се е осмелил да обърне нахалните си очи към жена му.

Лорд Танкред реши да се върне в Кафе дьо Пари и ако онзи тип е там, да му иска сметка, а ако не е, да се опита да научи поне името му.

Обаче от непознатия нямаше нито следа. Келнерите, които обслужваха тези маси, заявиха, че не го познават и че не знаят къде е отишла цялата компания.

Разгневеният млад англичанин прекара третата нощ от медения си месец в безполезен лов, обикаляйки нощните заведения на Париж, и към шест часа сутринта се прибра в хотела много разстроен и изтощен.

През цялото това време неговата млада жена не можа да заспи, измъчвана от безпокойство и страх, въпреки гнева си към него. А ако двамата са се срещнали и е имало кръвопролитие? Твърде възможно е. Много пъти през — нощта тя става от леглото си, за да подслушва на вратата между техните стаи, но от другата страна не се чуваше никакъв шум. Най-после, към пет часа, изтощена от тревога и умора, Зара изпадна в неспокойна дрямка, за да се събуди към седем часа с потиснато като с олово сърце. Тя не можеше да понася повече тази неизвестност! Трябва на всяка цена да се увери дали се е върнал! Младата жена облече пеньоара си, приближи се безшумно до вратата, отключи я предпазливо и като натисна леко дръжката, погледна в стаята.

Да, той беше там и спеше дълбоко! Прозорецът беше широко отворен и дневната светлина се изсипваше на потоци върху лицето му.

Зара се обърна рязко, за да се прибере в стаята си, но в бързината да не я открият коланът ѝ се закачи на дръжката на вратата и без да забележи, една малка гирлянда от розички, които украсяваха дрехата ѝ, се откъсна.

След това тя се върна в леглото си, успокоена донякъде, но трепереща от вълнение при мисълта за това, което беше извършила. В

какво невъзможно и неудобно положение щеше да изпадне, ако той се беше събудил и я беше видял, че влиза в стаята му!

Няколко часа по-късно, когато Тристан се събуди от блесналото — в лицето му слънце, първото нещо, което видя, беше малката гирлянда от копринени розички, която лежеше на пода при вратата.

ГЛАВА XIX

Той скочи от леглото и я вдигна. Какво значи това? Разбира се, тези рози са от нея. Той си спомни пеньоара ѝ, който беше видял първата вечер в Дувър, когато беше влязъл в стаята ѝ да ѝ поднесе орхидеите. Младият мъж беше почти сигурен, че цветята не са били там, когато се прибра в шест часа сутринта. В противен случай той щеше да ги забележи на тъмния фон на килима.

За един вълшебен миг Тристан помисли, че са били оставени от нея като някакъв благоприятен знак, но след това забеляза, че панделката беше измачкана и скъсана.

Не, те не са били оставени съзнателно, но все пак показваха, че тя е била в стаята му, докато е спял.

Защо ли е идвала? Тристан чувствуваше ясно, че тя го мрази. Държането ѝ беше такова, че не можеше да допусне, че се преструва, а миналата нощ го беше напуснала, по-раздразнена от всеки друг път. Каква е била тогава причината, която я е накарала да дойде в стаята му?

Младият мъж беше много развълнуван и реши да провери дали вратата между стаите им е заключена, както винаги. Той натисна леко дръжката, но вратата не се — отвори.

От другата страна Зара чу шума и настръхна в леглото си като преследвана вълчица. Да, опасността от постъпките на мъжете никога не е минала! Ако не беше заключила вратата съвсем несъзнателно, сега той щеше да влезе!

Така двамата млади, вълнувани от най-различни чувства, бяха разделени от заключената врата.

Тристан позвъни и заповяда на прислужника си да пригответи банята. Той реши да се облече набързо и да се осведоми дали Зара желае да закусват заедно. Вчера той смяташе да слязат в ресторанта, но днес промени решението си, защото искаше да открие истината около розичките. През главата му минаваха най-различни предположения.

Зара също започна да се облича. След опита на съпруга ѝ да отвори вратата тя се чувствуваше по-сигурна, когато Анриет беше в стаята.

Няколко минути преди дванадесет двамата съпрузи се срещнаха в салона.

Тристан забеляза веднага, че младата жена още с влизането си се държеше някак отбранително.

Келнерите щяха да дойдат скоро, за да им сервират закуската. Тристан реши да ѝ говори, след като свършат и останат насаме. Той я поздрави само хладно, взе един вестник и зачете новините.

Зара се почувствува по-спокойна. Не след дълго закуската беше сервирана и те седнаха на масата, готови да играят ролята си на съпрузи.

Те говориха за театрите и решиха вечерта да отидат на една пиеса, която караше цял Париж да се смее.

— Хубаво ще е и ние да се посмеем малко — каза Тристан и Зара се съгласи.

Той не спомена нищо за снощната случка и тя не го запита дали е намерил нахалния, непознат. Най-последно закуската беше свършена и те останаха сами.

Тристан стана от мястото си, приближи се до един от големите прозорци, които гледаха към Вандомската колона, и след това се върна. Зара беше седнала на дивана при камината и беше взела отново вестника.

Младият мъж застана пред нея с израз, който би трогнал и разнежил всяка жена.

— Зара — каза той нежно, — бих искал да ми кажете защо идвахте в стаята ми?

Големите ѝ очи се изпълниха с ужас и учудване. Бледите ѝ страни се обагриха с руменина.

— Аз?... — тя вкопчи ръцете си една в друга. Как е узнал? Видял ли я е? Но явно беше, че знае, затова нямаше смисъл да лъже. — Страхувах се, че... може...

Тристан пристъпи напред и седна до нея. Той виждаше, че ѝ изтръгва насила признанието, но не поиска да ѝ помогне.

Зара се отдръпна малко от него и против волята си, заеквайки от срам, продължи:

— С онези ужасни мъже могат да произлязат много неприятни разправии. Беше... толкова късно... Аз... аз... исках да се уверя, че сте се върнали благополучно.

Тя сведе очи и руменината изчезна от страните ѝ, оставяйки ги смъртнобледи.

Ако онова фатално решение, което Тристан беше взел още след първия конфликт, че тя трябва да направи първата стъпка, преди той да ѝ говори отново за любов, не го обвързваше сега, той сигурно щеше да рискува всичко и да я притисне в обятията си. Но младият мъж успя да устои на изкушението и се постара да изглежда спокоен, като запита:

— Значи за вас имаше значение все пак дали ще се върна благополучно?

Той седеше на дивана, съвсем близо до Зара, и тя се почувствува странно неспокойна. Младата жена не знаеше, че това се дължи на особената привлекателна сила, която се излъчваше от неговата близост.

— Разбира се — прошепна тя, но след това продължи студено, защото видя, че той се усмихна доволно. — Скандалите са толкова неприятни, сцените и побоищата са възмутителни. През първия си брак преживях твърде много разправии от такъв характер.

А! Значи това било! Само от страх от скандали и защото преди, е преживяла много неприятни сцени, а не от някакво сърдечно чувство към него! Тристан стана рязко и се приближи до камината. Сърцето му беше смъртно ранено.

Той почувствува, че положението е съвсем безнадеждно. Всеки път, когато си позволяваше да бъде човечен и да се надява за нещо, тя го смразяваше и жестоко нараняваше. Но той беше силен мъж и реши да сложи край сега. Тя нямаше да го измъчва повече.

Тристан извади от джоба си малката гирлянда от цветчета и ѝ я подаде. Лицето му беше сгърчено от мъка.

— Ето доказателството за вашето мило внимание към мен — каза ѝ той. — Навярно камериерката ви ще го търси, за да го зашие.

След това, без да каже нито дума повече, се обърна и напусна стаята.

Зара остана като закована на мястото си и се загледа в огъня с широко отворени очи. Какво значеше всичко това?

Младата жена се почувствува много нещастна, но не беше сърдита, нито обезпокоена. Тя не искаше да го наскърби. Не беше ли

много нелюбезна с него? В края на краищата в сравнение с Ладислав той се държа с чудно самообладание и ако се допусне, че не е напълно чувствено животно, то тогава тя беше много груба и жестока към него. Зара знаеше какво значи гордост. Самата тя я имаше твърде много и сега за пръв път почувствува, че жестоко го е наранявала.

Но все пак имаше обстоятелства, които не можеше да се пренебрегнат. Той се беше оженил за нея само заради парите на вуйчо ѝ, а след това изведнъж показа, че и тя го привлича и изкушава.

Младата жена стана и започна да се разхожда нервно из стаята. Той беше оставил някакъв аромат зад себе си — аромата на цигарите му.

Тя се чувствуваше неспокойна, без да знае защо. Нима искаше той да се върне при нея? Развълнувана ли беше? Да излезе ли да се разходи? Внезапно, без никаква причина, тя избухна в плач и раменете ѝ се разтърсиха от глухи ридания.

Те се срещнаха за вечеря и никога Зара не бе изглеждала тъй леденостудена, както изглеждаше сега Тристан.

Младите съпрузи слязоха в ресторанта. Тук лорд Танкред видя няколко свои приятели, които вечеряха във весела компания. Той ги поздрави усмихнато и след като обясни на жена си кои са, продължи да се храни мълчаливо. Сега младият мъж се държеше малко по-любезно, но все пак беше хладен и безразличен.

Когато свършиха вечерята, те отидоха на театър, където имаха запазена ложа. Пиесата беше започнала. Това беше един от онези забавни парижки фарсове, които са толкова комични, че никой не може да остане сериозен, докато ги гледа. Тристан се заливаше от смях и забрави за момент, че е един твърде нещастен мъж. Даже Зара се смя. Но това не подобри отношенията помежду им. Тристан беше твърде дълбоко наранен, за да може да забрави толкова скоро.

— Бихте ли искали да вечеряте нещо студено? — попита той хладно, когато излязоха от театъра.

Зара отговори, че не желае нищо и те се върнаха в хотела. Лорд Танкред я изпрати до асансьора, пожела ѝ лека нощ и след това се отпрати към изхода. Младата жена разбра, че той излезе отново.

Тя се прибра сама в салона. На масата беше оставена вечерната поща от Англия. Зара започна да я подрежда. За Тристан имаше много писма, между които се виждаха и такива, написани с женски почерк, а за нея имаше само две. Едното беше от вуйчо ѝ, изпълнено с най-хубави благопожелания, а другото от Мирко. То беше малко смешно и същевременно печално писъмце, което трогна сърцето ѝ. Той пишеше, че бил по-добре и му позволявали да излиза. След петнадесет дни Агата, малката дъщеря на Морлей, щяла да се върне и те щели да играят заедно. Момченцето се надяваше, че ще се разбират с нея и че тя не е така досадна и шумна като момчетата!

Зара се приближи до пианото, отвори го и разтуши наболялото си сърце с любимите си песни. Когато печалните звуци долетяха до ушите на камериерката, която чакаше да помогне на господарката си да се съблече, младата францужойка прошепна с учудване:

— Каква смешна двойка!

В това време Тристан се присъедини към приятелите си и отиде с тях на студена вечеря. Той им каза, че лейди Танкред била много уморена и си легнала. Две от англичанките, които го познаваха доста добре, го закачиха, че жена му е извънредно красива и особена и че той трябва да е истинска ледена скала, за да може да излезе и да я остави сама! Те останаха много изненадани, когато младият лорд отговори на забележката им само с една саркастична усмивка.

— Защото — каза едната на другата, когато се прибраха в хотела — новата лейди Танкред е идеално красива! Как може Тристан да я остави даже за миг! Виждала ли си някога такова лице? В него има всичко друго, освен студенина.

Зара беше будна, когато съпругът ѝ се прибра към два часа след полунощ. Тя го чу да влиза в салона и внезапно ѝ стана ясно, че от момента, в който си беше легнала, мислите ѝ бяха с него, а не с Мирко и с писмото му.

Младата жена предположи, че сега Тристан чете писмата си. Той имаше толкова много сърдечни приятели! След това тя чу, че влиза в стаята си, но там килимите бяха много дебели и заглушаваха стъпките му.

Ако Зара можеше да види какво става сега отвъд заключената врата, може би очите ѝ щяха да се отворят и може би тя щеше да се почувствува щастлива! Кой знае?

Защото Хигинс, преди да прибере дрехите, които господарят му беше носил през деня, беше изпразнил джобовете им и върху няколко писма и визитни картички беше поставил една малка розова пъпчица, която се беше откъснала от гирляндата.

Когато Тристан я видя, сърцето му започна да бие лудо. Значи тя беше останала, въпреки че беше поискал да върне всичко, и сега му причиняваше болка, като му напомняше за това, което можеше да бъде! Младият мъж не можеше да овладее силното вълнение, което го обхвана. Той се приближи до прозореца и го отвори широко. Луната започваше да намалява, но все още изпращаше меланхоличната си светлина към земята. Тристан се наведе и целуна страстно малката розова пъпчица, а очите му се овлажниха.

ГЛАВА XX

Най-после дойде и сряда, денят, в който щяха да се върнат в Лондон. От онази съботна вечер досега Тристан не промени своето ледено държане към жена си. Тя не можеше да се оплаче вече от неговата невъздържаност. Той избягваше, доколкото му беше възможно, нейното общество и когато беше принуден да е с нея, изглеждаше разсеян и отегчен.

Зара продължаваше да се държи все така хладно, но вече не поради надменност и като средство за самозащита, а защото съвсем несъзнателно сърцето ѝ се беше вцепенило.

Непознато, неизпитано досега чувство я завладяваше всеки път, когато се случваше да бъде близо до него, и през дългите му отсъствия мислите ѝ го следваха — по някой път с учудване.

Точно когато се готвеха да тръгнат за гарата, донесоха телеграма за младата жена. Тя беше адресирана до „Баронеса дьо Танкред“. Зара се досети веднага, че Мимо е решил, че така трябва да се пише новото ѝ име. Тристан, който беше избързал малко напред, се спря и се вгледа в нея напрегнато. Той забеляза, че докато я четеше, очите ѝ се разшириха и след това се втренчиха в пространството, а лицето ѝ стана извънредно бледо.

Защото Мимо беше написал:

„Мирко не е съвсем добре?“

Зара смачка хартията в ръката си, докато вървеше през редицата от покланящи се служещи до автомобила. Тя се съвзе малко и даже за сбогом им изпрати една от своите редки усмивки, но когато тръгнаха, се облегна назад и отново лицето ѝ преbledня. Тристан се обезпокои. От кого беше телеграмата ѝ? Тя не му каза и той не искаше да я попита, но мисълта, че в живота ѝ има работи, за които той не знае нищо, не му беше приятна. Каква беше тази телеграма? Дали не е от

някой мъж? Явно беше, че ѝ причини голямо вълнение. Танкред изгаряше от желание да се осведоми, но беше твърде горд, за да го направи. Той едва се реши да прояви внимание и съчувствие към нея и попита само:

— Надявам се, че не сте получили лоши новини?

Зара обърна очите си към него и по разсеяния ѝ поглед той разбра, че едва ли го е чула.

— Моля? — попита тя унесено, но веднага, сепвайки се смутено, продължи: — Не, съвсем не, но нещо, за което трябва да мисля...

По такъв начин тя му показваше ясно, че не желае да му се довери. Младият мъж разбра това и грижливо избягваше да прояви повече внимание към нея.

Когато пристигнаха на гарата, той забеляза внезапно, че Зара не го следва, докато той ѝ правеше път през тълпата, а се беше отправила сама към телеграфното помещение. Тристан се спря да я дочака, кипящ от гняв.

Очевидно тя щеше да пише нещо, което не би искала никой да прочете, защото иначе можеше да даде на Хигинс да подаде телеграмата.

Не след дълго младата жена се върна и забеляза, че лицето на съпруга ѝ е много сърдито. Тя не помисли нито за миг, че той я ревнува заради тайнствената телеграма, а реши, че е раздразнен от нейното закъснение и затова каза бързо:

— Има още много време до тръгването на влака.

— Естествено — отговори той сухо, — но намирам, че не е необходимо за лейди Танкред да се блъска из тълпата, за да подава сама телеграми. Хигинс можеше да го направи веднага след като се настаним във влака.

Със съвсем неочаквано смирение младата жена каза:

— Много съжалявам.

Така се приключи този инцидент, но неприятното чувство от него остана в сърцето на младия мъж.

Когато влакът тръгна, Тристан не се постара даже да се преструва, че чете вестници. Той седеше, загледан пред себе си, и красивото му лице беше засенчено от някакви тъмни мисли. Всеки внимателен наблюдател, който го познаваше добре, би видял, че сега изражението му не беше такова, каквото беше преди една седмица.

Досега всичко беше едно жестоко разочарование за него! Какъв характер трябва да има жена му, за да бъде така мълчалива и неотзивчива?

Тристан беше доволен, че не ѝ даде възможност да го нарани и унижи отново! Последните дни той беше успял да изпълни решението си да не я вижда често. Колко ли време ще трябва да мине, за да престане да я обича? Младият мъж се надяваше, че ще е скоро, защото усилието да потиска пламенните си чувства беше толкова мъчително, че никой мъж не би могъл да изтрае дълго.

Малкото ѝ упорито лице със своята копринено кадифена кожа, нейните чудно изваяни червени и съблазнителни устни и необикновената привлекателност, която се излъчваше от цялото ѝ същество, правеха от нея едно крайно опасно изкушение. Пред очите му изпъкна като чудно видение образът ѝ с разплетени коси, който беше видял първата вечер в Дувър. Той си спомни, че веднъж бе казал на Франсис Маркрут, че голямата и мълниеносна любов се среща само по приказките. Господи! Е, добре. Тогава той не е знаел още нищо!

Сега, когато се връщаше от сватбеното си пътешествие, Тристан си мислеше, че не може да бъде по-нещастен, но той не подозираше, че всъщност това беше само началото на адските мъки, които очакваха сърцето и душата му.

Зара седеше на мястото си и четеше, но когато младият мъж я погледна, той видя, че това е само преструвка, защото очите ѝ се бяха втренчили унесено в една и съща страница.

Най-после те пристигнаха в Кале и се качиха на парахода.

Тук Зара започна отново да става неспокойна и като избърза напред, помоли Хигинс да пита дали на парахода не се е получила телеграма, адресирана до нея. Като получи отрицателен отговор, тя му благодари с отпаднал глас и се прибра в кабината си.

Тристан не се опита даже да играе ролята на щастливо завръщащ се младоженец и след като се погрижи жена му да има всички удобства, което не пропускаше никога да направи, той я остави сама и през цялото време прекара на палубата.

Когато стигна в Дувър, Зара отново прояви неспокойното си очакване, но едва когато влакът напускаше гарата, разносвачът хвърли една телеграма през прозореца им. Лорд Танкред я вдигна, за да ѝ я подаде и не можа да не забележи чуждестранния начин, по който беше

адресирана. В мисълта му се затвърди увереност, че тя е от „същия проклет мъж“!

Той наблюдаваше лицето ѝ, докато тя я четеше, и забеляза облекчението, което се изписа по него. Жена му като че ли беше забравила неговото присъствие и съвсем несъзнателно остави телеграмата разтворена върху коленете. Въпреки че никога не би си позволил да чете чужда кореспонденция, преди да осъзнае какво върши, очите му се спряха на подписа и Тристан прочете:

„Мимо“

Мимо! Значи това е името на онзи мизерник!

А какво можеше той да каже или да направи? Те не бяха истински мъж и жена и докато тя не извърши нещо, което би опетнило честта на фамилията Танкред, той нямаше основателни причини да я разпитва и да я упреква.

Младият мъж изгаряше от подозрение, ревност и мъка. Внезапно той си спомни какво му беше казал Франсис Маркрут първата вечер, след като се беше съгласил да се ожени за Зара. Понеже Тристан считаше, че не е кавалерско да разпитва за миналото ѝ, след като е взел решение да я направи своя жена, финансистът го беше осведомил мило, че въпреки че първият ѝ съпруг е бил едно некачествимо животно, тя е запазила с достойнство името си на почтена жена.

Лорд Танкред познаваше добре финансиста и знаеше, че той е човек с безупречна чест. Ако племенницата му е имала някаква авантюра, очевидно той не я е знаел. Но имаше ли такова нещо? Въпреки че беше раздразнен и обхванат от подозрения, той съобрази, че жена му не се държеше като виновна или прегрешила. Тя беше извънредно гордо и благородно създание. Но може би и най-благородните жени мамят заради любовта! Тази мисъл го накара да подскочи съвсем неочаквано от мястото си, за голямо учудване на Зара. Тя забеляза, че вените на лявото му слепоочие изпъкнаха като възел, което беше фамилна черта на фамилия Гискар.

Тогава Тристан почувствува колко глупаво беше от негова страна да страда заради някакви въображаеми причини, докато тя седеше срещу него спокойна и хладна като мраморна скала! Внезапно той

разбра нещо, което му беше непонятно досега — как един страстно влюбен мъж може да убие жената, която обича.

Телеграмата донесе успокоение на младата жена, защото Мимо съобщаваше, че Мирко е отново по-добре. Сега тя можеше да обърне внимание на съпруга си, който напоследък започваше несъзнателно да заема мислите ѝ.

Зара се питаше с любопитство какво го кара да изглежда толкова мрачен. Неговото благородно лице беше като изваяно от камък. Младата жена се възхищаваше от него от чисто артистична гледна точка ѝ считаше, че никоя друга раса не може да създаде такъв тип. Тя се чувствуваше щастлива, че и самата тя е полуангличанка. Неговото тяло беше така тънко, а същевременно така стройно и силно, развито съвършено пропорционално и излъчващо здраве и сила. „Такива трябва да са били младите гърци, които са се учили в «Гимназиона» в Атина“ — помисли си тя.

Внезапно някакъв силен трепет от неизпитвано досега чувство премина през тялото ѝ. Ако в този миг Тристан я беше взел в обятията си и я беше целунал, вместо да седи до нея безчувствен и загледан в безкрая, може би нямаше да стане нужда да се пише краят на тяхната история!

Но моментът беше пропуснат и тя потисна чудното чувство на зараждаща се любов, а той овладя измъчващата го ревност. Не след дълго влакът пристигна на гара Чаринг Крос и така свърши тяхното забележително сватбено пътешествие.

ГЛАВА XXI

Шестото чувство на Франсис Маркрут, с което той се гордееше, му подсказа, че между младите съпрузи не всичко е така, както трябваше да бъде. През това късо време Зара като че ли беше добила още по-царствен вид, подсилван навярно от извънредно елегантните ѝ дрехи, а Тристан изглеждаше така мрачен и надменен, какъвто не беше преди. И двамата се държаха крайно студено, принудено и неестествено. Финансистът не беше свикнал да се съмнява в себе си и в своите заключения, защото те винаги се основаваха на здрави размишления. Не, ако нещо не е в ред, то е само временно и не трябва да създава грижи на философски настроения *deux ex machina*. Той считаше, че морално и физически е невъзможно две така идеално развити човешки същества, свързани с брачни връзки, да живеят заедно и да не започнат да се обичат. Сега-засега негов дълг като приятел и вуйчо беше да улесни взаимния им живот колкото можеше повече.

През време на вечерята Франсис Маркрут се стараяше да поддържа общия разговор и сам беше много приказлив. Той им съобщи всички новини, които се бяха случили през седмицата. „Нима е било само една седмица?“ — помислиха си и Зара, и Тристан.

Говорело се, че през следващата пролет може да има избори и че радикалите развивали още отсега голяма дейност. Няма да има есенна сесия и както винаги партията, към която те имаха чест да принадлежат, беше полузаспала.

Двамата мъже се увлякоха в сериозен политически спор. Веднага след десерта Зара заяви, че ще ги остави да си приказват и ще им пожелае лека нощ, защото била много уморена.

— Върви, мое дете — каза вуйчо ѝ, като се наведе и целуна бялото ѝ чело — нещо, което не беше правил от детинството ѝ. — Върви и си почини. Ние и двамата искаме да ни правиш чест утре, нали, Тристан? Нашата прекрасна лейди трябва да изглежда утре по-хубава от всякога.

Тя се усмихна леко и излезе от стаята.

— Кълна се в Юпитер, моето момче — продължи финансистът, — никога не бях обръщал внимание, че племенницата ми е така чудно красива. Тя е като някакво прекрасно екзотично цвете, съчетано от лед и пламък!

— Лед! Съгласен съм, но къде е пламъкът? — каза Тристан с несъзнателен сарказъм.

Франсис Маркрут го погледна крадешком. Значи тя се е държала ледено с него в Париж! Не беше по характера му да се намесва в чуждите работи. Всичко това беше въпрос на време. В края на краищата една седмица беше много кратко време, за да свикнеш с един съвършено непознат човек.

След това двамата мъже преминаха в библиотеката и продължиха политическия си разговор. По едно време финансистът каза на новия си племенник:

— След година или две, когато ти и Зара имате син, аз ще ти дам да прочетеш някои документи, моето момче, които сигурно ще те заинтересуват, защото те ще покажат майчината страна на неговия произход. По кръв тя не отстъпва по нищо на вашия род.

След година или две, когато Зара ще има син! Изведнъж Тристан почувствува, че от всичко, което гордостта и презрението на младата жена го бяха лишили, това беше най-жестокото. Той няма да има син!

Лорд Танкред стана рязко и хвърли недоизпушената си цигара в камината — нещо, което вършеше винаги когато беше развълнуван. Той каза с потиснат глас:

— Много мило е от твоя страна. Тогава ще трябва да ги поместя в семейното родословно дърво. А сега, мисля, че е време да се прибирам. Бих искал да съм съвсем бодър за лова. Тази седмица беше много уморителна.

Франсис Маркрут го придружи до хола и когато стигнаха там, до ушите им долетя печалният стон на „Тъжна песен“, който се носеше от стаята на Зара. Значи тя не си беше легнала!

— Велики Боже! — прошепна Тристан. — Не знам защо, но всичко бих дал да не свири тази песен.

Двамата мъже се спогледаха и в очите им се появи някакво стеснение.

— Върви я накарай да си легнете — каза финансистът. — Може би не обича да я оставяш толкова дълго сама.

Тристан се изкачи по стълбите с горчив смях. Той не се отправи към нейната стая, а влезе веднага в тази, която беше определена за него.

Младият мъж беше обхванат от чувство на безкрайно унижение и безсилен гняв.

Експресът, който щеше да спре специално за тях на Тайлин Грин, малката гара за Монфичет, тръгваше в два часа. Финансистът беше наредил да сервира обяда в дванадесет часа, за да могат да ядат, преди да заминат. Към десет часа сутринта Маркрут реши да отиде в бюрото си, за да прегледа кореспонденцията си. Преди да излезе, той попита Търнър дали лорд и лейди Танкред са закусили вече, но остана много изненадан, когато слугата му съобщи, че милейди е излязла към девет и половина, а милордът заповядал на камериера си — тук Търнър се изкашля — да не го безпокоят до обяд.

— Погрижи се да имат всичко, каквото желаят — каза господарят му и излезе. Когато седна в колата си, той се намръщи недоволен. „Малкият горд дявол! Значи досега тя е настоявала да се придържат строго само към търговската страна на сделката — помисли си той. — Ако продължава така, ще трябва да я накараме да го ревнува. Това ще е едно непогрешимо лекарство за нейния каприз.“

В настоящия момент Зара беше далеч от такива мисли. Тя очакваше нетърпеливо Мимо на уреченото място при мавзолея на Халикарнас в Британския музей. Той сигурно щеше да има последните новини от Мирко. Мисис Морлей не беше отговорила на телеграмата ѝ от Париж, а тя навярно я беше получила, защото и Мимо беше получил своята.

Младата жена се надяваше, че някой ден, когато се опознае повече със съпруга си, ще успее да убеди вуйчо си да ѝ позволи да му каже истината за Мирко. По такъв начин срещите ѝ с него щяха да се опростят и тази тайнственост, която ги заобикаляше сега, щеше да стане излишна.

Вуйчо ѝ беше казал в деня преди сватбата:

— Ще те моля да не споменаваш на съпруга си нищо за безчестието, което майка ти нанесе на семейството ни, нито за онзи Сикипри, докато не намеря, че е дошло време да му кажем всичко.

Тя беше обещала да изпълни желанието му.

— Защото — разсъждаваше Франсис Маркрут самичък — ако момчето умре, както доктор Морлей се опасява, необходимо ли е Тристан да знае позора на любимата ми сестра?

Най-после Мимо дойде. Той беше загубил безгрижния си вид и изглеждаше неспокоен и уплашен. Тази сутрин беше получил телеграма от мисис Морлей на името на Зара, но погрешно адресирана до Невил Стрийт. Зара си помисли дали жената на доктора, ако познава Лондон добре, няма да се учуди колко неподходящ е този квартал за една лейди Танкред.

Мирко бил решително по-добре! Втората атака била много слаба... Зара се поуспокои и се приготви да си върви, но изведнъж се сети, че всъщност беше дошла да даде малко пари на Мимо. Понеже познаваше характера му, тя реши да му ги предаде под предлог, че иска да купи „Апашът“! Все пак у граф Сикипри се събудиха някакви слаби подозрения за истинските ѝ намерения, но тя побърза да го успокои, като го поласка, че винаги е ценяла работите му и сега, когато е богата, за нея ще е рядко удоволствие да притежава едно от произведенията му. Най-после те се разделиха, след като уговориха отсега нататък телеграмите да идват първо на Невил Стрийт, за да може да ги прочита нещастният баща, и след това да ги препраща на младата жена.

Зара се прибра вкъщи към единадесет часа и половина и влезе в хола точно когато съпругът ѝ слизаше по стълбите.

— Много рано сте станали, милейди — каза той наслуки. Заради слугите, които се намираха в хола, младата жена реши, че ще е по-хубаво да го последва в библиотеката.

Тристан остана много учуден от тази ѝ постъпка и изгаряше от желание да я попита къде е била, но тя не му даде възможност и каза:

— В колко часа ще пристигнем у вуйчо ви? Пет или шест?

— Към пет, пътува се само три часа. Зара, бих искал да носите палтото от чинчила. Струва ми се, че то ви седи по-добре от астраганеното.

Бледа руменина обагри страните ѝ. Той обръщаше за пръв път внимание на дрехите ѝ и за да скрие внезапното и странно вълнение,

което я обхвана, тя каза студено:

— Да, и аз мисля така. Винаги ще мразя астраганеното палто.

Тристан се приближи рязко до прозореца, наранен от думите, които младата жена беше казала съвсем несъзнателно. На сватбеното пътешествие тя носеше астраганеното палто и сигурно затова го мразеше.

Зара съжали веднага, след като изрече думите си. Какъв дявол я караше да го наранява толкова често? Тя не знаеше, че това е същият инстинкт за самосъхранение, който я беше ръководил в живота ѝ до този момент. Само че сега той ѝ служеше несъзнателно да скрие и по такъв начин да защити новото чувство, което се промъкваше в сърцето ѝ.

Младият мъж остана обърнат с гръб към нея, загледан през прозореца. След като почака малко, Зара напусна стаята.

На гарата те се срещнаха с Джими Денвърс, с някои си мистър и мисис Херкурт, с нейната сестра мис Опи и с много други мъже.

Останалата част от компанията, в която влизаха Емили и Мери, беше отишла със сутрешния влак.

Мисис Херкурт и сестра ѝ, а всъщност и цялата компания, бяха стари и интимни приятели на Тристан. Всички се радваха, че го виждат отново и се закачаха и бърбреха весело. Франсис Маркрут попадеше в тон с общото настроение и само Зара се чувствуваше като чужденка.

Сега Тристан като че ли беше станал съвсем друг човек и не напомняше с нищо мрачния и студен мъж, когото тя беше опознала през последната седмица. Той се беше оттеглил в един ъгъл с мисис Херкурт и приведен към нея, говореше оживено и ѝ шепнеше нещо на ухото. Зара се беше настанила в едно кресло и седеше някак си настрана.

Но нейната предизвикателна красота не остави задълго равнодушни мъжете от компанията и те бяха привлечени от странния ѝ чар. Скоро Джими Денвърс се приближи към нея, а след него ѝ се представи и полковник Лоуерби, познат на всички под името Рейвън^[1]. За Зара, която се беше мъчила през целия си живот да се владее и въздържа, беше извънредно трудно да се отпусне, да остави надменното си държане и да бъде естествена и весела.

Досега за нея мъжете, а понякога и жените, бяха същества, които трябваше да се държат на разстояние, защото по един или по друг начин те търсеха да ухапят.

Не след дълго цялата компания се разпредели на групички. Някои отидоха да играят бридж, други да спят, а Джими Денвърс и полковник Лоуерби преминаха в малкото отделение за пушене.

— Е, добре, Рейвън — каза Джими, — какво мислиш за избраницата на Тристан? Не е ли тя едно чудо? Но гръм и мълния, струва ми се, че тази жена може да смрази всекиго с държането си!

— Много интересен тип — процеди през зъби Рейвън. — Предполагам, че дълбоко някъде в нея се крие истински вулкан.

— Да, това е първото нещо, което всеки би помислил на пръв поглед — каза Джими, като дръпна цигарата си с наслада. — Но отвън лейди Танкред се е обвила в дебела ледена обвивка и кипящият вулкан няма възможност да се прояви!

— Тя съвсем няма глупав вид — продължаваше Рейвън. — Изражението ѝ е много буреносно, но сигурно ще е божествено, когато очите ѝ се изпълнят с нежност и любов.

— Бедният Тристан, съвсем няма вид на човек, който през медения си месец се чувства в рая. Сигурно му се струва, че вместо да срещне ангели, той е срещнал фурии. Вярвай ми, когато пристигнаха на гарата, той беше мрачен като бухал, а тя — студена като ледена скала. Всъщност тя е винаги такава. Досега не съм я видял да се оживява и сгорещява! — каза Джими.

— Тристан е много влюбен в нея — изръмжа Рейвън.

— Предполагам, че е така, въпреки че не виждам как си го открил. Ти не беше на сватбата, а сега по нищо не личи, защото той никак не го проявява.

Рейвън се засмя със сух, малко саркастичен смях, който откриваше напълно мислите му, но само на голямата му приятелка лейди Анингфорд.

— Наистина ли? — попита той.

— Е, добре, кажи ми какво мислиш всъщност за нея? — продължи Джими. — Аз бях пръв шафер на сватбата и ще се чувствам отговорен, ако тя направи бедното момче нещастно.

— Самата тя е нещастна — каза Рейвън. — Понеже е нещастна, затова е и студена. Лейди Танкред ми напомня за една хрътка, която

купих веднъж от един много жесток търговец. По стар навик тя ръмжеше на всеки, който се приближаваше към нея, преди да разбере дали ще я удари или погали.

— Е, добре? — попита Джими, който, както забелязахме и по-рано, схващаше малко бавно.

— След като стоя една година при мен, тя стана най-вярното и най-кроткото куче, което съм имал. Същества като нея се нуждаят от много нежност и внимание. Струва ми се, че Тристан не го е разбрал още и понеже иска той да държи юздите, опъва ги много силно.

— Не виждам как може едно лице, което винаги е имало много пари — не забравяй, че е племенница на Маркрут — и високо положение, да бъде като твоето куче? Ти почваш да фантазираш, Рейвън!

— Няма защо да взимаш под внимание думите ми, Джими — продължи полковник Лоуерби. — Съди сам за себе си. Ти ми поиска мнението и понеже съм стар приятел на семейството, ти го дадох. Времето ще покаже дали съм бил прав.

— Лейди Хайфорд ще бъде в Монфичет — заяви Джими след кратко мълчание. — Положението няма да бъде много приятно за никого, нали?

— Как ще попадне там? — попита Рейвън учудено.

— Етелрид я беше поканила по-рано, още когато всички мислехме, че интригата между нея и Тристан продължава. Изглежда, че не ѝ е било възможно да я отстрани.

Двамата мъже се обърнаха към вратата, защото точно в този момент Тристан се появи там.

— След пет минути пристигаме, моите момчета — извика той весело.

Когато влакът пристигна на малката гара Тайлин Грин, специалният вагон за гостите на Монфичет беше откачен незабавно и експресът продължи пътя си за Кингс Лин.

От замъка бяха изпратени няколко автомобила, а за младоженците лейди Етелрид беше определила собственото си купе. Тя считаше, че те може би ще искат да си кажат няколко думи насаме, преди да пристигнат. Освен това малкото купе имаше много мощна машина и младоженците щяха да стигнат първи в замъка. По такъв

начин Тристан можеше да представи жена си без много шум на гостите, които бяха дошли сутринта.

Зара беше много развълнувана. Тя започваше да разбира, че всички тези англичани бяха хора от средата на баща ѝ и чувствуваше, че не трябва да се страхува и пази от тях както от приятелите на първия си съпруг. Младата жена можеше да диша сега по-спокойно. От очите ѝ изчезна изразът на черната пантера. Тя не беше неспокойна, нито нервна, а само силно заинтригувана от живота, който я очакваше в замъка. Тристан, от своя страна, проклинаше Етелрид, че беше наредила да останат насаме в купето. За него беше ужасно изкушение да седи непосредствено до жена си в здрача на настъпващата вечер. Младият мъж сви ръцете си в юмруци и се оттегли в ъгъла, колкото можеше по-далеч от нея.

Зара го погледна срамежливо и се учуди защо лицето му имаше такова мрачно и сурово изражение.

— Надявам се, че ще ми кажете, ако има нещо специално, което трябва да направя — каза тя. — Аз не съм била никога преди това в Англия, а вуйчо ми каза, че вашите обичаи се различават от тези на континента.

Тристан не посмя да я погледне, защото се страхуваше, че ще загуби самообладанието си пред неочакваната нежност и смирение, които прозвучаха в гласа ѝ. Той беше убеден, че ако промени хладното си държане, тя ще застане веднага нащрек и дори ще го нарани с някоя остра дума, затова продължи да гледа пред себе си и отговори съвсем равнодушно:

— Надявам се, че вие ще направите всичко така, както трябва. Моите приятели ще се стараят да бъдат мили с вас и да ви направят прекарването приятно. Сигурно вуйчо ми ще започне да ви ухажва, но не трябва да му се сърдите.

— Едва ли ще имам нещо против това! — отговори Зара с усмивка.

Младият мъж почувствува, че тя се усмихва и желанието му да я притисне към себе си беше толкова непоносимо, че той изведнъж попита доста грубо:

— Разрешавате ли да отворя прозореца?

Той имаше нужда от въздух, защото се задушаваше. Зара все повече и повече се учудваше какво става с него.

Най-последно колата прекоси парка на замъка и спря пред главния вход на старото здание.

Зара, следвана от Тристан, мина през множество салони и галерии и влезе царствено в картинната галерия, където домакините и гостите се бяха събрали на чай около една от големите камини.

Херцогът и лейди Етелрид станаха веднага, за да ги посрещнат и двамата целунаха сърдечно младата жена. Лейди Етелрид я хвана под ръка, отправяйки се към гостите, и ѝ пошепна съвсем тихо:

— Мила наша красавице, бъди добре дошла в семейството ни и в Монфичет.

Внезапно очите на Зара се навлажниха от умиление. Колко лошо ги е преценила тя в своето невежество! Решавайки да поправи несправедливостта си, младата жена се приближи към групата с усмивка на уста.

[1] Рейвън (англ.) — гарван. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXII

Тази вечер, преди да се облекат за вечеря, между дамите в Монфичет имаше голямо оживление. Те тичаха непрекъснато от една стая в друга, защото трябваше да споделят впечатленията си от новата лейди Танкред! Общо взето, мненията бяха благоприятни. Единодушни по отношение на красотата и привлекателността ѝ, раздвоени по отношение на характера ѝ и зловни и неприязнени в едно лошо малко сърчице.

Емили, Мери и лейди Бети Бърнс се бяха събрали в стаята на Бети.

— Ние намираме, че Зара е много красива, Бети — заяви Мери, — но още не я познаваме добре. Тя е много студена и сдържана и ни плаши малко. Може би е срамежлива. Какво мислиш?

— Тя изглежда също като героините от книгите, които мама не ми позволява да чета и които съм принудена да крия под възглавниците в спалнята ми. Нали знаеш, Мери?... Особено като онази, която ти заех. Страшно тайнствена и трагична. Спомняш си, нали? Героинята убива мъжа си и избягва с един италиански граф, а после с някой друг. Много вълнуваща и интересна беше.

— Господи, Бети! — възкликна Емили. — Колко ужасно! Наистина ли мислиш, че снаха ни прилича на нея?

— Още не мога да се произнеса съвсем категорично — отговори лейди Бети, която беше деветнадесетгодишна и пицеше мрачни мелодрами, за голям ужас на майка ѝ. — Не знам. Една от героините в последната ми драма имаше също като нейните очи; и тя убива един мошеник във второ действие.

— Да, но Зара не е героиня на никаква драма — прекъсна я Мери, която считаше, че трябва да защити жената на Тристан — и тук няма никакъв мошеник. Мила Бети, в живота не се срещат трагедии като твоите!

Лейди Бети вирна гордо златната си главица и изказа тържествено едно предсказание, което уплаши съвсем двете момичета.

— Помнете ми думите, Емили и Мери! Преди да изтече годината, тук ще стане някаква трагедия, която аз ще опиша в следващата си пиеса.

Това страшно предсказание звучеше още в ушите на двете сестри, когато се прибраха в стаята си.

— Бети е много самонадеяна, нали, мила? — каза Мери. — Мислиш ли, че това, което тя каза, е възможно, Еми? Мама ще бъде съсипана, ако в семейството ни се случи нещо като драмите на Бети, нито пък Тристан ще може да го понесе!

— Разбира се, че не е възможно, патенце — отговори Емили. — Но Бети е права, че Зара има много загадъчно лице, а и Тристан ми се вижда някак променен, по-сериозен и дори саркастичен.

В това време тяхната камериерка влезе в стаята и сложи край на откровенията им.

— Лейди Танкред е най-чудното същество, което съм срещала — казваше в същия момент лейди Анингфорд на домакинята. — Тя е прекалено красива и съблазнителна, но у нея има нещо особено, което ме трогва и затова не мисля, че е лоша. Очите ѝ са като буреносни облаци. Чух, че първият ѝ съпруг е бил истинско животно. Не знам кой ми го каза, но трябва да беше в някоя от легациите.

— И ние не знаем много нещо за нея — каза лейди Етелрид. — Още в началото леля Джейн ни помоли да имаме доверие в избора на Тристан. Знаеш колко горд е той. Освен това вуйчо ѝ, мистър Маркрут, е много симпатичен. Но, Ан... — лейди Етелрид млъкна.

— Какво има, мила? Тристан е много влюбен в нея, нали? — попита лейди Анингфорд насърчително.

— Да — започна пак Етелрид, — но мислиш ли, че той изглежда щастлив? Наблюдавах го, когато мълчеше, и ми се видя много печален.

— Рейвън е пътувал заедно с тях — заяви лейди Анингфорд. — След вечеря ще чуя неговото мнение и ще ти кажа. Рейвън е винаги прав.

— Тя е толкова интересна, Ан. Сигурна съм, че всички мъже ще я намерят много привлекателна. Надявам се, че лорд Елтертън няма да започне да я ухажва и да накара Тристан да ревнува. Съжалявам, че го поканих. Пък и Лаура е тук. Не намираш ли, че беше много некрасиво

от нейна страна, дето дойде? Ако се опита да бъде лоша със Зара, ще ми помогнеш да я защитавам и пазя, нали? А сега трябва да вървя да се обличам...

В друга стая мисис Херкурт разговаряше със сестра си и с лейди Хайфорд.

— Тя е истинска красавица — заяви мис Опи. — Косата ѝ сигурно ще стигне до земята, ако я разпусне. Кожата ѝ е прекрасна и дори не е напудрена. Нарочно я разгледах на изкуствено осветление. А очите ѝ! Гръм и мълния, както казва Джими Денвърс.

— Бедният, мил Тристан! — възкликна Лаура печално, а вътрешно си каза, че мис Опи е извънредно неприятно момиче. — Той изглежда много тъжен младоженец, не намираш ли, Кити? — попита тя и наведе очи многозначително, като че ли ако искаше, можеше да каже нещо повече. — Но няма нищо чудно! Бедното момче ненавиждаше женитбата, а неговата беше така страшно неочаквана. Струва ми се, че онзи Маркрут е успял да му повлияе с милионите си.

— Ами! — възкликна мисис Херкурт. Тя беше много по-наивна от сестра си. — Джими ме увери, че лорд Танкред е бил много влюбен в графинята и затова се е решил така скоро.

— Джими винаги е бил глупак! — заяви лейди Хайфорд и напусна стаята.

Когато останаха сами, Лили Опи прошепна на сестра си:

— Кити, Лаура Хайфорд е лукава като котка. Не вярвам нито дума от това, че мистър Маркрут е повлиял на Танкред с милионите си. Тя разпространява тази клюка за собствено утешение. Ако това беше истина, херцогът нямаше да покани никога мистър Маркрут в дома си. Ти знаеш, че тази е почти единствената къща в Англия, в която все още се приемат само най-почтени хора!

Тристан беше готов за вечеря навреме, но не се решаваше да почука на вратата на жена си. Ако тя не му беше съобщила, че е готова, той щеше да изпрати Хигинс да се осведоми от камериерката ѝ.

Очите на младия лорд светеха от щастие и гордост заради начина, по който се беше държала жена му. Той не можеше никога да

допусне, че тя може да бъде така мила и че ще благоволи да приказва толкова много. Всичките му приятели бяха извънредно любезни с нея и се възхищаваха искрено на нейната прелест, освен Артър Елтертън, който се възхищаваше прекалено много!

Скоро щастливият пламък изгасна в очите му. В края на краищата всичко това беше само една външна измама, щом като в действителност не можеше да почука даже на вратата ѝ.

Тристан съжаляваше безкрайно, че първата нощ беше изрекъл онзи ултиматум, защото сега трябваше да се придържа към него. Той не можеше вече да направи първата крачка, а по всичко изглеждаше, че и тя няма намерение да я направи. При по-друг случай, когато чувствата му не бяха засегнати, младият мъж би съумял да си послужи с хиляди малки хитрости, за да плени и да спечели една жена. Сега обаче той започваше да се съмнява в себе си и се стараеше да бъде колкото може по-естествен и да се държи като истински мъж, защото беше дълбоко наранен от нейната студенина.

В това време Зара, от другата страна на вратата, се чувствуваше почти щастлива. Това беше първата вечер в живота ѝ, в която се обличаше, без да бъде потискана от тежкото бреме на грижите. Нейният вечно буден инстинкт за самосъхранение можеше да си почине малко. Тези нови роднини бяха наистина естествени и мили.

Единственото лице, към което веднага и инстинктивно почувствува антипатия, беше Лаура Хайфорд. Тя се беше държала много любезно с нея, но ѝ беше казала няколко горчиво-сладки думи, които Зара не можа да разбере добре, но почувствува, че бяха казани, с цел да я наранят.

А съпругът ѝ Тристан! Явно беше, че всички — от най-стария до най-младия — го обичат. Но как можеха да обичат човек, който беше способен да извърши такова долно нещо — да се ожени за пари? Възможно ли е да има тук някаква грешка? При първия удобен случай тя реши да разпита вуйчо си. Въпреки че знаеше, че този джентълмен щеше да ѝ каже само толкова, колкото той желае, младата жена беше уверена, че това ще е истината.

Вечерята щеше да бъде в осем и половина часа. Зара знаеше, че трябва да бъде точна, но стаята ѝ беше така прекрасна и така уютна, че тя имаше силно желание да остане по-дълго време в нея и да я разгледа.

Това беше една просторна стая като тази, която майка ѝ имаше в мрачния замък в Прага, но беше много по-приятно подредена. Зара почувствува инстинктивно, че само англичаните, и то англичани като тези, знаеха как да придадат уют на домовете си.

Най-после тя стана, защото трябваше да се облече.

— Милейди е цяла мечта! — извика Анриет възторжено, когато господарката ѝ се приготви. — Милордът ще бъде много горд с нея!

И той действително беше горд.

Точно в осем часа и половина младата жена изпрати Анриет да почука на вратата на съпруга ѝ, но не на тази, която беше между двете стаи, а на другата — в коридора. В този момент Тристан се готвеше да изпрати Хигинс със същата мисия. Положението беше толкова комично, че той не можа да не се засмее, но със сух и горчив смях.

Двамата прислужници като пратеници! Когато всъщност той трябваше да бъде в стаята ѝ, да ѝ помага да си сложи накитите, да играе с косите ѝ и да целува чудните ѝ рамене, когато камериерката не ги гледаше! А сега всичко беше само една комедия, която трябваше да играят докрай. След това той ще се заеме сериозно с политиката, ще бъде добър господар за селяните в Рейс и никога няма да даде да се разбере, че е погубил живота си с една ужасна грешка.

Младият мъж не си позволи даже да каже на жена си колко хубава изглеждаше тя тази вечер. Те вървяха мълчаливи по дългия коридор. Зара беше облечена в рокля от сапфиреносин воал и нямаше никакви накити, освен великолепната брошка от херцога.

Това беше проява на голямо внимание и деликатност от нейна страна и Тристан я оцени.

Когато младоженците влязоха в салона, присъстващите занемяха за момент от възхищение и след това продължиха да приказват оживено и да се смеят. Всички се бяха събрали точно навреме, само лейди Хайфорд и още една дама бяха закъснели.

Когато Зара, облегната на ръката на стария херцог, прекоси белия салон, тя почувствува, че е попаднала някак си в близка, домашна среда, където най-после ще намери покой след дългите години на борба.

Лейди Етелрид беше хванала под ръка младоженеца.

Тази вечер те се придържаха строго към етикета и затова вуйчото на младоженката седеше от лявата ѝ страна. По всичко изглеждаше, че

домакините искаха да отдадат чест на новите си роднини. Франсис Маркрут огледа бавно всички присъстващи и почувствува със задоволство, че неговите планове се осъществяваха малко по малко.

Лейди Анингфорд седеше до Тристан. Двамата разговаряха много често, така че лейди Етелрид можеше, без да изоставя братовчед си, да приказва свободно и с другия си интересен съсед.

— Много се радвам, че харесвате нашия стар дом, мистър Маркрут — каза тя. — Утре ще ви покажа някои от моите любими кътчета. Не е ли печално, че напоследък мнозина се стремят да отнемат от нас големите имения и да ги поделят?

— Денят, в който ще се случи това, ще бъде много нещастен за Англия — каза финансистът. — Ако хората обръщаха по-голямо внимание на еволюцията и я изучаваха по-старателно, тогава нямаше да съществува тази безсмислена класова омраза. Неоспорим закон е, че никой не може да заема известно положение, ако не е годен за него. Ако няма съгласие, нищо не може да пребъде, а понеже Англия страда сега от липса на съгласие между отделните класи, затова започва този кипеж и недоволство. Вашата класа можа да се задържи стотици години, защото беше годна за положението, което заемаше. Нейното влияние и нейните хора направиха Англия велика.

— Тогава как обяснявате разногласията, които се явяват сега — попита лейди Етелрид, — щом като баща ми и аз и мнозина други като нас сме останали съвсем същите и се стараем да изпълняваме дълга си колкото можем по-добре.

— Изучавали ли сте някога законите на Ликург, лейди Етелрид?

Младата жена поклати глава отрицателно.

— Тогава мога да ви кажа, че те заслужават да ги прегледате, когато имате време — продължи Маркрут. — Спартанците са обръщали голямо внимание на дисциплината и докато тя е съществувала със своята желязна сила, те са учудвали тогавашния свят. Но след като победили Атина, спартанците скоро били покварени от нейния разкош. Всеки генерал се стремил да граби за себе си, забравяйки благополучието на държавата, и тяхната дисциплина пропаднала, а заедно с нея — и силата на Спарта. Същото нещо, прилагано по помодерен начин, става сега в Англия. Различните класи забравят своята дисциплина и без да са годни за това, за което ламтят, се опитват да го

изтръгнат от някоя друга класа. А всичко това е пропито с блудкава сантименталност, с фалшива строгост и с липса на здрав смисъл.

— Да — съгласи се лейди Етелрид, много заинтригувана.

— Ликург е проучил основно този въпрос — продължи финансистът. — Той е направил хората здрави морално и физически и безмилостно е изстребвал негодните. Не като нашите модерни теории, които насърчават науката да запазва между родителите на бъдещото поколение и най-негодните, и най-болнавите. Спартанците са търсели във всичко душевно и телесно равновесие и съразмерност. Недъгавите не са имали даже право да взимат участие в игрите. Урокът, който можем да извлечем, е, че заради общото благо никой, който не е годен за известно положение, не трябва да се стреми към него.

— Да, сега ми е ясно — каза лейди Етелрид. — Тогаво какво разбирате, когато казвате, че всяка класа се старае да изтръгне нещо от другата? От класата, която стои по-горе, или какво? Защото ние например, ако говорим практически, от кого друг бихме могли да вземем нещо, освен от краля?

Финансистът се усмихна.

— Казах нарочно от друга класа, а не от по-горна, защото мнозина от вашите хора не се стремят да взимат от краля, а от класите, които стоят под тях. Така например те подражават на техните обноски, тяхното безцеремонно държане и тяхната липса на гордост — с една дума неща, които не са присъщи на класата им. Не че те нямат други пороци, но досега тези пороци са били вредни само за отделни личности, а не и за обществения строй, също както едно мазно петно ще загрози вида на една машина, но няма да я повреди, както би направила една шепя чакъл. Сега в английските държавни машини се слага чакъл. Средните класи пък пренебрегват своята лична работа и започват да проявяват някакви смешни претенции за благородство и възпитание. Долните класи се стараят да докопат всичко от жалкото падение на другите две и крещят колкото могат по-силно, че всички хора са равни. Както в една фабрика, която се управлява от чисто социалистически идеи, управителят ще накаже сурово чирака, който се осмели да прояви претенции за неговото място, защото знае, че фабриката ще престане да работи, когато се ръководи от неопитен човек, така и в живота чираците трябва първо да станат управители, а после да проявяват претенции.

Понеже лейди Етелрид беше добила много сериозно изражение, а Франсис Маркрут беше всъщност много своенравен човек и рядко говореше така сериозно на жените, той продължи, усмихвайки се:

— Единствените идеални структури са тези на пчелите и на мравките, защото и двете се управляват с безмилостна дисциплина и без никаква сантименталност. При тях всеки индивид знае мястото си!

— Чела съм някъде — каза лейди Етелрид мило, — че причината за пропадането на древна Гърция не е била в лошото ѝ управление, а защото страната била наводнена от маларични комари, които разклатили нервите на хората и те не могли да се съпротивляват на северните народи. Може би Англия е наводнена от някакви морални маларични комари и учените не са открили още средство за тяхното унищожение.

Тристан дочу последните ѝ думи и се намеси в разговора им.

— Не е мъчно да се даде английското название на тези вредни насекоми, нали, Франсис? Някои от тях са в парламента.

Тримата се засмяха. Но лейди Етелрид искаше да чуе нещо повече от съседа си отляво, затова забеляза:

— От това, което казахте, може да се заключи, че ще трябва да се стремим да създадем условия, при които всеки индивид ще има възможност практически, а не теоретически да се подготви и да отговаря за това, към което се стреми. Така ли е?

— Точно така, мила лейди — каза Франсис Маркрут и за миг се вгледа в очите ѝ с такова уважение и възторг, че лейди Етелрид извърна поглед.

ГЛАВА XXIII

След вечерята дамите се оттеглиха в белия салон. Там лейди Хайфорд се престара в своята любезност към новата лейди Танкред.

Тази вечер Лаура беше много ловка в думите и държането си. Тя чувствуваше, че Тристан беше наистина нещастен, независимо от това дали е влюбен или не в своята красива, но омразна за нея жена. Сега беше моментът да се опита да го спечели отново, но не чрез упреци, а чрез съчувствие и даже, ако е възможно, като влее в сърцето му малко отрова против жена му.

— Тристан, милото ми момче, защо не ми каза нищо? Нима не знаеше, че аз щях да се радвам на всичко, което би те направило щастлив?

Тя сведе очи към земята и въздъхна.

— За мен винаги беше удоволствие да се мъча да те разбера и да насърчавам всичко, което би те ощастливило.

Тристан беше толкова изненадан от това й държане, че забрави постоянните сцени и упреци, с които го измъчваше, докато траеше приятелството им. Той се почувствува някак си утешен. Все пак имаше една жена, която му беше предана даже когато собствената му жена не беше!

— Ти си много мила, Лаура — прошепна младият лорд.

— А сега трябва да ми кажеш дали си наистина щастлив, Тристан? — тя произнесе бавно името му. — Жена ти е твърде красива, но изглежда много студена. А аз знам, мили — ново забавяне, — аз знам, че не обичаш студените жени.

— Да не говорим за жена ми — каза той. — Разкажи ми какво правиш ти, Лаура. Чакай да помисля. Кога те видях за последен път? Не беше ли през юни?

Лаура потрепери от гняв и болка. Той не можеше да си спомни даже кога се бяха разделили! Беше през юни, след мача Кеймбридж — Оксфорд.

— Да, през юни — каза тя печално. — Можеше да ми кажеш, че ще се жениш, Тристан. За мен това беше такава изненада, че се разболях. Ти трябва да си бил взел още тогава решението и сигурно си бил сгоден вече.

Тристан не каза нищо. Нима можеше да ѝ признае тайната?

— Да не говорим за това, Лаура. Нека забравим старото време и се приспособим към новото. Ти ще ми бъдеш винаги една скъпа приятелка, както си била досега — младият мъж се спря рязко. Той мразеше да лъже, а това беше една голяма лъжа.

— Разбира се, че ще бъда, Тристан — каза Лаура и доби много развълнуван вид.

В това време Зара приказваше с херцога, но като видя как лейди Хайфорд погледна предизвикателно мъжа ѝ и как потрепери, внезапно я обхвана силен гняв и тя не чу нито дума от това, което ѝ говореше старият англичанин.

Лейди Анингфорд се беше усамотила с полковник Лоуерби в нишата на един прозорец.

— Всичко наред ли е, Рейвън? — попита тя.

Както лейди Етелрид разбираше херцога, така и той разбираше приятелката си от детинство и не я попита: „Какво?“

— Предполагам, че някой ден ще бъде, ако не направят някоя прибързана стъпка.

— Не намираш ли, че тя е много тайнствена? Сигурна съм, че е преживяла някаква трагедия. Не си ли чул нещо?

— Съпругът ѝ е бил убит в Монте Карло при разпра с друг мъж.

— Заради нея ли?

— Не знам, но не вярвам. Можеш да бъдеш сигурна, кралица Ан, че когато една жена е така спокойна и така надменна като лейди Танкред и когато се държи така хладно и самоуверено, тя не е направила нищо, от което да се срамува и за което да съжالياва.

— Тогава каква може да е причината за хладното държане помежду им? Погледни Тристан! Намирам, че е ужасно от негова страна да седи там и да приказва така с Лаура!

— Змия — процеди през зъби Рейвън. — Тя се опитва да го улови пак в мрежите си.

— Не мога да разбера защо някои жени не могат да оставят на мира чуждите съпрузи!

— Защото имат много пламенен темперамент — заяви полковник Лоуерби.

Лейди Анингфорд го прекъсна сърдито.

— Не бъди циничен, Рейвън.

— Наистина ли ще ми покажете утре любимите си кътчета, лейди Етелрид? — обърна се Франсис Маркрут към домакинята. Той беше успял да я отдели от общата група и да се усамоти с нея на един диван, където можеха да приказват, без да бъдат смуцавани. — За вкуса на човека може да се научи много нещо от местата, в които обича да се усамотява.

Лейди Етелрид не обичаше да говори за себе си. Тя не беше свикнала да води с мъже тези парливи разговори, които са отвлечени отначало, а после стават много лични и които са едно от големите удоволствия на модерните момичета като Лили Опи. Сега по някаква неизвестна причина, навярно защото финансистът ѝ беше много приятен, тя се остави да я увлече в този зид разговор.

— Моите кътчета са много обикновени. Страхувам се, че няма да можете да научите много неща от тях — каза тя мило.

— Така си и мислех — заяви финансистът, поглеждайки я право в очите, както през време на вечерята. След едва забележимо мълчание той продължи нежно: — Прости, чисти и приятни. Винаги мисля за вас, лейди Етелрид, като за въплъщение на всичко разумно, уравновесено, свършено.

Последната дума беше казана почти като ласка.

— Не съм много обикновена — каза тя, учудвайки се на себе си, че не му се сърди, когато всъщност имаше причини.

— Не всеки го съзнава, но само идеалното равновесие се цени от разумните хора — продължи той, ставайки по-сериозен. — Умората и пресищането от чувства, хора, удоволствия и места се дължат на липсата на съразмерност.

— За всичко ли имате теории, мистър Маркрут? — попита го младата жена с усмивка.

— По някой път е много полезно да се създават теории. Те помагат на човека да не си изгуби ума.

Лейди Етелрид не отговори. Тя чувствуваше някакво приятно вълнение. Много често в разговор с приятелката си Ан Анингфорд тя беше заявявала, че не обича възрастни мъже. Неприятно ѝ беше да

гледа как косите им оредяват, как вратът им надебелява и как малките им и незначителни на вид навици се затвърдяват все повече и повече. А ето че сега тя беше силно заинтригувана от един мъж, който сигурно имаше четиридесет и пет години, ако не и повече, въпреки че тъмнокестенявата му коса беше съвсем гъста и фигурата му стройна като на юноша.

Младата жена почувствува, че трябва да отклони разговора от себе си, затова каза:

— Зара е много красива тази вечер.

— Да — потвърди финансистът, отклонявайки се със съжаление от темата, която го интересуваше твърде много. — Да, и надявам се, че някой ден те ще бъдат извънредно щастливи.

— Защо казвате някой ден? — попита лейди Етелрид бързо. — Аз се надявах, че те са щастливи сега.

— Страхувам се, че не са — отговори той. — Но помните ли нашия договор? Те ще бъдат реално щастливи, ако всички ги оставим сами.

Случайно очите му се спряха на Тристан и на Лаура. Лейди Етелрид проследи погледа му.

— Да — въздъхна тя. — Съжалявам безкрайно, че я поканих — изведнъж младата жена се спря рязко и пламна. Тя съобрази, че намекът в нейните думи беше много силен и че ако Франсис Маркрут не знае нищо за интригата между братовчед й и Лаура, той може да си помисли всичко най-лошо! Как можа да се увлече така!

— Няма значение — усмихна се финансистът леко. — Това, напротив, ще подействува добре на моята племенница. Аз имах предвид съвсем друго нещо.

Но той не обясни какво е искал да каже.

Момичетата и всички млади и неженени мъже, към които се присъединиха Рейвън и Били, се бяха събрали в единия край на салона. Тези палави и безгрижни създания уреждаха за другия ден специален пикник, защото само малка част от гостите щяха да отидат на лов. Младежта привлече към себе си Зара, но отказа да приеме Тристан.

— Сега ти си само един стар и женен мъж, Тристан — дразнеха го младите хора, — но лейди Танкред е млада, затова ще дойде с нас!

— Аз ще се грижа за нея — заяви лорд Елтертън със сантиментална усмивка, която отврати и ядоса Тристан.

„Този път Етелрид е събрала най-невъзможните типове“ — помисли си той, въпреки че със същата компания беше прекарал отлично предишната година.

— Лейди Торнби, лейди Мелтон, Лили Опи и сестра й ще вземат участие в лова, Тристан — каза Лаура.

— Понеже ще бъдеш лишен от красивата си жена, моето момче, и аз ще дойда с вас.

Най-после жените пожелаха лека нощ и се оттеглиха в стаите си. Зара не можеше да разбере защо сега не се чувствуваше така безгрижна и спокойна, както преди вечерята.

За пръв път в живота си тя почувствува, че мрази една жена!

Когато след един час Тристан се прибра в стаята си, той се питаше дали жена му е заспала вече. Лаура беше извънредно мила с него и младият мъж се чувствуваше някак си успокоен. Бедната стара Лаура! Лорд Танкред допусна, че тя може би го е обичала истински и реши, че той се е отнесъл твърде некрасиво с нея, въпреки невъзможното й държане преди това. Но как е могъл да си въобразява, даже за пет минути, че е бил влюбен в нея? Тази вечер тя изглеждаше съвсем стара! А колко рядка и прилична на мъх беше косата й. Разбира се, жените трябва да имат красива и гъста коса.

Тези мисли, вместо да успокоят мъката му, я събудиха наново. Той се приближи до вратата, която го разделяше от любимата му, и като протегна ръце, каза гласно:

— Любима, ако можеш да разбереш само колко щастлива бих те направил! Ако ми позволиш само! Но аз не мога да прекрача даже този праг, защото собствените ми думи ме спират.

Почти през цялата нощ младият лорд се въртя неспокойно в леглото си.

ГЛАВА XXIV

На другия ден времето не беше никак обещаващо, но въпреки това ловците, между които беше и Тристан, тръгнаха рано от замъка. След една весела закуска в голямата трапезария тези, които щяха да ходят на пикник, се събраха на съвет, за да решат какво да правят.

— Съвсем сигурно е, че ще вали — заяви Джими Денвърс. — Няма смисъл да ходим до „Линтън Хейтс“. Защо да не отидем в кулата Монфичет и да обядваме в големия ѝ хол? Там поне сме сигурни, че няма да се намокрим.

— Прав си, Джими — съгласи се с него Рейвън, който заедно с лейди Анингфорд щеше да наглежда младите. — Моето ревматично рамо не обича влага, а освен това слушал съм, че ти и младият Били сте били първокласни готвачи.

— Тогава — намеси се лейди Бети възторжено — ние можем сами да си сготвим обяда! О, колко прекрасно ще бъде! Ще запалим огън в голямото огнище. Вуйчо Рейвън, ти си чудесен човек!

— Веднага ще отида да дам заповед да приготвят всичко — заяви лейди Етелрид весело. — Джими, поздравявам те за идеята!

Към дванадесет часа всичко беше уредено. Още от вечерта беше решено, че мистър Маркрут ще отиде на лов с херцога и с останалите по-сериозни мъже, но рано сутринта хитрият финансист изпрати една бележка до херцога, с която молеше да го извинят, че няма да може да изпълни обещанието си. Той пишеше, че всеки момент очаква много важна телеграма, отнасяща се до турския заем, на която трябвало да отговори със специално писмо. След като изказваше големите си съжаления, bankerът беше прибавил закачливо, че домакинът му не бива да забравя, че в края на краищата той е само един беден човек, който трябва непрекъснато да работи!

Като прочете това, херцогът се усмихна, сравнявайки мислено собственото си богатство с несметните милиони на гостенина си.

По такъв начин точно преди дванадесет, когато компанията на младите беше готова да тръгне за излета, Франсис Маркрут, който

беше написал писмото си и го беше изпратил вече за Лондон, срещна случайно лейди Етелрид в една стая, в която беше сигурен, че ще я намери, и след като изказа учудването си, че не са тръгнали още, помоли я да му разреши да се присъедини към тях.

— И аз съм отличен готвач — уверяваше той след малко останалите. — Ако ме вземете, ще имате голяма полза от мен.

Всички посрещнаха тази декларация с весел смях и тръгнаха шумно.

Ако младата лейди можеше да прочете важното писмо за турския заем, тя щеше да види, че то съдържаше едно бързо напомняне на издателство Бъмпис да изпълни още до вечерта една поръчка от няколко превъзходно подвързани книги!

Младите дами бяха изявили желание да не бъдат придружавани от никакви слуги през време на излета. Те искаха да вършат цялата работа и даже бяха решили сами да запалят огъня. Джими и лейди Бети щяха да карат малката количка с понито, в която щяха да натоварят храната. Единственото нещо, което оставиха на слугите, беше да занесат в кулата предварително прибори и съдове и да приготвят дърва за огъня.

Всички бяха много весели и жените изглеждаха прекрасни в късите си поли от груб вълнен плат.

Зара вървеше напред, придружавана от лорд Елтертън. Тя се чувствуваше като малко дете, което отиваше на някакво непознато досега забавление.

Сутринта, преди да тръгне, Тристан ѝ беше изпратил една бележка, която съдържаше само няколко реда:

„Помолихте ме да ви осведомявам за нашите навици и обичаи. Затова ще ви кажа, че за излета ще направите добре да облечете един по-спортен костюм и по-груби обувки с дебели подметки.

Танкред“

Не се беше подписал с „Тристан“.

Докато четеше бележката, някакъв странен трепет премина през тялото ѝ. Младата жена се осведоми веднага дали съпругът ѝ е в стаята си, но научи, че е тръгнал вече. Тя щеше да закусва по-късно с излетниците. Значи няма да го види през целия ден и онази ужасна жена, с която той беше така интимен, ще го има само за себе си!

Тези мисли се породиха съвсем несъзнателно в главата ѝ, но след миг, раздражена от самата себе си, тя побърза да ги изгони. Какво я интересуваха нея постъпките на мъжа ѝ? И все пак, когато тръгнаха от замъка, тя имаше силно желание да завали дъжд, за да не могат петте дами, които щяха да се присъединят към ловците в два часа, да отидат до чифлика, където си бяха дали среща! Защото сутринта, точно когато влизаше в салона, където се бяха събрали някои от жените, тя чу лейди Хайфорд да казва високо на мисис Херкерт: „Да, наистина, ние смятаме да свършим спора днес следобед. Милият Тристан! Сигурно сутринта ще му се види много дълга, но затова пък следобед ще имаме много време, за да сме насаме.“ След като беше изрекла това, тя се обърна и като че ли едва тогава забеляза присъствието на Зара и веднага доби много смутен вид.

Но за нейно голямо съжаление, нито един мускул от лицето на младоженката не трепна, въпреки че Зара се питаше с гняв и недоумение коя е тази жена, каква е била на Тристан и каква му е сега.

Лорд Елтертън се беше влюбил вече в новата лейди Танкред. Той беше един от онези истински кавалери, които придружават навсякъде дамите и робски им услужват. Подобно на Франсис Маркрут, и той владееше рядкото изкуство да борави с най-различни женски характери и темпераменти и беше много горд с това си умение. Наистина лорд Елтертън беше посветил по-гол ямата част от живота си само на това. Неговият метод беше да си служи с извънредна нежност и съчувствие. Според него имаше толкова много груби мъже, че човек сигурно щеше да спечели, ако не бъде като тях. Освен това той считаше, че известно време след женитбата почти всички жени започват да гледат на мъжете си като на животни! Досега този му метод не беше пропадал и с най-верните съпруги. Въпреки че лейди Танкред беше женена само от една седмица, галантният лорд се надяваше да я привлече някак към себе си. Още от пръв поглед той беше забелязал, че между нея и Тристан не съществува никаква пламенна любов и намираше, че ще е много интересно да флиртува с

една младоженка! Той делеше жените на четири групи: съвсем невъзможни, упорити, срамежливи и дръзки. За невъзможните той не хабеше даже усилията си. За упоритите си служеше с един много хитър начин, като гъделичкаше тяхното въображение и угаждаше на капризите им. Към срамежливите беше нежен и се държеше малко покровителствено, а към дръзките беше леко безразличен, но винаги внимателен.

Лорд Елтертън не беше сигурен още към коя група да причисли Зара, може би към втората. Той си признаваше чистосърдечно, че досега не беше срещал жена като нея. Нейните прекрасни очи го караха да изтръпва и всеки път, когато се спираха върху него, сърцето му преставаше да бие. Затова младият мъж се обърна към нея извънредно нежно и внимателно.

— Вие сте отскоро в Англия, нали, лейди Танкред? Лесно е да се познае, защото сте извънредно елегантна. А как добре говорите английски! Без никакъв акцент. Просто съвършено. Сигурно сте започнали да го учите още от детство.

— Баща ми беше англичанин — каза Зара, като излезе от обичайната си въздържаност, подмамена от симпатията, която се долавяше в гласа му. — До тринадесетгодишната си възраст говорех непрекъснато английски, а след това само по някой път. Намирам, че е един приятен език.

— Сигурно говорите много други? — продължи лорд Елтертън с възхищение.

— Да, четири-пет. Много лесно се учи, когато човек пътува постоянно. Освен това някои езици си приличат извънредно много. Руският е най-труден от всички.

— Колко сте способна!

— Съвсем не, но винаги съм имала време да чета много...

Зара се спря изведнъж. Тя не беше свикнала да дава сведения за себе си на никого.

Лорд Елтертън забеляза спирането и реши да опита друга тактика.

— Аз бях голям ленивец и останах съвсем невеж — каза, той. — Бяхме съученици с Тристан в Итън и минавахме за най-мързеливите. Все пак той завърши блестящо в Оксфорд, а аз постъпих веднага в армията.

Зара изгаряше от желание да го разпитва за Тристан. Досега тя не беше чула даже, че той е бил в Оксфорд! Изведнъж пред очите ѝ изпъкна цялата извънредно смешна картина на нейната женитба. Тя се беше продала с една сделка, без да задава никакви въпроси, на когото и да е. Тя беше решила да презира цялото семейство на съпруга си и да се държи съвсем хладно, а ето че сега всичките ѝ намерения се осуetyаваха едно по едно. Младата жена все още не допускаше нито за момент, че започва да се влюбва. Във всеки случай това щеше да бъде съвсем безсмислено сега, когато той показваше с всичко, че е съвсем равнодушен към нея. Тази мисъл я накара да се възмути, още повече че първата вечер се беше осмелил да се преструва, че я обича! Да, с известна много слаба разлика, всички мъже бяха еднакви. Те не бяха достойни за доверие и една жена трябва винаги да внимава да не им открие нито частица от истинските си чувства.

Младата жена се беше унесла в тези си мисли и вървеше мълчаливо. Лорд Елтертън я наблюдаваше и чувствуваше как все по-силно го привлича непостижимото. Той виждаше съвсем ясно, че тя е забравила даже присъствието му и вместо това да го отчае, събуди у него още по-силно желание да я спечели.

— Бих искал да знам за какво мислехте? — каза той тихо и отстрани внимателно от пътя ѝ един клон.

Зара се сепна. Тя наистина го беше забравила!

— Мислех си — каза младата жена и се спря, мъчейки се да измисли някаква лъжа, но не успя. Обърка се, пламна и след като се поколеба, заяви рязко: — Мислех си дали е възможно да се намери човек, на когото можеш да вярваш.

Лорд Елтертън я погледна изненадано. Каква странна жена!

— Да — каза той. — Вие можете да ми вярвате, когато ви казвам, че досега никоя жена не ме е привличала така силно.

— О, колкото за това! — прекъсна го тя презрително. — Господи, колко често съм го чувала!

Младият мъж съвсем не очакваше този отговор. В думите ѝ нямаше празно самохвалство, както би било, ако Лаура Хайфорд го беше казала. В тях се долавяше само безкрайна умора от нещо много банално и отегчително. Той трябваше да бъде по-внимателен.

— Да, напълно ви разбирам — каза той съчувствено. — Сигурно сте отегчена от любовта на мъжете.

— Никога не съм видяла мъжка любов. Въобще познават ли мъжете любовта? — попита тя, но не с горчивина, а с искрено любопитство.

„Какво е правил Тристан досега? — помисли си лорд Елтертън. — Ето вече цяла седмица, откакто е женен за това божествено създание, и то задава един такъв въпрос съвсем чистосърдечно.“ Доколкото му беше известно, Тристан не беше глупак. Тук имаше някаква загадка, но каквато и да е тя, той ще извлече само полза от нея. И опитният донжуан продължи да се отнася много внимателно с младата жена, стараейки се незабелязано да я утешава и успокоява. По такъв начин Зара пристигна на определеното място, доволна от разходката и от събеседника си.

Кулата Монфичет беше единствената останка от стария замък, разрушен през времето на Кромуел. Тя представляваше една обширна зала или нещо като голям хол. Дълги години сградата беше стояла без покрив и едва бащата на херцога я беше покрил, за да запази рядко красивото огнище с колосални размери. Помещението беше постлано с плочки и имаше едно издигнато място като платформа, на което са се хранели. Останалата част от постройката беше истинска развалина. През реставрацията замъкът бил отново построен, но много по-навътре в парка.

Лейди Етелрид беше събрала в тази огромна зала най-различни стари и тежки дъбови мебели. Като ученичка, пък и досега тя даваше много често тук летни забави и танци, защото наоколо имаше просторни зелени поляни.

Освен това едва ли можеше да се намери по-хубаво място за пикник през един дъждовен ден.

Буен огън гореше вече в огнището, чиято пепел никога не се чистеше.

„Как всички се забавляват!“ — помисли си Зара. Младата жена беше седнала на една дървена пейка и наблюдаваше как всеки подобно на пчела бързаше да свърши поверената му работа. Рейвън и тя бяха направили една салата и сега седяха и наблюдаваха другите.

Джими Денвърс беше навил ръкавите на ризата си и изпълняваше старателно ролята си на главен готвач. Той и Били бяха донесли нарочно паунови пера, които забодоха като опашка на един голям бут шунка. Те заявиха, че това представлява паун и обясниха, че

през средните векове благородниците не са давали празненства без паун, без глиганска глава и без опечен на ръжен вол!

Изведнъж Зара си спомни за своя последен пикник с Мимо и Мирко в мансардата на Невил Стрийт, когато бедното дете беше носило книжната шапка и се беше радвало така много на новите чаени чаши с розови цветчета. Рейвън, който я наблюдаваше внимателно, се учуди защо тази весела сцена помрачи лицето на красивата младоженка.

„Как щеше да се радва мама на всичко това — помисли си Зара. — Тя беше така весела, така жизнерадостна и колко много обичаше подобни забавления! А татко! Той е познавал всички тези хора, които са били от неговата среда, и въпреки това е държал затворена дивната си млада жена, самотна в мрачния замък в Прага. О, колко жестоки са мъжете!“

Младата жена виждаше за пръв път вуйчо си Франсис в съвсем нова светлина. Той помагаше на лейди Етелрид да наредят масата и беше весел като юноша. Ще бъде ли и тя някога щастлива? Ще се освободи ли най-после от вечните си грижи и страхове? Печалното изражение, което се беше изписало по лицето ѝ, се замени от някакво мрачно раздражение и бунт против съдбата.

— Кралица Ан — обърна се Рейвън към лейди Анингфорд, когато седнаха да обядват. — Има нещо, което измъчва и гнети онази млада жена. В продължение на десет минути тя страдаше адски и даже забрави, че аз седя до нея и се мъча да разговаряме. Ти и Етелрид имате доста добри сърца. Не можете ли да откриете какво я мъчи и да я утешите?

ГЛАВА XXV

След обяда, който беше поднесен със специален средновековен церемониал под ръководството на Джими и на Били, започна да вали пороеен дъжд.

Двамата церемониалмайстори обявиха, че е дошло време да започнат средновековните танци и нагласиха специално донесения грамофон. Мери и нейният обожател, лорд Хенри Бърнс, а след тях Емили с капитан Хюм и лейди Бети с Джими Денвърс. Младият Били покани тържествено младоженката, като заяви, че той като наследник на „Господаря на замъка“ има право да си избере най-хубавата дама и със своята младежка самоувереност измести лорд Елтертън настрана.

Зара не беше танцувала много отдавна, а освен това нямаше никакво понятие от техните селски танци и съвсем невъзможните фигури и стъпки, които измисляха, но се стараеше да ги следва колкото можеше. Постепенно тя се зарази от общото веселие, забрави грижите си и започна да се забавлява.

— Навярно не танцувате, мистър Маркрут? — попита лейди Етелрид, като се приближи до пейката, на която седяха финансистът и лейди Анингфорд. Тя току-що беше танцувала със стария, но галантен Рейвън и страните ѝ пламтяха. — Ако танцувате, аз като „Господарка на замъка“, ви каня за този валс!

— Никой не би могъл да устои на такава покана — отговори той и като стана, я обгърна със силните си ръце и те се понесоха в ритъма на валса.

— Обожавам танца — каза лейди Етелрид. Младата жена беше извънредно изненадана, че този „сериозен и високоуважаван сеньор“, както го наричаше тя, танцуваше така хубаво валс!

— И аз също — отговори Франсис Маркрут, — но само при известни обстоятелства. Това например е едно от тях — внезапно финансистът я притисна към себе си и се засмя. — Помислете само! — продължи той. — Ние подскачаме около огъня като диваци с дебели

обувки и спортни дрехи и по най-различни причини всеки един от нас е доволен и щастлив.

— Аз съм доволна и щастлива, защото това е една чудесна гимнастика — каза лейди Етелрид.

— А аз по съвсем друга причина — отговори партньорът ѝ.

Лейди Етелрид трепна от някакво неизпитвано досега удоволствие, но не го попита каква е неговата причина. Струваше ѝ се, че я знае и очите ѝ започнаха да блестят. Те бяха еднакво високи и Франсис Маркрут видя пламъка, който се появи в очите ѝ. Той прошепна:

— Донесох ви книгата, за която говорихме, спомняте ли си? Нали ще я приемете от мен като спомен за този ден и за това, че вие ме направихте отново млад, макар и за един час?

Те се спряха и седнаха на една странична пейка. Лейди Етелрид отговори тихо:

— Да, ако го желаете.

В това време лорд Елтертън беше успял да измести Били и сега той танцуваше със Зара. Младият лорд се държеше към лейди Танкред извънредно почитателно, но същевременно и с нескрито обожание. Обхваната от общото веселие, Зара се смееше и го гледаше право в очите. Точно в този момент входната врата се отвори безшумно и ловците влязоха вътре. Поради дъжда те бяха прекъснали лова и след като бяха изпратили дамите с автомобил, бяха тръгнали за замъка през парка и чувайки музика, бяха дошли да видят какво става тук. Тристан беше начело на новодошлите и той успя да види погледа, който жена му беше отправила към партньора си, преди те двамата да усетят, че ги наблюдава.

Луда ревност го обзе. Първо, той не я беше виждал никога преди това да се смее така, и, второ, на самия него тя не се беше усмихвала даже. Младият лорд имаше силно желание да удари Артур Елтертън. Проклетата безочливост! И каква глупост да танцуват следобед със спортни обувки! Когато всички спряха, за да поздравят ловците и се събраха около огъня, Джими Денвърс им съобщи, че те се намират сега в един истински средновековен замък.

Тристан се огледа наоколо с горчива насмешка и каза с тон, в който се долавяше жлъч:

— Всеки ще го разбере още от пръв поглед! Имате си даже и шут. Погледнете как Артур подскача с калните си ботуши!

Лорд Елтертън се почувствува много поласкан. Той разбра, че старият му приятел ревнува, а щом го ревнува, това значеше, че прекрасната и студена лейди е била невероятно мила с него. Значи все пак е имал успех!

— Ти ревнуваш, защото твоята прекрасна невеста предпочита мен, млади Лохинвар! — каза той и със смях издекламира следния стих:

*„Защото никъде по света нямаше друг рицар,
така верен в любовта и така безстрашен във война,
както младият Лохинвар!“*

Зара видя, че очите на Тристан блеснаха като стомана и разбра, че шегата съвсем не му е харесала. Изведнъж тя изпита силно желание да го дразни... Той беше прекарал целия ден с лейди Хайфорд, тогава защо и тя да не се забавлява? В края на краищата какво го е грижа всеки един от тях какво прави другият? Затова младата жена се усмихна нарочно на лорд Елтертън и каза:

— Тогава да продължим и да танцуваме до зори мой рицарю Лохинвар.

Галантният лорд чакаше само това и като я прегърна, те се отдалечиха, танцувайки.

Лицето на Тристан стана по-мрачно от всякога и той се обърна рязко към вуйчо си лорд Чарлс:

— Ние сме мокри до кости. Хайде да се приберем в замъка — и без да дочака отговор, Тристан се отправи към вратата и излезе.

Докато вървеше мълчаливо по пътя, младият мъж си мислеше с учудване колко добре Зара трябва да познава английската поезия, за да може да отговори на Артур по този начин. О, ако те двамата се разбираха, как приятно щеше да е да споделя с нея любовта си към книгите! И сега Тристан почувствува по-силно от всякога колко невъзможно беше положението. Той, който се реши на тази женитба с такава самоувереност, с каквато тръгваше на лов за лъвове, сега беше съвсем паднал духом и обезкуражен.

Обидата, която Зара му нанесе в Дувър, му попречи да употреби средствата, с които смяташе да я спечели. Един мъж, колкото и да е влюбен, не може да потъпче само за една седмица гордостта си, наследена от стотици години.

Преди да помисли за Канада, лорд Танкред беше уговорил с един свой приятел експедиция в Судан. Може би още не е късно да се уреди това пътешествие. Ще трябва да види, след като свършат празненствата по посрещането им в Рейс. Невъзможно е да се живее при такива адски мъки, а нямаше никакви изгледи да престане да я обича!

Когато Тристан напусна кулата, и радостта на Зара изчезна, въпреки че тя самата не искаше да си го признае. Не след дълго дойдоха автомобилите и те се върнаха в замъка, за да се преоблекат за чая.

Тристан беше седнал на един диван до Лаура. Той наблюдаваше жена си, на която току-що бяха донесли телеграма. От кого бяха тези тайнствени телеграми? Младият мъж видя, че лицето на Зара се промени, както в Париж. Тя смачка хартията на топка и я хвърли в камината. Съдържанието на телеграмата беше:

„Мирко отново леко трескав.

Мимо“

— Сега си спомням къде съм виждала преди жена ти! — каза Лаура съвсем неочаквано.

— Къде? — попита Тристан разсеяно.

— В чакалнята на гара Ватерло. И все пак едва ли е била тя, защото онази беше твърде просто облечена и приказваше много оживено с един чужденец.

Лейди Хайфорд наблюдаваше лицето на Тристан и видя, че по една или друга причина го беше засегнала, затова продължи възхитена.

— Естествено, че едва ли е била тя, но нейната външност е толкова особена, че не може да не направи впечатление, нали?

— Да — отговори Тристан неохотно. — Все пак не е била Зара, защото до самия ден преди сватбата тя беше в Париж.

— Спомням си много добре кога беше. Точно на другия ден след обявяването на годежа ти.

Тогава с бързината на мълния Тристан съобрази, че това беше същият ден, в който той я беше видял от автомобила си в Уайтхол. Разяждащото и мъчително подозрение го обхвана наново.

Лаура беше във възторг. Тя не знаеше защо го вълнува нейното съобщение, но реши да продължава да говори за това.

— Може би има сестра? Колкото повече мисля, толкова повече откривам, че приликата беше извънредно голяма. Спомням си, че дълго ги гледах, защото мъжът беше извънредно красив, а както знаеш, мое мило момче, аз имам слабост към красивите мъже!

— Моята жена е била единствено дете — отговори Тристан. „Какво цели Лаура?“ — запита се той.

— В такъв случай тя има двойница — засмя се младата жена. — Наблюдавах ги цели десет минути, затова съм сигурна.

— Колко интересно! — каза Тристан студено.

Той не можеше да си позволи да поиска да му опише събеседника ѝ.

— Твърде вероятно е да е била и тя, преди да замине за Париж. Аз може да бъркам датата — продължи Лаура. — Възможно е мъжът да е бил брат ѝ... но не, не изглеждаше като брат.

Тя сведе очи към земята и се усмихна многозначително.

Всяка нейна дума вбесяваше все повече Тристан и най-после той изля гнева си върху нея. Дребнавите и низки хора винаги пресмятат погрешно ефекта от думите си и никога не знаят кога да спрат.

Лаура искаше да привлече Тристан отново към себе си, но за наказание реши първо да го нарани и поизмъчи малко. Обаче тя не беше достатъчно умна, за да разбере, че карайки го да ревнува лудо жена си, не беше намерила начина, по който щеше да го спечели.

— Не разбирам какво искаш да намекнеш, Лаура — каза той надменно. — Но каквото и да е, няма нищо да постигнеш при мен. Аз просто обожавам жена си и знам всичко, което тя прави или не прави.

— О! Хайде, мое мило сърдито момче! — засмя се тя лукаво. — Ревнуваш ли? Добре, няма да те дразня. Но какъв щастлив съпруг си ти, щом знаеш всичко, което жена ти върши! Ще трябва да те сложат под стъклен похлупак в някой музей.

Казвайки това, младата жена стана и го остави сам.

Тристан имаше желание да убие някого, но не знаеше кого. Навярно онзи чужденец Мимо. Младият мъж не беше забравил името!

Ако гордостта му позволяваше, той щеше да отиде веднага при Зара, която се беше прибрала в стаята си, и щеше направо да ѝ иска обяснение. Да беше по-разумен, той щеше да ѝ каже открито, че е нещастен и че я моли да му обясни всичко, за да се успокои. Тогава въпросът щеше да се уреди. Но Тристан беше много упорит, много наскърбен, затова послуша дявола, който му шепнеше да не отива при жена си и го караше да страда така непоносимо.

Още веднъж младоженците се облякоха за вечеря с наболели от мъка и безпокойство сърца. Когато се приготви, Тристан излезе в коридора, преструвайки се, че гледа картините. Той не искаше да си служи със слугите като пратеници. Младият мъж стоеше още там с горчива усмивка на уста, когато лейди Анингфорд излезе от стаята си. Тя се спря да поприказва с него, скривайки изненадата си, че го вижда тук и припомняйки си своя отдавна минал меден месец. Дълги седмици след сватбата им нейният мъж не я изпускаше нито за миг от очите си.

В това време Анриет откряна вратата и като видя, че лорд Тристан е в коридора, побърза да съобщи на господарката си. Зара се появи незабавно.

Тази вечер роклята ѝ беше светлосива и на врата си тя носеше перлите от вуйчо си. Лейди Анингфорд и Тристан забелязаха, че очите ѝ бяха леко притворени, мъчейки се да прикрият някаква силна тъга. Спомняйки си думите на Рейвън, лейди Анингфорд я хвана приятелски под ръка и така те слязоха в салона.

ГЛАВА XXVI

Колкото тази вечер беше мъчителна и неприятна за младоженците, толкова приятна и интересна беше тя за Франсис Маркрут и лейди Етелрид. На вечерята финансистът не седеше до домакинята, но когато един мъж притежава способността да се справя и да нарежда обстоятелствата и когато една жена желае да го улесни в това, тогава те могат да прекарат много и приятни моменти заедно. По такъв начин, без явно да пренебрегва другите си гости, лейди Етелрид успя да се отдели в една ниша на галерията, където компанията се беше оттеглила след вечеря, да разговаря със своя нов и интересен приятел.

Тя чувствуваше, че той ще ѝ стане приятел и ценеше неговата рядка интелигентност, умението му да разбира събеседника си и дарбата му да забавлява.

Всъщност Франсис Маркрут беше накарал съвсем неусетно цялата компания да премине тази вечер в галерията, а не в големия салон, защото считаше, че в една дълга и тясна стая хората могат по-лесно да се отделят на малки групи.

— Разбира се, това крило не е било построено тогава, когато се е строил замъкът, около 1670 г. — каза лейди Етелрид. — То е било прибавено от втория херцог, който е бил посланик в Париж през времето на Луи XV. Той е искал да направи една огледална галерия, но умрял, преди да я довършат, и едва след тридесет и пет години тя е била превърната в портретна галерия.

— Английските замъци с техните многобройни пристройки от различни епохи са много интересни — каза Франсис Маркрут. — Рейс трябва да е типичен представител на тези вековни имения, защото датира още от нормандското нашествие! Никога не съм бил там.

— О, Рейс е много по-интересен от Монфичет — отговори тя. — Голяма част от него е извънредно стара. Той не е пострадал от пуританите, защото тогавашният лорд Танкред е бил още дете, когато започнала Гражданската война, и прекарал живота си във Франция до

завръщането на Чарлс II. Той се оженил за францужойка, която била забележителна жена и направила много подобрения в замъка. Рейс има две дълги галерии и един параклис от времето на Хенри XVII, едно прекрасно крило от Адам и една ужасна пристройка в готически стил от ранната викторианска епоха, която разваля много вида на цялото здание.

— Колко прекрасно трябва да е! — каза финансистът.

— Разбира се, голяма част от замъка е много разнебитена сега, защото бащата на Тристан, пък дори и дядо му са били винаги затруднени парично. Но ако се реставрира и поправи, не мога да си представя нищо по-хубаво от него.

— Тогава за тях ще бъде истинско удоволствие да го възобновят тази година. Зара има извънредно изтънчен вкус. Когато я опознаете по-добре, лейди Етелрид, мисля, че ще я обикнете.

— Но аз я обичам и сега! — извика тя. — Само бих искала да не изглежда така печална. Мога ли да попитам, като имам предвид нашето споразумение... — тя се спря срамежливо. — Кажете ми, знаете ли някоя особена причина, която я прави нещастна сега? Наблюдавах лицето ѝ, докато вечеряхме, и през цялото време тя имаше някакво уплашено и неспокойно изражение в очите.

Франсис Маркрут се намръщи за момент. Напоследък той беше твърде погълнат от собствените си интереси, затова не беше наблюдавал племенницата си. Ако в очите ѝ се чете безпокойство, то може да произлиза само от тревожни новини за здравето на Мирко. Самият той не беше чул нищо. Финансистът реши да не споменава нищо за това на лейди Етелрид. Безпокойството на Зара значеше, че детето е болно, а доктор Морлей го беше предупредил, че неговата болест можеше да има само един край. Той не желаше зло на малкото момче, но, от друга страна, нямаше никакви чувства към него. Ако то умре, тогава безчестието щеше да бъде заличено и нямаше да се споменава никога за него, затова той отговори бавно:

— Има нещо, което я измъчва от време на време, но то скоро ще мине. Не се безпокойте.

Така лейди Етелрид, по-озадачена от всякога, промени разговора.

— Мога ли да ви предам книгата утре сутринта, преди да отидем на лов? — попита финансистът след известно време. — Научих, че е рожденият ви ден и по този случай всичките ви гости ще имат

особеното право да ви поднесат по някакъв подарък. Исках да ви поднеса моя подарък днес след чая, но бях задържан, защото играхме бридж с баща ви. Утре ще дойдат няколко книги от Лондон, които ви моля да приемете.

— Много мило от ваша страна. Бих искала да ви покажа моята частна библиотека в южното крило. Тогава ще можете да видите, че книгите ви ще имат удобно жилище!

— Кога мога да дойда?

Въпросът беше толкова пряк, че лейди Етелрид потрепери от някакво странно вълнение. Никога досега тя не беше уговаряла среща с мъж. Младата жена се замисли за момент.

— Утре ще се тръгва едва към единадесет часа, защото първият етап е недалеч в парка. Ние всички ще ви придружим до обед, който ще бъде поднесен в замъка, а вие ще продължите оттам с автомобили до втория етап. Питам се кога ще бъде най-удобно?

На нея ѝ се искаше той сам да реши.

— Вие закусвате долу в девет и половина, както тази сутрин, нали? — попита финансистът.

— Да, винаги... и момичетата също, а утре почти всички — заради моя рожден ден.

— Тогава ще бъдете ли в библиотеката си, ако дойда там към десет и половина?

— Ще се опитам. Но как ще намерите пътя дотам?

— Имам особено чувство, което ми помага да се ориентирам, а освен това виждал съм прозорците отвън. Може би си спомняте, че ми ги показахте днес, когато отивахме към кулата.

При мисълта за тази съвсем невинна среща лейди Етелрид се вълнуваше като гимназистка.

— Има една стълба... Но не! — прекъсна се тя и се засмя. — Няма да ви кажа нищо повече. Доказателство за вашата прозорливост ще бъде да намерите сам ключа на лабиринта.

— Аз ще дойда при вас навреме — каза той и още веднъж прикова очите си върху нейните. Лейди Етелрид стана малко по-бързо от обикновено и го подкани да се присъединят към една по-голяма група гости.

Междувременно лорд Елтертън не губеше време и продължаваше да ухажва Зара. Веднага щом излязоха от трапезарията,

той се беше присъединил към младата жена и ѝ беше предложил да разглеждат заедно портретите. Той беше напълно съгласен с финансиста, че дългите и тесни стаи са много полезни!

Зара търсеше да разсее мислите си, затова прие предложението му с удоволствие.

— Наблюдавах ви през цялата вечеря — каза ѝ лорд Елтертън. — Вие приличахте на една красива буря. Роклята ви е стоманеносивото небе, а очите ви — заплашителните буреносни облаци.

— Понякога човек чувствава, че в него бушува истинска стихия — каза Зара.

— Повечето хора са много обикновени и отегчителни. За половин час могат да се открият всичките им мисли и чувства, но никой никога няма да може да открие за какво мислехте вие.

— Никой не би поискал да открие, ако знаеше за какво мислех.

— Толкова ли е ужасно? — усмихна се той. — Бих искал да ви познавам отдавна, защото тогава щях да имам възможност да ви кажа всичко, което сега искам, но не ми е позволено. Тристан ще стане отново лудо ревнив, както днес следобед. Всички съпрузи са такива.

Зара не отговори. Тя беше напълно съгласна с това, защото познаваше съпругеската ревност.

— Ако бях женен — продължи лорд Елтертън, — щях да се опитам да направя жена си така щастлива и щях да я обичам така много, че тя никога нямаше да ми даде повод да я ревнувам.

— Любов! — каза Зара. — Как говорите за любовта и какво значи тя? Дар за самия вас или за любимото същество?

— И за двамата — каза лорд Елтертън и погледна в очите ѝ с такова обожание, че херцогът, който приказваше наблизо с Лаура, реши, че е крайно време да се сложи край на излианията на младия мъж. Затова той се присъедини към тях.

— Зара, ела с мен да ти покажа прадедите на Тристан от майчина страна.

Старият благородник взе ръката ѝ и галантно я отведе.

— Честна дума — каза той, — светът се е изменил много от времето на моята младост. Ела тук, Тристан — кимна херцогът на племенника си, който беше с лейди Анингфорд, — ела ми помогни да запозная жена ти с твоите прадеди.

След това той продължи оригиналния си монолог.

— Да, както казах, светът се е променил много, откакто доведох тук майката на Етелрид след нашия меден месец. Аз бях готов да счупя главата на всеки мъж, който би се осмелил да я погледне даже! А ти ухажваш тази празноглава овчица Лаура, докато Артур Елтертън задиря жена ти! Честна дума, много красиво положение! — той се засмя неодобрително.

— Ти си бил извънредно старомоден, вуйчо. Но може би леля се е различавала от модерната жена...

Зара не каза нищо. В очите ѝ се появи онова сънливо и полубезразлично изражение на черната пантера, което животното имаше, когато идваше до железните пръчки на решетката, но което можеше да се замени веднага с ръмжене при най-лекото докосване.

— О, никога не трябва да упрекваш жените — каза херцогът. — Ако днешните жени се различават от предишните, мъжете са виновни за това. Аз се погрижих херцогинята да ме обича така, че да не може без мен! Знаеш ли, мое мило момче, в продължение на една година аз я ревнувах даже от камериерката ѝ!

Тристан си каза мислено, че той беше надминал вуйчо си, защото ревнуваше даже въздуха, който Зара дишаше.

— Ти трябва да си бил безкрайно щастлив, вуйчо — прошепна той с въздишка.

Младата жена продължаваше да мълчи. Херцогът забеляза, че между тях имаше нещо твърде сериозно, което не можеше да се поправи с неговите добродушни насмешки, затова промени разговора. При първия удобен случай Тристан се върна при лейди Анингфорд, която седеше до камината.

Лаура Хайфорд беше останала с лорд Елтертън в края на портретната галерия. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху единствената мисъл, която я занимаваше изцяло. Младата жена разбра, че е извършила една непоправима грешка с това, което каза на Тристан, но не знаеше как да я поправи. Тя чувствуваше нужда да говори на някого.

— Ще имате много удобни случаи и много време, преди да свърши годината, Артур — каза тя с горчива усмивка. — Няма защо да бързате толкова! Тази женитба няма да трае повече от няколко месеца. Те се ненавиждат вече.

— Не може да бъде! — възкликна лорд Елтертън колкото можеше по-наивно. — Аз мислех, че са една извънредно влюбена двойка!

Младият мъж знаеше, че Лаура е неизчерпаем източник на сведения и въпреки че вярваше на думите ѝ само наполовина, реши, че все може да научи нещо, което да му е от полза по-късно.

— Влюбена двойка! — засмя се тя. — Тристан в никакъв случай не заема първото място в сърцето ѝ. Има един извънредно красив чужденец, който я интересува много повече. Бедният Тристан! Страхувам се, че той ще има да открива много неща!

— А вие как сте ги научили? Наистина, лейди Хайфорд, вие сте рядка жена! Винаги имате най-интересни сведения!

— Видях ги случайно на гара Ватерло. Очевидно току-що бяха пристигнали отнякъде, а в това време бедният Тристан мислеше, че тя е в Париж!

— Вие го предупредихте, нали? — попита той е престорена загриженост.

— Да, до известна степен.

— Това е било много умно от ваша страна — усмихна се лорд Елтертън одобрително. — Тристан ви е бил сигурно много благодарен.

— Може би сега не, но някой ден ще бъде! — отговори Лаура и жълтеникавите ѝ очи блеснаха гневно.

— Той ще е най-големият неблагодарник, ако не се чувства задължен до гроб заради вашата добрина. Изглежда, че ще трябва да се присъединим към останалите, защото започват да си пожелават лека нощ.

В душата си младият мъж си каза: „Може би ние, мъжете, отнемаме жената на ближния си, както аз например, но в никакъв случай не сме така подли и низки като жените!“

След като изпрати Зара до стаята ѝ, лейди Анингфорд влезе в спалнята на лейди Етелрид и веднага подхванаха темата, която вълнуваше всички.

— Тук има нещо, мила Етелрид — каза лейди Анингфорд. — Тази вечер говорих дълго с Тристан и въпреки че се стараях храбро да го прикрия, аз почувствувах, че е много нещастен, защото говореше за живота ту с пресилено безгрижие, ту с горчиво примирение. По едно време ме попита, като че ли случайно, дали Хектор и Теодора са

наистина щастливи, понеже тя е била вдовица. Когато го уверих, че са напълно, той каза със страшно печален глас: „О, може би, но те имат деца!“ Ужасно е да го слушаш да говори така едва седмица след женитбата! Каква може да е причината? Какво се е случило в толкова късо време?

— Не е от една седмица, Ан — каза лейди Етелрид. — Така беше от самото начало. Още на вечерята у мистър Маркрут, когато срещнахме Зара за първи път, в очите ѝ се четеше този странно измъчен, сърдит и същевременно тъжен поглед, който те кара да мислиш, че в нея се развихря истинска буря. Спомням си една стара картина, която се намираше в детската ми стая. Тя представляваше една мрачна сцена: как откарваха затворници в Сибир. Там имаше една жена, която разделяха от мъжа ѝ и детето ѝ. По лицето ѝ се беше изписало точно такова изражение. Споменът за тази картина ме измъчваше дълго време. Също така ми действуват и очите на Зара.

— Предполагам, че тя не е имала деца? — попита лейди Анингфорд.

— Не, доколкото знам. Тя е много млада, само двадесет и четири годишна.

— Всичко това е много печално. Не знам какво трябва да се направи. Не можеш ли да питаш вуйчото? Той сигурно знае.

— Питам го тази вечер и той ми отговори много особено, че имало нещо, което я измъчвало от време на време, но щяло да мине.

— Господи! — възкликна Ан. — Да не би да страда от халюцинации? Да не би да иска да каже, че е луда? Това ще е по-лошо от всичко.

— О, съвсем не! — прекъсна я Етелрид раздражено. — За щастие той съвсем не искаше да каже това!

— Тогава може би има някакви ужасни спомени, свързани с убийството на първия ѝ съпруг, които не може да забрави. Реймън ми каза, че граф Шулски е бил застрелян в Монте Карло при една разпра.

— Навярно това е причината — каза Етелрид с въздишка на облекчение. — Тя ще се отърве от тях с течение на времето, а Тристан сигурно ще успее да я накара да го обикне. Сега съм много спокойна, Ан, и ще мога да спя, без да се измъчвам за тях.

Така те си пожелаха лека нощ и се разделиха.

В това време Зара побърза да освободи камериерката си и като се отпусна в едно голямо кресло, вкопчи ръцете си една в друга и се замисли. Сега младата жена преживяваше истинска криза. Съдбата слагаше нов кръст върху плещите ѝ, защото съвсем неочаквано тази вечер, когато херцогът говореше за жена си, тя откри истината — че е влюбена в съпруга си. А сама беше направила връщането му към нея невъзможно!

Зара започна да изпитва себе си... Защо го обича? Тя го беше упрекнала първата вечер, когато ѝ беше казал, че я обича, защото в своето невежество считаше, че това е само въпрос на чувственост. Младата жена си спомняше, че го беше нарекла животно, а сега и тя беше станала животно! Защото Зара не можеше да посочи повъзвишени причини за чувствата си към него от тези, които той бе имал тогава. Те не се бяха опознали повече, следователно истинската любов не произлизаше само от опознаване, нежност и преданост. Едва сега младата жена разбра, че това не е било вярно. Любовта, дълбока и пламенна, може да се породи от пръв поглед.

Те все още бяха чужди помежду си и все пак това жестоко и ужасно чувство, наречено любов, беше сломило всичките прегради в сърцето ѝ, беше стопило леда и го беше превърнало в огън. Зара имаше силно желание да го милва и да накара да изчезне от лицето му суровото и мрачно изражение. Тя искаше да бъде мила и нежна с него и да чувствава, че му принадлежи.

Тя копнееше той да я целуне и да я притисне към сърцето си. За нея вече нямаше никакво значение дали в началото Тристан се е съгласил на тази женитба само за парите на вуйчо ѝ или не. Важното беше, че той я обикна веднага след като я видя. Но тя отблъсна пламенните му чувства и сега у него беше останала само естествената ревност на мъжа към законната му съпруга.

— О, защо не знаех какво правя! — простена младата жена. — Какъв грях изкупувам аз, та ми се налагат такива мъки и страдания!

Но сега беше вече много късно. Зара беше проиграла картите си и не ѝ оставаше нищо друго, освен да запази гордостта си и никога да не му даде да разбере как жестоко е наказана.

Тази вечер беше неин ред да гледа със скръб затворената врата и да се върти неспокойно в леглото си с наболяла душа.

ГЛАВА XXVII

На другата сутрин лейди Бети Бърнс нахлу като бомба в стаята на Емили и Мери, които не бяха станали още от леглото и четяха писмата си.

— Мога ли да вляза, милички? — попита един развълнуван глас и една руса глава се подаде зад вратата.

— Ти ли си, Бети? Разбира се! — отговориха двете момичета едновременно.

Облечена в син копринен пенъoar, от който се открояваше къдравата ѝ главичка, лейди Бети влезе и се приближи бавно към тях. Емили ѝ Мери я изгледаха, изтръпнали от любопитство.

— Бъдете готови — каза тя с драматичен глас и се настани на леглото. — Всичко е точно така, както ви казах. Тя е била героиня на едно убийство!

— За бога, Бети! Кой? — почти изпискаха момичетата.

— Вашата снаха! Искях дави го съобщя още снощи, но не можах да се отскубна от леля Мюриел.

Четири разширени от ужас очи се приковаха върху нея и лейди Бети продължи с голяма важност:

— Снощи седяхме с капитан Хюм в портретната галерия и говорехме за онази картина на Тениерс, която представлява двубой в една кръчма. Оттук се заприказвахме за дуели и убийства и той каза, че и до ден-днешен стават такива неща и че даже той самият е бил в Монте Карло, когато бил убит граф Шулски. А — продължи лейди Бети, изправяйки се тържествено и сочейки обвинително с пръста си към Емили и Мери — графиня Шулска беше името на вашата снаха.

— О! Мълчи, Бети! — извика Емили сърдито. — Не бива да повтаряш това. Може да има много графове Шулски. Всички чужденци са графове.

Но лейди Бети поклати глава със скръб и достойнство, които съвсем не отговаряха на малкото ѝ, детински вирнато носле.

— Уви, мили мои, далеч е от мен желанието да ви убеждавам в истинността на тази ужасна новина — тя чувствуваше, че тържествени моменти като този изискваха и подходящ стил. — Далеч е от мен! Но капитан Хюм прибави също, че сигурно тайното изражение на лейди Танкред се дължи на угризение на съвестта.

— Това е съвсем невъзможно, Бети! — извика Мери развълнувано. — Даже и съпругът ѝ да е бил убит, това не доказва, че тя е замесена в убийството.

— Разбира се, че доказва! — каза Бети, забравяйки за момент тържествения си стил. — Сигурно е имало някоя сцена на ревност, при която съпругът забива нож в гърдите на другия мъж, а след това сам пада мъртъв на земята. Освен ако — съвсем неочаквано ѝ дойде нова блестяща мисъл, — ако е била шпионка!

— О, Бети! — извикаха и двете едновременно, а след малко Емили прибави сериозно: — Моля ти се, повтори ни точно думите на капитан Хюм и помни, че говориш за жената на брат ни, а не за някоя от героините на твоите драми.

След това напомняне лейди Бети се върна на леглото и им изложи работата точно така, както беше. Капитан Хюм казал, че понеже първият съпруг на лейди Танкред е бил убит при една разпра, то младата жена имала причини да придобие такова трагично изражение.

— Бети, миличка — прекъсна я тогава Емили, — моля ти се, обещавай ми, че на никого няма да разказваш това, което каза на нас преди малко! Хората са толкова лоши!

При тези думи Бети стана обидено от леглото.

— Вие сте две неблагодарници — извика тя. — Да ме обесят, ако още веднъж рискувам заради вас да срещна по пенъоар в коридора Джими Денвърс!

С мъка Емили и Мери успяха да я накарат да седне пак и да сподели с тях леката им закуска. Младото момиче не беше дочакало даже закуската и се беше измъкнало от стаята си, за да им съобщи тази голяма новина.

— Намирам, че мъжете са ужасни сутрин с невчесана коса, нали, Еми? — каза тя след малко, докато Мери ѝ наливаше чай. — Хенри ще е добре, защото неговата коса е къдрава — при тези думи Мери пламна. — А сигурно Джими Денвърс кара камериера си да му я

приглажда, преди да си ляга. Знаете ли какво съм решила да направя? Преди да се омъжа, ще искам да видя как изглежда съпругът ми на сутрешно осветление.

— Мисля, че преди малко каза, че Джими бил добре — намекна Емили леко.

— Уф! — каза лейди Бети е престорено спокойствие. — Още не съм решила да се омъжа за Джими. Знаем, че той умира от желание да получи ръката ми, но има и много други... например Боби Харданд. Все пак тази сутрин...

— Нима си видяла Джими тази сутрин! — извика Мери изненадана.

— Е, добре, нямаше как да го избегна, деца мои! — продължи Бети, чувствувайки се като героиня. — Мой дълг беше да дойда при вас. Знаете колко далече е стаята ми, а за да се мине във вашия коридор, трябва да се пресече коридорчето, което води към крилото на ергените. Точно когато минавах оттам, Джими отиваше към банята и като ме видя, избърза напред и каза: „Добро утро.“ Реших, че ще е много глупаво от моя страна да избягам, затова и аз казах: „Добро утро.“ След това и двамата се засмяхме и аз продължих пътя си. В края на краищата съм много доволна от тази среща, защото го видях, и съм сигурна, че той изглежда сутрин по-добре от Боби, затова твърде възможно е да се омъжа за него! Вие ще ми бъдете шаферки, моите момичета, а сега време е да си вървя!

Колко често съдбата на мъжете зависи от такива дреболии! Бедният Джими Денвърс не подозираше даже, че грижливо вчесаната му коса е изиграла такава важна роля!

Тази сутрин почти всички бяха слезли точно навреме на закуска, за да поднесат подаръците си на лейди Етелрид.

Нямаше човек, който да не обича младата господарка на замъка. От най-важния слуга до най-незначителната камериерка — всички изпитваха неизказана радост, когато я поздравяваха и ѝ поднесоха огромен букет от благоуханни цветя. Почтата беше донесла безброй поздравления и подаръци от отсъстващите ѝ приятели. Лейди Етелрид се усмихваше приветливо, а сърцето ѝ трептеше развълнувано при мисълта за определената в десет часа и половина среща. Ще може ли той — тя не мислеше вече за него като за мистър Маркрут, — ще може ли той да намери пътя към библиотеката ѝ?

— Трябва да отида да дам някои нареждания — каза тя на заобиколилите я приятели. — За лова ще се съберем в големия хол към единадесет часа.

Младата жена беше забелязала, че Франсис Маркрут напусна стаята преди малко.

— Хайнрих — беше казал той предишната вечер на камериера си, — утре сутрин може да ми бъде необходимо да знам къде се намира частната библиотека на лейди Етелрид. Постарай се да се сприятелиш с нейната камериерка, така че да можеш да поставиш там незабелязано един пакет книги. Ще ти дам по-късно нареждания точно къде да ги поставиш. Разбрано ли е?

Финансистът беше решил да накара младата жена да го покани в библиотеката си и сега беше извънредно щастлив, че тя го направи по собствено желание.

Лейди Етелрид стоеше изправена и гледаше навън. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Тя не беше забелязала грижливо поставените книги на земята до писалището ѝ. Ще може ли той да се отскубне от баща ѝ, който обичаше да води безкрайни политически разговори с него? Ще може ли да дойде навреме, за да поприказват, преди да е станало време за тръгване. Ще може ли... Но когато часовникът удари десет и половина, на вратата се почука леко и Франсис Маркрут влезе.

Той забеляза веднага, че тя го беше очаквала с нетърпение и радостен трепет премина през сърцето му.

— Виждате ли, аз намерих пътя — каза той нежно, придавайки на гласа си радостта, която изпитваше.

Лейди Етелрид отговори малко нервно, че се радва и продължи бързо, че трябва да му покаже веднага книгите си, защото имат много малко време.

— Само половин час — ако ми позволите да остана толкова дълго — помоли се той.

В ръката си финансистът носеше книгата, за която беше говорил. Това беше едно изящно подвързано и много старо издание на Шекспировите „Сонети“. Отгоре на корицата беше поставен нейният монограм, изработен артистично в малък медальон.

— Позволих си да поръчам тази книжка за вас много отдавна — каза той, — преди шест седмици почти, и до вчера се страхувах, че няма да ми разрешите да ви я дам. Тя не е предназначена като подарък

за рождения ви ден, а само като звено, което да свърже нашето приятелство.

— Това е извънредно хубаво — каза лейди Етелрид, като сведе очи.

— А там, при писалището — финансистът беше определил точно мястото на слугата си, — ще намерите моя скромен подарък и вярвам, че ще ми направите голямото удоволствие да го приемете.

Младата жена пристъпи напред с лек вид на изненада и удоволствие. Тя беше безкрайно учудена от факта, че той знаеше точно къде е поставен.

Подаръкът се състоеше от шест тома книги. Единият беше със стихове от Хайне, два от Мюсе и три тома с избрани стихове от няколко английски поети. Лейди Етелрид ги взе в ръцете си с възторг. И те, също като първата книга, бяха много артистично подвързани в бледолилав марокен, а на корицата се намираше нейният монограм, изработен от злато.

— Та това е вълшебно! — извика тя. — Погледнете! Те отговарят по цвят на стаята ми. Как сте могли да отгатнете?

Изведнъж младата жена млъкна и отново сведе очи.

— Когато вечерях за пръв път у вас, в замъка Гластонбъри, вие ми казахте, че обичате лилавия цвят и че любимите ви цветя са виолетки. Нима можех да го забравя? — каза Франсис Маркрут тихо и си позволи да се приближи към нея.

Лейди Етелрид не се отмести. Тя побърза само да разтвори една от английските книги и след това вдигна глава изненадано.

— Никога досега не съм виждала това издание — каза тя е учудване. — Всички най-прекрасни и най-любими поеми, събрани заедно!

След това младата жена обърна първата страница, за да провери какво издание е, и видя, че нямаше никакви сведения за издателството. На чисто бялото поле беше написано със златни букви само:

„На лейди Етелрид Монфичет от Ф. М.“

Силна червенина заля бледите ѝ страни и тя не посмя да вдигне очите си.

Ловкият финансист реши, че още е много рано да ѝ изповяда чувствата, които се таяха в сърцето му. Той знаеше, че може да загуби всичко с една погрешна стъпка, затова, подпомогнат от желязната си воля, успя да овладее желанието си да я притисне в обятията си и каза мило:

— Реших, че ще е много приятно да се съберат заедно „всички най-любими поеми“, както казвате вие, и след като ги избрах, помолих мой приятел от едно издателство да ги подреди, да ги напечата и да ги подвърже така, както смятах, че бихте искали. Аз ще бъда безкрайно щастлив, ако ви харесват.

— Дали ми харесват! — възкликна младата жена и го погледна право в очите.

Изведнъж тя съобрази, че за да се приготвят тези книги, е било необходимо много време и още повече пари, а те се бяха срещнали за пръв път на вечерята в Лондон, която баща ѝ беше дал на политически приятели. Как е успял да поръча книгите? Какво значеше всичко това? Франсис Маркрут отгатна мислите ѝ.

— Да — каза той просто. — Още от първия миг, в който ви видях, лейди Етелрид, вие ми се сторихте олицетворение на всичко най-чисто и най-красиво и на моя идеал за жената. Аз започнах да подреждам тези книги два дни след като вечерях с вас в замъка Гластонбъри и ако вие не ги бяхте приели, щях да бъда много нещастен.

Етелрид беше така развълнувана от някакво ново, особено и приятно чувство, че не можа да отговори веднага. Маркрут я наблюдаваше с нарастващо и страстно възхищение, но не каза нищо, защото знаеше, че трябва да ѝ даде време.

— Това е извънредно... извънредно мило от ваша страна — каза тя тихо и малко задъхано. — Досега никой не е помислял да ми направи толкова прекрасен подарък, въпреки че всички са така мили с мен, както видяхте тази сутрин. Не зная как да ви благодаря, мистър Маркрут.

— Няма защо да ми благодарите, прелестна лейди — прекъсна я той. — А сега трябва да ви напомня, че половиният час е почти минал и ние трябва да слезем долу. Но ще ми позволите ли да дойда пак, може би утре следобед? Бих искал да ви разкажа, ако ви интересува, историята на един мъж.

Лейди Етелрид се беше обърнала да погледне часовника и бързо се съвзе. Тя почувствува изведнъж, че не желае да отблъсне новата и особена радост, която се появяваше в живота ѝ, затова каза:

— Тогава, когато другите излязат на разходка, утре следобед, вие можете да дойдете тук.

Без да разменят нито дума повече, те напуснаха стаята. Когато стигнаха на края на коридора, финансистът се наведе неочаквано и целуна ръката ѝ много почтително, а след това ѝ направи път да мине и сам се отправи към крилото, в което се намираше неговата стая.

ГЛАВА XXVIII

Зара беше решила да не излиза с ловците. Тя се чувствуваше някак си вцепенена и обезсърчена и не вярваше, че ще има достатъчно сили да води разговор с когото и да било. Младата жена беше получила писмо от Мимо с пълни подробности за живота и здравето на Мирко. Малката Агата, дъщерята на доктор Морлей, щяла да пристигне у дома си на другия ден. За да съобщи тази новина, Мирко беше написал сам едно много живо писъмце, което баща му препращаше. Според него детето изглеждаше много добре, но от последните му думи, че сънувало майка си всяка вечер, той заключил, че отново трябва да е малко трескав, затова решил да я предупреди, като ѝ телеграфира. Към края на писмото Мирко казваше, че е записал повече от песните, които майка му пеела, когато идвала насън, и че копнеел да ги изсвири на любимия си татко и на Милинка.

Тези няколко реда бяха пропити с такава печал, че остра болка сви сърцето на младата жена. Тя не смееше да се замисли за бъдещето на братчето си. Всъщност тя не смееше да се замисли и за собственото си бъдеще, защото знаеше, че нищо хубаво не я чака.

Към единадесет часа без четвърт, точно когато се прибираще в стаята си с писмото в ръка, Зара срещна в коридора Тристан, облечен за лов и готов да тръгне. Той се спря и каза хладно:

— Добре ще направите да побързате да се облечете. Вуйчо тръгва винаги в определеното време.

Това бяха първите думи, които ѝ казваше днес. Неочаквано младият мъж забеляза начина, по който беше адресирано писмото, и се обърна рязко настрана. След миг той съобрази, че е много смешно от негова страна да се вълнува така, защото много естествено беше тя да получава писма от чужденци. Зара видя рязкото му движение и се почувствува много засегната. Не е необходимо да показва антипатията си така явно — помисли си тя, затова отговори доста надменно:

— Нямах намерение да идвам. Много съм уморена, а освен това не познавам този спорт и не знам дали ще ми хареса. Струва ми се, че

ще ми е жал за нещастните птици.

— Много съжалявам, ако сте уморена — каза той, разкайвайки се за резкия си тон. — Разбира се, че в такъв случай не трябва да идвате. Всички ще бъдат много разочаровани, но няма значение. Аз ще обясня на Етелрид.

— Не е голяма работа, умората ми, искам да кажа. Ако считате, че ще е неприятно на братовчедка ви, ще дойда.

Без да дочака отговора му, тя се обърна и влезе в стаята си.

Тристан продължи пътя си с горчива усмивка на уста и точно на края на стълбите срещна Лаура Хайфорд. Младата жена повдигна глава към него и позволи на сълзите си да се появят в очите ѝ. Тя имаше винаги много сълзи на разположение.

— Тристан — каза тя с безкрайна нежност, — вчера ти ми се разсърди, защото мислеше, че злословя за жена ти. Но не знаеш ли, не можеш ли да разбереш какво значи за мен да те видя обвързан с друга жена? Ти може би си се изменил, но аз съм все същата и аз, аз... — тук тя покри лицето си с ръце и избухна в силни ридания.

Тристан беше обзет от неизказано смущение и ужас. Той ненавиждаше сцените. Небеса! Какво би помислил някой, ако минеше случайно.

— За бога, Лаура! Мила моя, не плачи! — извика той. Младият мъж реши да употреби този по-нежен израз, за да я утеши, но тя продължаваше да плаче. Тази лукава жена беше забелязала, че лейди Танкред приближава по коридора и реши да им създаде неприятности, дори и да навреди на себе си. Зара се беше облякла с изключителна бързина, за да не закъснее, и пет минути след срещата със съпруга си беше готова.

— Тристан! — простена Лаура, поставяйки ръцете си на раменете му. — Любими, целуни ме бързо, само веднъж, за сбогом.

Точно в този момент Зара се появи в горната част на стълбата. Тя чу, че Тристан каза с отвращение: „Не, не искам“ и видя, че лейди Хайфорд отпусна ръцете си. Нейното желязно самообладание ѝ помогна да се спре на мястото си, като че ли не беше забелязала нищо, и да — попита със съвсем спокоен глас дали ще се съберат в големия хол.

„Жената“, както наричаше тя Лаура, няма да има удоволствието да види нито следа от вълнение по лицето ѝ, а още по-малко Тристан.

Той беше отговорил веднага „да“ и се беше приближил до съпругата си в много лошо настроение.

Как смееше Лаура да го поставя в такова срамно и смешно положение! Младият мъж имаше желание да я убие. Какво си е помислила Зара? Навярно, че е женкар! Той не можеше да ѝ даде никакви обяснения, а всъщност тя и не искаше. Най-после Тристан не се стърпя и каза:

— Лейди Хайфорд беше много разтревожена по известни причини. Тя е истерична.

— Нещастница! — каза Зара с голямо безразличие и продължи да върви до него.

Но когато стигнаха в хола, където се бяха събрали вече повечето от гостите, тя почувствува внезапно, че краката ѝ не я държат и се отпусна бързо на една пейка. Младата жена се измъчваше от силна ревност, въпреки че беше видяла, че Тристан отблъсна онази жена с отвращение. Какво има между тях, или пък е имало, че лейди Хайфорд е загубила дотолкова всякакво чувство на срам!

Тристан я наблюдаваше с безпокойство. Той не се съмняваше, че Зара е видяла неприятната сцена и от държането ѝ заключи, че тя трябва да е безразлична към него, защото иначе щеше да прояви поне малко раздразнение. Младият мъж предпочиташе да го упрекне или да каже нещо, но пълното ѝ равнодушие го влудяваше.

Най-после всички се събраха и тръгнаха. Зара вървеше до Рейвън, който не вземаше никакво участие в лова. Тя беше отегчена от лорд Елтертън и уморена от всички. Рейвън беше много забавен, приказлив и не изискваше от събеседника си да му отговаря.

— Предполагам, че не сте виждали досега съпруга си на лов, лейди Танкред? — попита я той.

— Не — отговори младата жена.

— В такъв случай трябва да го наблюдавате, защото той е един от най-добрите стрелци.

Зара не разбираше нищо от лов, но намираше, че Тристан е много привлекателен в ловния си костюм и считаше, че изобщо английските спортсмени са крайно естествени и непринудени хора, които започваха да ѝ харесват. Тя имаше силно желание да открие сърцето си на този чудноват и добросърдечен старец и да го помоли да ѝ разясни много неща, които ѝ бяха неясни, но не се решаваше. Не

след дълго те стигнаха на едно безопасно място, откъдето можеха да наблюдават ловците.

Случи се така, че Тристан беше доста близо до тях и скоро Зара можа да се убеди, че той е добър стрелец. Отначало глухият шум от падането на красивите фазани я караше да изтръпва и лицето ѝ се сгърчваше болезнено, докато обезобразеното лице на убития ѝ съпруг я беше накарало да изтръпне само от отвращение!

Полковник Лоуерби, който наблюдаваше с интерес прекрасното ѝ лице, забеляза, че мислено тя беше далеч от него. Неизвестно защо пред очите ѝ изпъкна онази ужасна сцена. Струваше ѝ се, че чува писъците на танцьорката Фето и че вижда кръв. Младата жена потрепери нервно и вкопчи ръцете си една в друга.

— Неприятно ли ви е да слушате как се стреля и да гледате как падат птиците? — попита Рейвън мило.

— Не знам — отговори тя разсеяно. — Мислех за друго стреляне.

— Защото — продължи той — жените, които протестират против лова като спорт, забравят едно нещо — ако хората не се грижеха да запазят птиците нарочно за този спорт, те съвсем нямаше да съществуват. Постепенно щяха да ги избият и да ги унищожат, докато сега си живеят отлично, хранят се и се размножават и до последния си миг не знаят за съдбата, която ги очаква.

— Наистина, така те са много по-щастливи! Вече никога няма да ми е мъчно за тях, защото ще си спомням думите ви. О, това беше чудесно! — извика младата жена възторжено.

Тристан беше ударил последователно една птица отляво, една отдясно и още една с втората си пушка. По всичко изглеждаше, че лошото му настроение не беше попречило на окото му да се цели добре.

— Тристан е един добър спортист във всяко отношение — заяви Рейвън, — а същевременно има и извънредно добро сърце. Знам го още от пеленаче. Майка му беше една от първите красавици.

Зара се помъчи да прикрие голямото любопитство, което думите му събуждаха у нея, затова не каза нищо.

— Сигурно очаквате с интерес посрещането, което ще ви устроят в понеделник в Рейс? — продължи старият мъж. — Винаги съм се питал как ще погледне един човек, несвикнал с английските обичаи, на

речите, вечерите, огньовете и триумфалните арки, които у нас са неизбежни при завръщането на владетелите в замъка им. Навярно ще му се стори истинско изпитание.

Очите на Зара се разшириха от учудване и тя каза, заеквайки:

— Нима ще трябва да понеса, да преживея всичко това?

Рейвън беше толкова озадачен, че не знаеше какво да каже. Нима съпругът ѝ не ѝ е обяснил това, което всички други знаеха? Какви са тогава отношенията помежду им? Преди да осъзнае какво казва, той възкликна:

— Велики Боже! — но се съвзе бързо и прибави: — Разбира се, Тристан ще ми се сърди, че ви плаша така. В края на краищата не е толкова страшно. Достатъчно е да се усмихвате, да сте любезна и мила и да се ръкувате — тогава всички ще решат, че сте съвършена жена за господаря им. Въпреки че там има много радикали, стара Англия все още се прекланя пред една красива жена!

Зара не отговори. От шестнадесетгодишна възраст тя беше слушала да възхваляват красотата ѝ на почти всички европейски езици, затова не обърна никакво внимание на последните думи на полковника.

Рейвън промени темата и я попита дали знае, че лейди Етелрид е поръчала на всички дами да си набавят импровизирани маскарadni дрехи за тази вечер, а мъжете да бъдат в ловните си костюми. По случай рождения ѝ ден щяло да има много голяма вечеря. От съседните замъци били поканени много гости и след това щяло да има танци в портретната галерия.

— Да, чух вече — отговори младата жена.

— Как смятате да се облечете, лейди Танкред? Трябва да изберете нещо, на което да подхожда, да разпуснете косата си. Вие трябва да ни доставите това удоволствие! — каза той умолително.

— Оставила съм на лейди Етелрид и на зълвите ми да решат. Днес следобед ще говорим по този въпрос.

В това време Тристан се приближи към тях и Рейвън се обърна към него:

— Молех жена ти да ни достави удоволствието да я видим тази вечер с разпуснатата коса, но не мога да изтръгна обещанието ѝ. Ще трябва да се обърнем към теб и ти да упражниш властта си на съпруг. Не бива да ни лишавате от това празненство!

— Страхувам се, че нямам нито влияние, нито власт — отговори Тристан троснато.

С внезапна болка той си спомни за единствения път, когато беше видял косата ѝ в цялата ѝ красота — разпръснатата около нея като наметало. Това беше в Дувър и тя го беше изгонила от стаята си. Младата жена също си спомни и изпита не по-малка болка от него. Те извърнаха мълчаливо главите си настрана, разяждани от непоносимата мъка. А всъщност достатъчно беше да погледнат в очите си, за да прочетат истината и тогава крайт на тази история нямаше да бъде много далечен. Но съдбата обича да си играе с влюбените, затова наново оплете конците!

Черни облаци се бяха натрупали по небето, както и в сърцата им. Внезапно ливна пороен дъжд и дамите побързаха да се приберат в замъка.

Домакинята не беше се приближавала до Франсис Маркрут през време на лова. Някакъв особен свян, който ѝ доставяше удоволствие, я караше да го избягва засега. Тя искаше да живее още със спомена за голямата радост, преживяна сутринта, и с мисълта, че утрешният ден — неделя — ще ѝ донесе подобно удоволствие. От главата ѝ не излизаха думите, които ѝ беше казал, и мисълта за изящния му подарък и за начина, по който ѝ го беше поднесъл.

Нищо не завладява така една жена с изтънчени чувства, както мисълта, че мъжът е обмислял грижливо една постъпка, с която цели да ѝ засвидетелствува своето почитание. Особено когато мъжът е сериозен човек, който няма навик да ухажва всички жени.

Етелрид хвърчеше от щастие и беше необикновено мила и хубава.

Франсис Маркрут я наблюдаваше спокойно и сърцето му се изпълваше с безкрайна нежност. Той не се съмняваше вече в благоприятния изход на съкровено то му желание. Неговият девиз беше: „Бавно, но сигурно!“ И той винаги го беше водил към успех.

Единствената черна, точка в настоящия момент беше лицето на племенницата му, което започваше да го безпокои. В отношенията на двойката не бяха настъпили никакви подобрения, въпреки че младата жена имаше достатъчно причини да ревнува мъжа си от Лаура Хайфорд. А ако Зара и този прекрасен млад англичанин, които той беше събрал, не са създадени един за друг и не си подхождат?

Финансистът се засмя сам на тази си мисъл. Това му се виждаше съвсем невъзможно. Той считаше, че за да се уреди всичко, е необходимо още време. Все пак Маркрут реши да ѝ каже известни неща, преди да заминат за Рейс. Именно, че от страна на съпруга ѝ женитбата е била сключена по любов, защото отначало той отхвърлил категорично сделката, но след като я видял, се съгласил — без да се интересува от условията. Тази новина сигурно ще я накара да преживее няколко неприятни и унизителни момента, си помисли той, но твърде вероятно е да стане причина да загуби надменния си вид и да я заведе в обятията на Тристан.

За пръв път, навярно защото беше погълнат от собствените си работи и беше малко заслепен от любов, финансистът пресметна криво силата на женската гордост. Зара беше решила да крие чувствата си от Тристан, защото нещастната, измъчена и наранена жена вярваше, че той не я обича вече и че тя самата е изгасила факела на любовта.

ГЛАВА XXIX

През време на обяда между дамите имаше голямо оживление. Те разменяха често помежду си многозначителни погледи и тайнствени забележки. След като се бяха върнали от разходката, те се бяха събрали да уговорят подробностите за костюмираното празненство. Лейди Анингфорд беше изработила един план, който всички приеха с възторг.

Според нея вместо всеки да се костюмира поотделно, най-добре щеше да бъде всички заедно да представят различни лица от една и съща поема или пиеса. Тя се беше спряла на „Идилиите на краля“ от Тенисън, понеже считаше, че туниките, в които са облечени действащите лица, ще са най-леки за шиене. Единственото нещо, което оставаше, беше да си разпределят ролите.

Лейди Анингфорд заяви, че според нея Етелрид трябва непременно да бъде Дженивър, а Зара — Изолда.

— Разбира се, разбира се! — извикаха всички единодушно, а очите на Зара станаха изведнъж тъмни като нощта.

— Тристан и Изолда! Колко е прекрасно!

— А аз ще бъда Бранген и ще им дам любовното питие — продължи лейди Анингфорд. — Въпреки че в „Идилиите на краля“ не се споменава за него, ние ще го вмъкнем. Грешката е на Тенисън. Аз проверих в драмата „Тристан и Изолда“ и се уверих, че историята с любовното питие съществува.

— Колко интересно! — извика деди Бети. — А на мен дайте някоя силно драматична роля, защото само тя ще ми подхожда.

— Нищо подобно, малка ми Бети — прекъсна я лейди Етелрид. — С твоето капризно вирнато носле и по безсърдечния начин, по който се отнасяш към Джими, ти приличаш напълно на Линет.

След като поропта известно време, лейди Бети се съгласи.

Една по една всички роли бяха разпределени. Емили щеше да представлява Енид, а Мери — Елен. Лейди Мелтон, лейди Торнби и мисис Херкурт щяха да бъдат Трите добри феи.

— Аз ще бъда Етар — каза Лили Опи. — Всички други са прекалено добри, затова предпочитам нея, понеже съм сигурна, че тя не е! Според мен лейди Хайфорд трябва да бъде непременно Вивиън! В една от вечерните си рокли тя изглежда точно като нея!

Лаура прие с удоволствие ролята на Вивиън, защото суетата ѝ се ласкаеше приятно от мисълта да бъде поне за една вечер мистична вълшебница.

От всички само Зара не беше доволна. Тя се страхуваше, че Тристан може да помисли, че сама е избрала ролята си, с цел да се приближи към него.

След това последваха разисквания върху дрехите, които трябваше да носят. С леки поправки много от дамите можеха да си послужат с вечерните си рокли. Все пак лейди Анингфорд, която беше извънредно предвидлива, беше телефонирала в близкия град да им изпратят от единствения голям магазин всички ефирни цветни материи, които имаха.

Не след дълго се получи един голям пакет, който беше разтворен сред веселие и викове и възторжените възклицания на момичетата.

Имаше чудесни бели и розови платове, леки като зефир, и една материя, която всички единодушно определиха като най-подходящата дреха за Изолда. Това беше един воал с яркосин, почти като метличина цвят.

— Тя ще бъде вълшебна с тази туника и само с едно златно филе на главата, от което ще се спуска чудната ѝ коса — каза лейди Анингфорд на Етелрид. Лейди Бети се беше обвила с един розов плат и се въртеше пред огледалото.

— Туниките трябва да бъдат дълги до земята, съвсем прави, с отпуснати широки ръкави и прихванати само с един колан — заяви тя решително. — Аз ще си уشيا розова, а ти, Мери, понеже си Елен, си уший бяла. Емили ще направи по-добре да вземе лилавия плат, понеже Енид е била женена.

— Необходимо ли е Енид да носи лилаво само защото е била женена? — попита Емили ядосано, понеже цветът не ѝ харесваше.

— Не знам — отговори лейди Бети, — но омъжените жени не могат да се обличат в бяло. Нали знаеш, след женитбата те стават съвсем други — заяви тя авторитетно.

Младите момичета бяха принудени да прекъснат спора си, понеже ловците се бяха върнали вече и дамите трябваше да слязат за обяд.

Лейди Анингфорд седна до Рейвън и строго поверително му разказа какво бяха решили.

— Тази вечер ще се забавляваме чудесно, Рейвън. Обмислила съм всичко много старателно. Когато стигнем до десерта, ще подам на младоженците една златна чаша, в която ще налеем от стария шартръоз на херцога и ще ги накараме да пият наздравица. След това аз ще извикам ужасена, че по погрешка съм им дала да изпият любовното питие. Въобще ще възпроизведем напълно средновековната легенда. Не се знае... твърде възможно е това да ги сближи.

— Кралице Ан, ти си истинско чудо! — закачи я Рейвън.

— Кажи не е ли това една отлична идея? — продължи лейди Анингфорд. — Всички ние ще бъдем с дълги средновековни дрехи и разпуснати коси, а вие с модерни ловни костюми? Бих искала да видя Тристан в златна ризница!

Рейвън кимна одобрително.

— Етелрид ще уреди те двамата да отидат заедно на вечеря. Тя ще каже, придържайки се към стила на поемата, че това е последният случай, в който са заедно, преди да пристигнат при крал Марк. Нали е много хубаво нагласено?

— Е, добре, предполагам, че ти разбираш повече от мен — каза старият ѝ приятел, клатейки глава. — Но аз държа да те предупредя, че положението е много деликатно. Везните могат да се наклонят и на двете страни. От много старание да им помогнете, гледайте да не утежните положението им.

— Започваш да ставаш досаден, Рейвън — прекъсна го лейди Анингфорд троснато. — Никога не мога да направя нещо, без да ме предупредиш, че трябва да внимавам. Остави всичко на мен и ще видиш.

След това смърряне полковник Лоуерби продължи мълчаливо обяда си.

Тристан седеше почти срещу Зара и когато случайно срещна погледа ѝ, видя, че очите ѝ бяха по-мрачни от всякога. Той се питаше с любопитство за какво може да мисли тя. Младият мъж беше дълбоко огорчен от държането ѝ след случката с Лаура. Пълното ѝ безразличие

го измъчваше непоносимо, въпреки че не един път беше взимал решение да не обръща внимание на хилядите дребни факти, които му доказваха, че тя го презира. В края на краищата той имаше силна воля и трябваше да превъзмогне чувствата си към нея. Младият мъж реши поне външно да я третира със същото обидно безразличие, с каквото се държеше и тя. Той си даде дума, че няма да ѝ говори, както беше направил през последните три дни в Париж. Така ще продължава, докато свършат празненствата в Рейс, а след това ще замине на лов в Африка или ще вземе участие в някоя експедиция. Ако я вижда всеки ден и ако е в близък контакт с нея, ще му бъде невъзможно да прикрива и овладява пламения си копнеж към нея.

У Зара имаше нещо — може би чудната белота на кожата ѝ или стройното ѝ, излъчващо сладострастие тяло, или пък скритият пламък, който прозираше под полупритворените ѝ мигли, — което пораждаше луди чувства у мъжете. Въпреки че Тристан беше много сдържан по природа, всеки път, когато я поглеждаше, той чувствуваше, че в него се поражда неизпитвано досега вълнение.

Едва сега младият мъж разбра какво значи любов, която измъчва. Защото той страдаше непоносимо и всеки нов ден увеличаваше болката му.

Всъщност те бяха женени само от десет дни, а и на двамата им се струваше, че е от цяла вечност!

Истинската природа на Зара се мъчеше да се освободи от железните окови, които я потискаха досега. Откакто беше разбрала, че обича съпруга си, младата жена страдаше не по-малко от него, само че тя имаше по-голям навик да прикрива чувствата си. При такива обстоятелства нямаше нищо чудно, че и двамата бяха бледи и мрачни и съвсем не приличаха на младоженци.

Веднага след обяда мъжете отидоха отново на лов, а жените се заловиха за работа. Когато дойде време за чая, почти всичко беше свършено.

Зара не можа да устои на общата вълна на веселие, която беше обхванала и млади, и стари. Тя позволи на лорд Елтертън да седне до нея и когато той се възползува от случая, за да ѝ изкаже своето почитание и възторг, младата жена не го прекъсна, а го изслуша със снизходителна усмивка на императрица.

Рейвън, който ги наблюдаваше, се облегна на стола си и се изсмя тихо, за голямо неудоволствие на лейди Анингфорд.

— Какво има, Рейвън? — попита тя. — Когато се смееш така, знам, че в главата ти се е породила някаква дяволска мисъл, а това не е полезно за теб. Кажи ми веднага какво си намислил?

Но полковник Лоуерби отказа да ѝ обясни причината на смеха си и не след дълго покани Тристан да минат в билиардната зала.

Наредено беше всички мъже да се съберат в големия бял салон, за да могат дамите да влязат тържествено след това. Когато облечените в червени ловни жакети благородници се събраха, двама лакеи отвориха широко голямата двойна врата и церемониалмайсторът извести на висок глас:

— Нейно величество кралица Дженивър и придворните ѝ дами.

На прага се появи лейди Етелрид. Русата ѝ коса беше сплетена на две плитки, а на главата ѝ беше поставена брилянтната корона на майка ѝ. Тя беше облечена в дреха от бял бродат, а от раменете ѝ се спускаше небесносиньо наметало с хермелинови кожи по края. Младата жена имаше извънредно царствен вид и във влюбените очи на Франсис Маркрут тя затъмняваше всички останали.

След нея следваха Енид и Елен, и двете руси и много сладки, после Вивиън и Етар, а след тях съвсем сама вървеше Линет. С вирнато във въздуха капризно носле и с разпилени върху розовата ѝ дреха къдри, тя представляваше истинско чудо.

Няколко крачки зад нея следваха Трите добри феи. Те приличаха на облак развяващи се многоцветни воали.

Най-накрая, доста далеч от тях, идваше — Изолда, следвана от своята Бранген. Когато събраните при камината мъже я видяха, те затаиха дъх.

Зара беше надминала всички очаквания. Силният син цвят на дългата ѝ до земята дреха, който би загрозил деветдесет и девет на сто от жените, като че ли увеличаваше красотата на чудно бялата ѝ кожа и на дивната ѝ коса. Придържана само от една тънка златна мрежа, тя я обгръщаше като блестящо червено наметало. Тъмните ѝ очи искряха от някакво ново оживление. За пръв път в живота си Зара беше престанала да се сдържа и позволяваше на истинската триумфираща жена, която се криеше в нея, да се прояви. Младата жена беше забравила грижите и скърбите си и се радваше на собствената си

красота и на впечатлението, което правеше върху заобикалящите я мъже.

— Гръм и мълния! — бяха първите думи, които се разнесоха в настъпилата тишина.

Веднага след това последва истински, хор от възторжени поздравления. Само Рейвън не взе участие в него и потърси с поглед Тристан. Младият лорд беше смъртно блед.

Не след дълго пристигнаха гостите от съседните замъци и всички преминаха в голямата банкетна зала, където беше сервирана вечерята.

— Тристан, мой рицарю — беше се обърнала Етелрид тържествено към братовчед си, — ще ви помоля да заведете на празничната ми трапеза вашата прекрасна лейди Изолда. Помнете! В понеделник вие ще ни напуснете, за да отидете в кралството на крал Марк, затова сега се забавлявайте! — и като пристъпи напред, тя постави ръката на Зара в неговата. Изглежда, всички бяха много погълнати от общото веселие, защото никой не забеляза дълбоката мъка, която се изписа в очите му.

Тристан задържа ръката на жена си, но те не размениха нито дума. Под влияние на тържеството Зара се чувствуваше особено развълнувана, тя беше щастлива, че той ще може да види нейната красота и косата ѝ, затова вдигна главата си гордо и я отметна назад предизвикателно.

Тристан продължаваше да мълчи и когато стигнаха до банкетната зала, оживлението на младата жена се беше почти изпарило. Като че ледени пръсти притискаха сърцето ѝ.

Косата ѝ беше толкова дълга и гъста, че тя трябваше да я отметне настрана, за да седне. При това движение една лека къдрица докосна лицето на съпруга ѝ и Рейвън, който ги наблюдаваше непрекъснато, забеляза, че младият лорд потрепери и стана още по-блед. Той се обърна веднага към слугата, който стоеше зад него, и му прошепна:

— Върви и се погрижи да поднесат веднага бренди на лорд Танкред.

Бранген и лейди Етелрид бяха наредили младоженците да седнат между херцога и между лейди Анингфорд. След като изпи поднесената чаша с бренди, без да може да разбере защо му я дават, Тристан се съвзе и се опита да подхване разговор със съседката си отляво. Зара

приказваше вече с херцога. Тя беше излязла от обичайното си мълчание, говореше оживено и се смееше.

Младата жена беше така прекрасна и така привлекателна, че почти обърка главата на славния стар джентълмен. „Ако бях на мястото на племенника ми — мислеше си той, — едва ли бих я отвел, за да я имам за себе си! Но изглежда, че съвременните млади мъже нямат нито на половина от пламъка, който гореше в нас.“

Най-после стигнаха до десерта и започнаха наздравниците за кралица Дженивър. Младоженците все още не бяха разменили нито дума. Лейди Анингфорд, която ги наблюдаваше, започна да се страхува за успеха на плана си. За всеки случай вече беше много късно да се върне назад. Сред шеги и закачки в духа на поемата Бранген стана най-после и като взе поставената пред нея златна чаша, каза:

— Аз, Бранген, натоварена от майката на лейди Изолда да заведа благополучно младата лейди при крал Марк, под покровителството на рицаря Тристан, предлагам ви, госпожи и господа от двора на крал Артур, да пием за тяхно здраве.

Тя подаде златната купа на херцога и той я предаде на двойката. Тристан напрегна силите си да продължи играта, защото очите на всички бяха приковани в него. Той стана и като взе ръката на Зара, се поклони на събралите се около огромната маса гости.

В това време младата жена отпи от чашата, а след нея Тристан я изпразни до дъно сред викове: „Да живеят и да бъдат щастливи Тристан и Изолда!“

Когато шумът от виковете утихна малко, Бранген извика престорено:

— Милост! Аз съм изгубена! Сбърках чашата! Златната купа съдържаше едно любовно питие, предназначено за сватбата на Изолда и крал Марк! А сега погрешка го изпи рицарят Тристан и те са свързани навеки! О, нещастна аз! Какво направих!

Сред смях и възторжени викове Тристан продължаваше да държи ръката на жена си с ледено мълчание.

Но след миг и двамата се съвзеха и за да излязат от неудобното положение, в което се намираха, се опитаха да продължат комедията и се усмихнаха един на друг.

Най-после вечерята свърши и двама по двама — мъжете, хванали за ръка дамите си — излязоха от банкетната зала.

Едва ли младоженците щяха да се чувствуват по-силно влюбени един в друг даже чашата наистина да съдържаше любовно питие!

Но гордостта на Тристан победи този път, защото нито с движение, нито с поглед той не даде на жена си да разбере как силно нейната красота разгаряше огъня на кръвта му. Когато започнаха танците, младият лорд танцува с всички дами, освен с жена си. Едва накрая, при последния кадрил, той се реши да я покани. Тристан беше избрал нарочно този танц, защото чувствуваше, че няма да има сили да понесе изкушението на един валс.

И все пак докосването на ръката ѝ, видът на гъвкавата ѝ и стройна фигура и разпуснатата ѝ коса му причиниха такава неизразима болка, че когато всички си пожелаха лека нощ, той се прибра в стаята си, преоблече се и се измъкна безшумно навън във влажната и мрачна нощ.

ГЛАВА XXX

На другата сутрин, неделя, всички бяха толкова уморени от празненството, че само лейди Етелрид и Лаура Хайфорд придружиха херцога и младия Били на черква. Франсис Маркрут наблюдаваше тръгването им от прозореца си. Погледът му се спря с възхищение върху неговата руса избраница. Финансистът беше решил твърдо да ѝ предложи днес да стане негова жена. Той знаеше много добре, че желязото трябва да се кове, докато е горещо.

Както всеки хитър дипломат, той беше подготвил пътя си към херцога, убеждавайки го незабелязано, че може да бъде много полезен за партията му. Все пак Франсис Маркрут не вярваше, че старият благородник ще се противопостави, ако лейди Етелрид го обича.

Той самият обичаше с цялата сила на своята сдържана природа. Франсис Маркрут си беше създал един идеал за жената и най-после, на четиридесет и пет годишна възраст, го намери. Една от неговите теории, която беше доказал с целия си живот, беше, че един човек, който е господар на себе си и на чувствата си, може да постигне всичко, каквото желае.

Но когато наближи краят на обяда, и неговите железни нерви се бяха изпънали, защото той знаеше, че само половин час го дели от момента, в който щеше отново да се озове в стаята на своята любима.

Етелрид почти не поглеждаше към него. Както винаги, тя беше внимателна и мила с всички и главно с Тристан, който имаше много силно главоболие и извънредно нещастен вид. С една дума никой не можеше да допусне, че сърцето ѝ бие неспокойно и че за пръв път е изпълнено с едно прекрасно ново чувство.

Дже Рейвън, чието внимание беше погълнато от младоженците, не беше подушил, че в държането на домакинята към един от гостите ѝ имаше нещо необикновено.

— Намирам, че мистър Маркрут е много интересен човек, нали, Рейвън? — каза лейди Анингфорд, когато излязоха да се разходят. В Монфичет беше станало почти обичай да се излиза на разходка в

неделя следобед. — У него има нещо, което привлича. Не мога да кажа точно какво е, защото е така неуловимо и необикновено, както и чарът, който се излъчва от племенницата му. Какво е твоето мнение?

Полковник Лоуерби се спря, поразен от факта, че е бил твърде зает и не е забелязал този наистина интересен човек.

— Честна дума, съвсем не съм се замислял за това! — отговори той. — Но сега, когато ми обърна внимание, трябва да призная, че го считам за забележителен мъж.

— Той е така тих и спокоен — продължи лейди Анингфорд, — а когато говори, това, което казва, заслужава да бъде изслушано. Ако стане въпрос за книги и литература, той не отстъпва по нищо на енциклопедията. Когато го гледам, струва ми се, че е олицетворение на човек с желязна воля и силен дух. Питам се кой е той всъщност? Мислиш ли, че има еврейска кръв? По външност не му личи, но у почти всички много богати чужденци има еврейска кръв.

— Твърде вероятно е, защото той е извънредно интелигентен — каза Рейвън. — Ако си забелязала, повечето умствено издигнати английски семейства са имали нещо еврейско в произхода си. Лично аз нямам нищо против тази жилка, стига само тя да води началото си от далечното минало; предпочитам умните хора пред глупавите.

— Струва ми се, че и аз нямам никакви предразсъдъци — съгласи се с него лейди Анингфорд. — Щом като някой човек ми харесва и ми е приятен, не ме интересува каква е кръвта му.

— Ако у Зара има еврейска кръв, тя ще направи голямо добро на бъдещия род Танкред, защото ще влее в тях малко здрав търговски дух. Преди много години познавах баща й, Морис Грей. Той беше също така безразличен към парите, както Тристан. Затова нека се надяваме, че това добро качество ще дойде от страна на Маркрут.

— Аз започвам да се съмнявам, Рейвън, че родът Танкред ще бъде продължен. Струва ми се, че снощи направихме голяма грешка и че нищо не може да им помогне. Почти съм сигурна, че те се виждат само на обяд и на вечеря. Не е ли това извънредно печално!

— Казах ти, че се намират в много деликатно положение — позволи си да припомни Рейвън на приятелката си. — Самият аз не мога да ти кажа как ще се развие цялата работа.

В това време лейди Етелрид се беше оттеглила в библиотеката си под предлог, че има да пише писма. Когато часовникът удари три и

четвърт, младата жена започна да очаква с нетърпение появяването на финансиста. Тя се беше свила в единия край на едно широко канапе и с поруменелите си страни и руси коси приличаше на унесено в мечти дете.

Точно когато часовникът на камината удари три и половина, Франсис Маркрут се появи на прага на стаята.

— Не е ли чудесно — започна той, приближавайки се с дяволита усмивка в красивите си очи, — че всички останали ще ходят с часове във влагата и студа, а само ние излязохме по-умни да се настаним при огъня и да си поприказваме приятелски.

Финансистът каза нарочно това, за да успокои смущението ѝ и да ѝ даде време да се съвземе.

— Мога ли да седна до вас, моя лейди Етелрид? — попита той и когато тя му се усмихна, седна на канапето, но не много близо до нея.

Нищо не трябва да бъде прибързано!

Около четвърт час те приказваха за любимите си книги. Това беше една тема, по която двамата се разбираха напълно.

Едно дърво в камината се разпадна на жар и рояк искри излетяха настрана. Финансистът се наведе малко напред и я попита дали би искала да ѝ разкаже сега историята на един мъж.

Започваше да се смрачава. Те имаха цял час на разположение.

— Да — каза Етелрид, — но първо да засилим огъня и да запалим онази малка лампа. След това няма да ставаме за нищо, защото аз горя от нетърпение да чуя тази история.

Маркрут изпълни желанието ѝ и спусна копринените завеси.

— Сега сме наистина щастливи или поне аз съм — каза той.

Лейди Етелрид се облегна на възглавницата и се приготви да го слуша захласнато. Франсис Маркрут се изправи до камината и започна своя разказ.

— Вие трябва да се върнете заедно с мен много назад, прекрасна лейди — каза той. — В един дворец, в един мрачен град, при една артистка-балерина и същевременно голяма музикантка, при една добра и красива жена с бакъреночервена коса като тази на моята племенница. Тя живееше в този дворец със своите две деца, далече от света. Един император ѝ беше любовник и баща на децата ѝ. Четиримата бяха безкрайно щастливи. Децата бяха момче и момиче. Когато пораснаха, момчето започна да се замисля и да разсъждава върху живота. Навярно

то беше наследило тази черта от дядо си по майка, който бил известен испански евреин — философ и поет. Така майка му, красивата танцьорка, е била полуеврейка и полуиспанска благородница, защото баща ѝ бил женен за испанска графиня. Връщам се толкова назад не за да ви отегча, но за да разберете какви различни нации са взели участие в изграждане характера на детето. Танцьорката, която била извънредно образована жена и рядка красавица, много по-интересна от Зара, спечелила любовта на императора на страната, в която живеели. Няма да разглеждам моралната страна на този факт. Една голяма любов не признава никакви морални страни, достатъчно е да се каже, че те бяха идеално щастливи, докато беше жива красивата танцьорка. Тя умря, когато момчето навърши петнадесет години и то беше неутешимо. Единственото близко същество, което му оставаше, беше сестра му, две години по-малка от него. По политически и обществени причини децата не можеха да виждат често баща си — императора. Момчето беше много добре образовано и както ви казах по-рано, започна много отрано да разсъждава. То мечтаеше за това, което можеше да бъде, ако беше наследник на трона и син на императрицата, вместо на танцьорката, която всъщност му се виждаше много по-благородна и по-царствена от другата. Постепенно то разбра, че мечти, които са основани на съжаления, са безполезни и че по-скоро помагат за падението на един човек, отколкото за издигането му. Момчето чувствуваше, че от своята сладка майка, която светът наричаше неморална жена, то беше наследило нещо много по-ценно от императорската корона — способността да разбира хората и нещата и чудно физическо и морално равновесие, които не съществуваха в семейството на императора. От баща си то и сестра му бяха наследили една упорита и необузdana гордост, каквато сте забелязали вече у Зара — дете на сестра му. Затова когато момчето стана двадесетгодишен младеж, реши да си създаде само кариера, да натрупа голямо богатство и по такъв начин да си направи свое малко кралство, което няма да има нито страна, нито народност. То бе имало винаги за наставник един англичанин и след като бе изучавало различните страни, народи и техните качества, беше дошло до заключение, че англичаните са най-добрият народ. Според него те бяха по-здравомислещи, познаваха по-добре живота и знаеха как да го изживяват мъдро.

Така момчето, което нямаше отечество, реши, когато създаде своето богатство, да се засели в Англия и да се помъчи да си извоюва място между тези горди хора, от които се възхищаваше така горещо. Тази беше неговата цел през дългите години на тежка борба и работа, през които то разбра цената на силния характер, и затова когато най-после дойде в тази страна, беше готов да заповядва, а не да търси подкрепа и да се моли.

Тук Франсис Маркрут, господар на огромни богатства и на съдбините на почти толкова хора, колкото беше управлявал баща му — императорът, повдигна главата си. Лейди Етелрид, потомката на стотици благородници, почувствува, че баща ѝ, херцогът, не беше по-горд от сина на испанската танцьорка. В сърцето ѝ се породило някакво странно чувство на умиление, което я теглеше към него, и при светлината на огъня, която позлатяваше косите ѝ, тя му протегна ръка. Финансистът я хвана, целуна я нежно и седна на дивана до нея.

— Моя сладка светице! — каза той. — Значи вие ме разбирате!

— Да, да! — прошепна Етелрид. — О, моля ви, продължавайте...

Тя се облегна назад върху възглавниците, но не изтегли ръката си от неговата.

— След това момчето, което беше станало вече мъж, изпита една голяма скръб. Сестра му донесе безчестие върху името им и умря при много трагични обстоятелства, които няма да описвам сега. Това помрачи и огорчи живота му.

Той се спря за момент и се вгледа в огъня. Дълбока скръб се беше изписала на лицето му. Съвсем несъзнателно тънките пръстчета на Етелрид стиснаха съчувствено ръката му. Когато почувствува така нежно изказаната симпатия, Маркрут се наведе и целуна ръката ѝ.

— Мъжът се държа много сурово тогава, сладка лейди — продължи той, — и сега съжалява горчиво. Ангелът, който днес ръководи живота му със своите кротки очи, изпълнени с божествено милосърдие, му даде един урок и той ще се разкайва вечно, че тогава е бил толкова строг. Но гордостта му беше много силно наранена, а той не беше свикнал още да я потиска. Сега той знае, че гордостта трябва да бъде фактор за благородни дела, а не съдия за грешките на другите. Ако тази жена, която той обожава, желае някога да узнае повече подробности, той ще ѝ разкаже всичко, колкото и да е мъчително това за него, но засега позволете ми да премина към по-приятни неща.

Лейди Етелрид прошепна; „Да, да“ и той продължи:

— През целия си живот човекът, за когото говорим, беше пазил идеала си за жената, която ще обича. Тя трябваше да бъде хубава и нежна, благородна и изискана, предана и добра. Но той премина своето юношество и половината от зрялата си възраст, без да срещне сянката ѝ даже. Една вечер, преди единадесет месеца, на един дворцов бал тя мина край него и несъзнателно го докосна с ветрилото си. От този момент той разбра, че е намерил жената, която търсеше. След това я срещна още един-два пъти, но тъй като съдбата не му помагаше да я вижда по-често, в главата му се породил един план. Неговата племенница, дъщеря на умрялата му сестра, бе имала също един много нещастен живот и той реши, че тя трябва да дойде в Англия и да намери щастие между хората, които бяха всъщност нейната истинска среда. Тя беше красива, горда и добра, затова той реши да я омъжи за братовчед на жената, която обожаваше. По такъв начин, осигурявайки щастията на племенницата си, той щеше да изкупи дълга си към умрялата си сестра и най-главното, което беше първата му цел — щеше да се приближи към своята звезда.

Тук Маркрут се спря и я погледна право в лицето. Той видя, че очите ѝ са пълни със сълзи на умиление и като се наведе, взе двете ѝ ръце и целуна дланите ѝ.

— Етелрид, любима — прошепна той със задавен от възмущение глас, — аз те обичам от цялото си сърце. Кажете ми, свидно дете, искате ли да станеш моя жена?

Лейди Етелрид не отговори, но го остави да я привлече в обятията си.

Така в полумрака на тихата библиотека те стояха притиснати едни до друг и бяха безкрайно щастливи.

ГЛАВА XXXI

Когато лейди Етелрид слезе долу за чая, красивото ѝ лице пламтеше от вълнение при спомена за получените целувки. Кротките ѝ сиви очи грееха от щастие, за каквото не беше мечтала досега. От всичко най-много я вълнуваше мисълта, че тя има тайна, която дори първата ѝ приятелка, лейди Анингфорд, не знаеше! Една чудна тайна, споделена само между нея и нейния любим. Лейди Анингфорд, която не подозираше, че Етелрид е прекарала следобеда с финансиста, а вярваше, че е писала писма самичка, не можеше да разбере защо приятелката ѝ има такъв щастлив вид. Наистина колкото по-възрастна става, толкова повече се разхубавява — помисли си лейди Анингфорд. Все пак на нея ѝ се видя много подозрително пламналото лице на младата домакиня, затова реши да поиска мнението на Рейвън.

Тя накара полковник Лоуерби да седне до нея и започна веднага:

— Рейвън, погледни лицето на Етелрид! Виждаш ли си някоя жена с по-глупаво и по-блажено изражение, освен ако току-що я е целувал човекът, когото обича!

— Е, добре, сигурна ли си, че случаят не е именно такъв с нашата мила Етелрид? — усмихна се Рейвън. — Тя не беше на разходка. Най-добре ще направиш да си спомниш кой друг е останал вкъщи!

Тази мисъл беше съвсем невъзможна, но все пак лейди Анингфорд започна да изброява със смях тези, които не бяха напускали замъка.

— Първо лорд Мелтон, но и лейди Мелтон беше тук! След това Торнби, но той е изключен. Не остават други, освен Тристан, който имаше много силно главоболие, и мистър Маркрут, който беше с херцога.

— Сигурна ли си, че е бил с херцога? — попита Рейвън.

— Рейвън! — почти извика лейди Анингфорд. — Да не би да искаш да кажеш, че Етелрид ще изглежда така заради един чужденец! Драги ми приятелю, ти трябва да си загубил ума си!

Изведнъж тя се спря рязко, защото сега, когато Рейвън я наведе на тази мисъл, хиляди дребни факти, отнасящи се до Етелрид и Маркрут, започваха да изпъкват в съзнанието ѝ.

Преди всичко, когато вечер двете жени споделяха впечатленията си от гостите, Етелрид никога не бе споменавала за мистър Маркрут и никога не бе изказвала мнението си за него, въпреки че често говореше с него. Това беше факт, който не трябваше да се пренебрегне. Все пак, за да се превърнат бледите страни на Етелрид в два пурпурни мака, трябваше да има някаква друга причина лейди Ан знаеше много добре, че именно целувките са една така магически действаща причина! Но тя беше уверена, че приятелката ѝ ще позволи на един мъж да я целуне само ако му е обещала, че ще се омъжи за него. В цялата работа имаше нещо необикновено, но какво?

— Мили ми Рейвън, никога не съм била така силно заинтригувана, както сега — обърна се тя към стария си приятел. — Всичко, което се отнася до моята сладка Етелрид, ме интересува много повече даже от мрачната драма, която се разиграва между младоженците, затова твой дълг е да пуснеш в действие страшно мъдрия си и прозорлив ум и да откриеш тази загадка заради мен. Погледни, мистър Маркрут идва. Нека наблюдаваме лицето му.

Въпреки че подложиха финансиста на най-внимателно изследване, те не можаха да отгатнат нищо от него. Той седна спокойно на масата и започна да разговаря съвсем естествено със съседите си, без дори да се обърне към Етелрид. Какво значеше това?

— Струва ми се, че сме сбъркали, Рейвън — каза лейди Анингфорд разочаровано. — Погледни, той е съвсем равнодушен.

Рейвън се засмя със своя чудноват тих смях и отговори бавно:

— Никой мъж не би могъл да борава с милиони и да сваля и качва половината от европейските правителства, ако не може да владее лицето си и ако не може да скрие това, което другите не трябва да видят, мила моя. Не забравяй, че мистър Маркрут е най-силният човек, когото съм срещал!

— Ти се мислиш за много умен Рейвън, и наистина си — отговори лейди Анингфорд намръщено, — но не разбираш нищо от любов. Когато един мъж е влюбен, даже и да е самият Макиавели, той все ще се издаде, стига само да го наблюдаваме достатъчно дълго време!

— В такъв случай не ти остава друго, моя мила кралице Ан, освен да го наблюдаваш — отговори Рейвън с усмивка. — Аз ще се върна пак към другата двойка, защото те са моите любимци. Намирам, че младоженците прекараха много зле днешния следобед. Тристан вкъщи с главоболие, а жена му на разходка, ухажвана от Артур Елтертън и младия Били — а ргос, струва ми се, че младежът е толкова луд по нея, колкото самият Тристан!

— Значи ти все още мислиш, че Тристан е влюбен в нея? — попита Ан. — Снощи той не го показа с нищо и ако действително е така, не мога да разбера как се е въздържал да не я грабне в обятията си. Тя беше божествена с разпуснатата си коса и с чудно изваяното си тяло, което се очертаваше през прозрачната ѝ туника. Той трябва да е студен като камък, а досега аз съвсем не го мислех такъв. Какво е твоето мнение?

— Нито той е студен, нито пък тя. Слушай какво ще ти кажа, мила, сигурен съм, че има нещо много страшно, което ги разделя. Зара е от тези жени, които пораждат най-буйни чувства, а Тристан е в такава състояние, че ако нещо възбуди ревността му, може да я убие.

— Колко ужасно! — прошепна едва чуто Ан. — Но тогава какво трябва да се направи? — попита тя.

— Не знам. Откакто съм дошъл, се мъча да измисля нещо. Преди малко заварих Тристан сам в билиардната зала, загледан унесено пред себе си. Попитах го дали главоболието му не е минало още и го посъветвах да пие чаша бренди със сода, а той ми отговори, като че ли приказваше на себе си: „Не, не, всичко е една проклета комедия.“ След това се опомни и изяви желание да пие нещо, но когато му налях, забрави даже да се докосне до чашата, скочи от мястото си и излъга, че имал да пише писма, затова го оставих сам. Много ми е мъчно за бедното момче. Познавам го от дете и мога да ти кажа, че никога не съм го виждал в такава състояние. И ако за всичко това не е виновна съдбата, а някой каприз на Зара, тя заслужава един хубав бой, задето му причинява такива страдания.

— Не можеш ли да ѝ говориш, Рейвън? Ние всички обичаме Тристан и понеже виждаме, че между тях има някакво недоразумение, трябва да се постареем да го разсеем. Не би ли могъл да направиш нещо, приятелю мой?

Полковник Лоуерби поклати глава.

— Положението е извънредно деликатно. Може да им се помогне, но може и да им се навреди. Опасно е да се намесваме.

— Това, което ми разказа, ме разтревожи много — каза лейди Анингфорд. — Ще се помъча да говоря с Тристан тази вечер и ще видя какво мога да направя.

— Само внимавай, кралице Ан, това е, което мога да ти кажа.

В това време херцогът се присъедини към тях и сложи край на разговора им.

Зара не слезе за чая. Тя се извини, че е много уморена и реши да почива до вечерта.

Франсис Маркрут беше решил да ѝ говори точно този следобед, но понеже тя не се появи, отложи го за след вечерята. Понеже нямаше никаква друга работа, финансистът се отпави към библиотеката на любимата си.

— Франсис! — прошепна Етелрид, когато той я притисна към сърцето си. — Не трябва да оставаш повече от десет минути, защото лейди Анингфорд може да дойде всеки момент. Тя ме гледа вече с упрек, че я изоставих така този следобед!

— Не ме интересува никаква Ан, мое сладко момиче! — каза той нежно и я целуна. — Нима има някакво значение, ако дойде? Или пък би предпочела да не знае още нищо?

— Да — отговори Етелрид. — Не искам никой да знае, преди да кажеш на баща ми. Тази вечер ли ще отидеш при него или ще чакаш до утре? Аз, аз не мога, срам ме е и той ще бъде така изненадан — тя прибави, че всъщност се страхуваше малко, че баща ѝ може да се разсърди.

Те бяха седнали на дивана, осветени от меката светлина на малката лампа, и Франсис Маркрут галеше нежно косата ѝ.

— Мисля да помоля херцога да ми разреши да замина със следобедния влак. След като си отидат всички, ние ще можем да говорим на спокойствие. Имаш ли нещо против, мила моя? Държа да разбереш, че в нашия живот всичко ще бъде така, както го искаш ти.

— А ти знаеш много добре, че аз няма да имам други желания, освен твоите, Франсис.

Как приятно звучеше името му в нейната уста!

— Ти си така умен, че за мен ще е истинско щастие да ме водиш в живота! — продължи Етелрид мило. Нейните кротки думи показваха,

че тя съвсем не приличаше на модерните млади момичета.

Не след дълго възрастният, но младежки влюбен годеник стана да си върви, защото виждаше, че въпреки щастието, което изпитваше от неговото присъствие, Етелрид беше малко нервна, страхувайки се от идването на лейди Анингфорд.

— Нали няма да ме караш да чакам много дълго, мила! — помоли се той. — Обещай! Защото всеки миг, който ме разделя от теб, ще бъде загубено време. Не знам как съм могъл да живея толкова години сам!

Тя му обеща всичко, каквото той искаше, защото Франсис Маркрут на четиридесет и шест години беше много по-убедителен от мнозина пламенно влюбени младежи. Той наистина обожаваше Етелрид и доказваше чувствата си с това, че във всичко мислеше първо за нейните желания, а после за собствените си. Ако лейди Етелрид не приличаше на съвременните момичета, то и неговото държане беше съвсем различно от това на днешните мъже.

След като се раздели с Рейвън, Тристан излезе да се разходи. В главата му непрекъснато се въртеше мисълта за празненствата, които ги очакваха в Рейс. Ще има ли сили да понесе и това изпитание?

Той и Зара щяха да тръгнат с колата си от Монфичет към единадесет часа и щяха да пристигнат в Рейс след два часа. Първата триумфална арка ще бъде построена в началото на парка и след като минат през шпалир от поздравяващи ги селяни, ще се отправят към банкетната зала, където ще се сервира голям обяд на първенците от селото. За останалите ще има трапези в парка.

След това ще следват безкрайни речи и през цялото време те ще трябва да се преструват, че са весели и щастливи. Икономката сигурно е приготвила за тях просторните апартаменти в крилото от Адам, но до късно вечерта те няма да могат да се оттеглят в стаите си, защото след една вечеря насаме, през време, на която много любопитни очи ще наблюдават всяко тяхно движение, ще последва балът на слугите и наемателите на земите.

Да, всички тези церемонии щяха да бъдат едно страшно изпитание за него, затова младият мъж имаше нужда да се освежи от студения вечерен въздух.

Най-после Тристан взе решение да говори със Зара още тази вечер, да ѝ обясни какво ги очакваше и да я помоли да изиграе своята роля в тази комедия.

„За щастие тя умее да се преструва, въпреки че е толкова студена — помисли си той, — и сигурно ще ми помогне да се измъкнем от това неудобно положение.“

Тристан се върна в замъка и отиде право към стаята на жена си. Той почука решително и един безразличен глас извика „влез“.

Младият мъж откряна слабо вратата и каза:

— Аз съм — Тристан. Имам нещо да ви кажа. Мога ли да вляза или предпочитате да слезем долу в някой от салоните?

— Влезте, моля — каза Зара. Тя чувствуваше, че трепери цяла като лист.

Той влезе, затвори вратата твърдо и се приближи към камината. Младата жена се беше изтегнала на дивана, облечена в светлосиня рокля, за чай. Косите ѝ, сплетени на тежки плитки, бяха спуснати от двете ѝ страни. Тя се изправи и седна в ъгъла. Тристан я погледна за миг и след това извърна очите си. Той се облегна на камината и започна да говори със студен и сериозен глас.

— Ще ви помоля да ми направите една услуга и да ми помогнете да преинем утрешния и следващите няколко дни, като се приспособите, доколкото ви е възможно, към нашите обичаи. По една стара традиция в нашето семейство, когато един Танкред довежда за пръв път младата си съпруга в дома си, в Рейс се устройват редица празненства. Ще има триумфални арки в парка, прием на селяните, обяд на главните наематели на земите, речи и много други отегчителни забавления. След това ние ще трябва да вечеряме насаме в голямата трапезария, пред погледите на всички прислужници, и после ще вземем участие в бала на слугите и наемателите, който става в големия хол. Както виждате, ще бъде наистина ужасно.

Той се спря за момент, но почти веднага продължи със същия мрачен глас, без да я погледне даже. Сега му предстоеше да изкаже най-трудната част от молбата си.

— Моите хора, моите слуги — каза той — гледат много сериозно на тези церемонии. Те ме третираат като истински господар и към вас ще се отнасят с най-голяма почит, защото сте моя жена. Нашето семейство е било винаги в извънредно приятелски отношения със

селяните от Рейс. Те обожаваха майка ми и сега разчитат много на нашето завръщане, на това, че отваряме наново замъка и на...

Тук той се спря за втори път.

Внезапно младият мъж си спомни как преди петнадесет дни беше мечтал в Рейс и как си представяше тогава посрещането им. Уви — съдбата се беше подиграла много жестоко с него.

Зара притисна ръцете си една в друга и ако Тристан беше погледнал към нея, той щеше да прочете в очите ѝ любовта и болката, които я измъчваха сега.

С неимоверно усилие на волята той се съвзе и продължи със същия монотонен глас:

— Това, което искам от вас, е да се обличате елегантно, да се усмихвате и да се държите, като че ли имате някакви... чувства към мен. А ако аз намеря, че е необходимо да взема ръката ви или да ви целуна даже, не ми се сърдете и не мислете, че го правя по собствено желание. Обръщам се към вас с тази молба, защото вярвам, че и вие сте така горда като мен. Моля ви още веднъж да изиграете ролята си в тази комедия.

Тристан погледна едва сега към Зара, но страданието, което младата жена изживяваше, беше толкова силно, че тя отпусна глава. Значи той няма да я целуне, нито пък ще вземе ръката ѝ по собствено желание! Тази мисъл се заби като нож в сърцето ѝ.

— Можете да разчитате на мен — каза Зара едва чуто и като вдигна гордо главата си, се загледа право пред себе си. — Ще направя всичко, каквото искате — продължи тя по-твърдо. — Всичко, каквото би направила майка ви. Няма да се уплаша от нищо, както казахте, аз не съм по-малко горда от вас.

Сега, когато говори за това, за което беше дошъл, младият мъж не смееше да я погледне, затова пристъпи към вратата, но след това се обърна и каза:

— Благодаря. Ще ви помоля още веднъж, в случай че стане нещо, което би изглеждало, че е направено от моя страна с желание да ни сближи, като че ли наистина сме мъж и жена, да не го взимате така и да не се сърдите. Можете да разчитате на мен, че ще се постарая да ви улесня в цялата тази комедия, а когато се свършат тържествата, тогава ще поговорим за бъдещия ни живот.

Въпреки че Зара тръпнеше от болезнено желание да извика: „Обичам те, обичам те! Ела при мен и нагруби ме, ако щеш, само не си отивай така студено!“, тя не каза нито дума и Тристан напусна печално стаята.

Но когато той излезе, младата жена не можа да се овладее и забравяйки, че прислужницата ѝ може да влезе всеки момент и че беше време за вечеря, тя се хвърли на бялата мечешка кожа пред камината и избухна в сърцераздирателен плач. Не след дълго Зара се съвзе и като съобрази в какво положение се намира, се изправи бързо, разтърсена от силен гняв против съдбата, против хората и против целия свят. Тя не можеше даже да плаче на спокойствие. Не, тя е принудена да играе навсякъде и пред всички все същата комедия.

Младата жена изми очите си и отвори прозореца да се освежи от ледения въздух. Когато удари гонгът за обличане и камериерката ѝ влезе в стаята, тя се беше успокоила дотолкова, че приличаше само на човек, който има силно главоболие.

ГЛАВА XXXII

Последната вечеря в Монфичет мина по-тихо и по-спокойно от всеки друг път. Цялата компания беше малко мрачна, защото на никого не беше приятна мисълта, че е дошъл краят на хубаво прекараните дни.

Двама души бяха безкрайно щастливи, а други двама извънредно нещастни. Едно мизерно малко сърчице беше изпълнено с горчивина и нестихнала злоба. Когато свърши вечерята, всички преминаха в белия салон и се разделиха на малки групички.

Лейди Анингфорд се отдели настрана с Тристан и се опита много внимателно да промени лошото му настроение, обаче не постигна нищо. След нея Лаура Хайфорд успя да го заприказва и да го нарани за последен път.

— Утре ти заминаваш, за да започнеш нов живот, Тристан — каза тя с въздишка. — Когато откриеш истината за съпругата си и за красивия ѝ приятел, тогава си спомни, че имаше една жена, която те обичаше истински.

Без да му даде време да отговори, лейди Хайфорд стана и го остави, задушаващ се от гняв.

Не след дълго към него се приближи вуйчо му и те заговориха за политика.

Към края добродушният старец, който не можеше да повярва, че един мъж може наистина да бъде студен и безразличен към толкова прекрасна жена, каквато беше новата му племенница, не се стърпя и каза:

— Тристан, мое мило момче, не знам дали модата е такава или не, но ако бях на твое място и имах такава божествена жена, не бих я изпуснал нито за миг от погледа си! Когато я заведеш в Рейс и останете сами, целуни я така, че да не може да диша и ще видиш, че няма да сгрешеш!

След този напълно разумен съвет той потупа племенника си по гърба, намести монокъла си и се отдалечи.

Тристан остана за миг като зашеметен, с помрачени от мъка очи, но след това се изсмя с горчив смях и отиде да играе бридж с Мелтон и мисис Херкурт.

В това време Франсис Маркрут беше отвел настрана племенницата си, за да ѝ съобщи сведенията, които беше решил да ѝ даде. Той искаше да свърши колкото може по-скоро и нарочно беше избрал един доста отдалечен диван, където можеше да приказват, без да бъдат наблюдавани.

— Сигурен съм, че всички са много доволни от прекараните тук дни — каза той. — Но ми се струва, че ти и Тристан не сте още така добри приятели, както бих искал.

Финансистът се спря за момент. Както обикновено, Зара мълчеше, затова той продължи:

— Има едно нещо, което би трябвало да знаеш. Предполагам, че още не си го открила, освен ако Тристан не ти го е казал?

Младата жена го погледна учудено. Какво е това нещо, което тя не знае?

— Навярно си спомняш онзи следобед, в който уговорих с тебе вашата женитба — продължи Франсис Маркрут. — Е, добре, същия следобед Тристан отхвърли с презрение предложението ми да вземе теб и парите ти. Той каза, че не би се оженил за богата жена или за жена, която не познава и не обича, срещу никакви материални облаги. Но аз знаех, че той ще промени мнението си, когато види колко красива и привлекателна си ти, затова продължих да следвам плановете си. Ти знаеш начина, по който действувах, моя малка Зара.

Единственият отговор, който получи, беше искрящият и все пак нещастен поглед на младата жена.

— Моите сметки излязоха прави. Вечерта Тристан дойде и се влюби лудо в теб. Веднага след това изяви сам желание да се ожени за теб, като настоя богатството ти да остане на твое име и ми позволи само да изплатя ипотеката, която лежеше на Рейс. Никой друг мъж не би имал по-джентълменско държане. Реших, че е по-добре да знаеш всичко това, в случай че не си го открила още...

Изведнъж финансистът извика уплашено:

— Зара, мое мило дете, какво ти е?

Младата жена беше отпуснала върху гърдите си гордата си глава. За миг тя беше изгубила съзнание. Наистина с това чашата на

страданието се беше препълнила.

Гласът на вуйчо ѝ я накара да се съвземе и тя се изправи, но в очите ѝ се появи такова изражение, което Франсис Маркрут едва ли щеше да забрави до края на живота си.

— И ти ме остави да се омъжа за него чрез такава измама? Остави ме да похабя живота и на двама ни! Какво съм ти направила, вуйчо, че си така жесток към мен? Или пък с това си отмъщаваш на майка ми, за позора, който нанесе на гордостта ти?

Ако го беше упрекнала или пък изказала шумно негодуванието си, той щеше да го понесе по-леко, но напълно безжизненият ѝ глас и безпомощното изражение на красивото ѝ и пребледняло лице нараниха дълбоко сърцето му. А ако в края на краищата е направил криво сметките си, ако поради неговата постъпка е изникнала някаква непреодолима пречка? За пръв път в живота си Франсис Маркрут изпитваше страх и съмнение.

— Зара — прошепна той загрижено, — мое мило дете, какво искаш да кажеш с това? Послужих си с измама, както се изрази ти, защото предполагах, че никога няма да склучиш сделката, щом като знаеш, че и двете страни не са при еднакви условия. Познавам твоето чувство за чест, мила, но реших, че щом като Тристан е така влюбен в теб, той скоро ще те спечели и ще те накара да го обикнеш. Никога не бих допуснал, че една жена може да бъде така студена и да устои на неговия чар. Зара, какво се е случило? Няма ли да ми кажеш, дете?

Но младата жена седеше като вкаменена. Тя нямаше сили да го упреква. Духът и сърцето ѝ бяха сломени.

— Зара, не би ли искала да направя нещо? Да му обясня ли всичко? Не мога ли да ти помогна да бъдеш щастлива? Уверявам те, че аз ще страдам много, ако това не се оправи.

Младата жена се изправи малко несигурно на краката си.

— Зара — извика тихо вуйчо ѝ, — ти не бива да бъдеш все така безразлична към него. Той е извънредно добър и рядко ценен човек. Не мога ли да направя нещо за теб, моето момиче?

Тя обърна очите си към него и в тях той видя такава безкрайна и дълбока скръб, че изтръпна.

— Не, благодаря, вуйчо. Нищо не може да се направи, късно е вече.

След това тя продължи със същия безжизнен глас:

— Много съм уморена. Ще трябва да ти пожелаая лека нощ.

Зара се отдалечи бавно от него и като се извини мило на херцога и на лейди Етелрид, се измъкна незабелязано от салона.

Франсис Маркрут я проследи с поглед. Той беше извънредно развълнуван и натъжен.

„Господи! — каза си той. — Зара е прекрасна жена и всичко трябва да се оправи.“

Финансистът започна да разсъждава как може да им се помогне и най-после дойде до едно заключение, което го успокои. Тя щеше да отиде в романтичната обстановка на Рейс с един от най-желаните млади мъже. Човешката природа е много слаба, за да устои на физическата страст, която се събужда при такива обстоятелства, затова той може да остави спокойно на съдбата да разреши тяхната загадка.

Когато най-после Зара остана сама в стаята си, тя се отпусна отново върху бялата мечешка кожа пред камината и се опита да мисли. Значи нея я бяха предложили като вещ и я бяха отблъснали! При тази мисъл тя потрепери от унижение. Младата жена предполагаше още от самото начало, че вуйчо ѝ си е послужил с нея само като с пионка в някаква игра. Каква игра? Той не беше грандоман и едва ли го е поблазнила само мисълта, че ще бъде вуйчо на Тристан. Той не правеше нищо без някаква сериозна и дълбока цел. Възможно ли е да е влюбен в лейди Етелрид? Досега тя беше твърде заета със собствените си работи, за да се занимава и с чуждите, но когато се замисли, откри, че вуйчо ѝ беше проявил интерес, който не отговаряше на обикновеното му отношение към жените.

Как силно го обичаше майка ѝ и го наричаше свой свиден брат! Нейната най-голяма скръб беше, че той не ѝ прости. Може би, колкото и невероятно да изглеждаше, и лейди Етелрид да го харесва. Да, сигурно това беше причината. За да се свърже със семейството ѝ и за да спечели по-лесно съгласието на херцога, той беше извършил тази жестокост спрямо племенницата си. Но щеше ли наистина да бъде жестокост, ако Зара беше по-друга и по-човечна? Вуйчо ѝ я беше изтръгнал от нещастieto и мизерията и ѝ беше дал един рядък съпруг, богатство и положение в обществото. Не, тук нямаше нищо жестоко. Разумно пресметнато, това трябваше да задоволи и най-смелите ѝ желания. Единствена тя, поради своето незнание, беше довела нещата до положението, в което се намираха сега. Ако имаше жестокост, тя се

състоеше само в това, че я беше оставил да замине с Тристан, без да ѝ каже истината.

Изведнъж в главата ѝ изпъкна мисълта, че Тристан се беше оженил за нея по любов. А как ли си обяснява той причината, която е накарала нея да сключи този брак? За пръв път Зара съобрази колко по-благороден е бил младият мъж, защото я е обикнал, въпреки мисълта, че тя се жени по сметка или пък от желание да има неговото положение в обществото. И когато го беше обидила така жестоко, той не се обърна да ѝ изтъкне това, което би направил всеки друг на негово място.

Дълго време Зара плака горчиво и най-после заспа.

Призори, когато огънят загасна, тя се събуди, трепереща от студ и смъртно изплашена, защото беше сънувала, че Мирко свири „Тъжна песен“ и я вика да отиде при него. Младата жена се опомни постепенно къде се намира и разбра, че започва новият ден, в който щеше да отиде в дома на съпруга си. Тя си спомни, че го беше наранила жестоко, обвинявайки го, че е постъпил долно към нея, а всъщност единствена тя беше постъпила долно, като се продаде заради живота на братчето си.

Едва сега младата жена разбра, че женитбата е нещо много свято, което не трябва да се извършва по сметка, а само по любов.

Но вече не ѝ оставаше нищо, освен да играе своята неблагоприятна роля в тази трагична игра. Всичко друго беше безнадеждно и много закъсняло.

ГЛАВА XXXIII

Младоженците напуснаха Монфичет със своята нова кола, която беше дошла от Рейс специално за тях.

Мнозина от гостите, готови за път, излязоха да ги изпратят и всички единодушно решиха, че те са една идеална двойка.

Зара беше положила особени грижи за облеклото си. Тя си спомни, че Тристан харесваше сапфиреносинята рокля, която носеше първата вечер в Монфичет, затова сега си беше сложила един кадифен костюм със същия цвят и върху него палтото от чинчила. Прекрасното ѝ като цвят лице и огнената ѝ коса се открояваха великолепно върху мекото кадифе и тъмната кожа. Тя беше наистина красива. Дотолкова красива, че Тристан не смееше да я погледне. Те се сбогуваха с всички, а лейди Етелрид целуна младата жена с много по-голяма сърдечност и нежност, отколкото при идването ѝ. Наистина тя имаше причини да я целуне така! На нея ѝ се искаше да ги каже на Зара, но тайната все още се пазеше само между двамата влюбени.

— Разбира се, че всичко ще се нареди, те са така красиви! — въздъхна Етелрид несъзнателно, докато махаше на бавно отдалечаващата се кола.

— Да, трябва да се нареди! — прошепна Франсис, който стоеше до нея.

Тя се обърна и го погледна право в очите.

— След двадесет минути ще заминат всички останали, освен Рейвън, Емили, Мери и лейди Анингфорд.

— О, Франсис, как ще прекарам сутринта, като знам, че ти си при татко!

— Ще дойда в библиотеката ти точно преди обяд, моя мила — прошепна ѝ той ободрително. — Не се тревожи, всичко ще мине благополучно.

Гостите се прибраха в замъка и лейди Анингфорд, която беше започнала да подозира нещо, каза на Рейвън:

— Струва ми се, че ти си имал право, Рейвън. Сигурна съм, че Етелрид е влюбена в мистър Маркрут! Но не вярвам, че херцогът ще допусне подобно нещо. Един чужденец, за когото никой не знае нищо!

— Досега не съм чул, че са се противопоставили на женитбата на Тристан с племенницата му. Напротив, херцогът я посрещна много радушно. Някои чужденци са много ценни хора — отговори Рейвън многозначително, особено австрийците и славяните. У него няма нищо латинско, а аз не обичам именно латинската раса.

— Е, добре, сега, когато сме сами, сигурно ще науча всичко от Етелрид. Така се радвам, че реших да остана до сряда. Рейвън, и ти трябва да ни правиш компания дотогава.

— Както винаги, аз съм на твоите заповеди — усмихна се той и се отдалечи, запалвайки една цигара, а лейди Анингфорд отиде в салона.

Не след дълго, когато заминаха останалите гости, Етелрид прегърна приятелката си и я заведе в библиотеката си.

— Имам да ти разказвам чудни неща, Ан! — каза тя, като я накара да седне на дивана, а самата се сви в своя любим ъгъл.

— Мила, аз горя от любопитство — отговори лейди Анингфорд — и се досещам, че се отнася до мистър Маркрут. О, Етелрид, кога започна?

— Той е мислил за мен много отдавна, Ан, почти от осемнадесет месеца, но аз — тя сведе очи и лека руменина заля страните ѝ, — аз започнах да се интересувам от него едва от двадесетина дни. На вечерята, която даде по случай годежа на Тристан и Зара, той ми каза неща, каквито никой друг не ми беше казвал. След това го видях на сватбата и оттогава започнах често да мисля за него. А откакто е тук... Знаеш ли, Ан, досега аз не съм обичала никого друг!

— Етелрид, мила моя, знам, че не би обичала никога! — каза Ан и я прегърна сърдечно. — Разбрах веднага, че си безкрайно щастлива и че вчера си прекарала чудесно следобеда. Когато слезе на чая, лицето ти беше съвсем променено.

— Толкова ли глупав вид имах, Ан? — извика Етелрид. Лени Анингфорд се засмя и я погледна закачливо.

— Не знам, мила, но страните ти горяха така, като че ли са били много пъти целувани.

— О! — прошепна Етелрид и като се засмя, закри лицето си с ръце. — Навярно той знае как да ухажда и да обича, аз нямам никакъв опит още и не мога да преценя, но неговите ласки ме карат да тръпна от блаженство. Ан, кажи ми, това ли изпитват всички хора, когато са влюбени.

— Етелрид, какво сладко дете си! — усмихна се Ан снизходително.

След това лейди Етелрид разказа на приятелката си за извънредно деликатния подарък, който годеникът ѝ беше направил, и ѝ показа книгите.

— Ан, когато съм с него, аз се чувствавам безкрайно щастлива и спокойна за бъдещето си.

— Намирам, че той има извънредно приятна външност — каза лейди Анингфорд — и че се облича много елегантно. Обичам мъжете да обръщат внимание на външността си, като Тристан например, а не да бъдат разпуснати и небрежни към облеклото си.

— Да — съгласи се с нея Етелрид, — но мъжете трябва да имат най-вече хубава и гъста коса. Ан, забелязала ли си косата на Франсис? Тя е също така гъста и лъскава като тази на Зара. Ако беше гологлав като татко, нямаше да мога да се влюбя в него!

Още веднъж съдбата на един мъж беше решена от косата му.

Докато Етелрид доверяваше тайната си на приятелката си, Франсис Маркрут правеше своята изповед пред баща ѝ. Той беше започнал без всякакъв предговор и с голямо спокойствие. Херцогът, който беше преди всичко един вежлив джентълмен, го слушаше отначало с мълчаливо раздражение и учудване, но след това с жив и растящ интерес.

Франсис Маркрут беше боравил с много по-трудни положения, при които равновесието на европейските сили зависеше само от неговото умение, но в случая той знаеше, че собствената му съдба зависи от начина, по който щеше да говори с този благороден англичанин, затова се, постара да вложи цялото си умение.

Финансистът нахвърли накратко историята си, като заяви, че лейди Етелрид я знае вече. Той не се помъчи да търси извинение за петното, което лежеше върху семейството му, защото считаше, че е ненужно. Според него, а сигурно и според херцога, това нещо беше съвсем без значение за човек, който е постигнал такова положение,

каквото заемаше той. След това много сдържано и с голям такт, той намекна леко за огромното си богатство, което вярвал, че лейди Етелрид ще употреби с рядко умение за доброто на рода си и на страната си.

Херцогът, който беше свикнал да слуша дебатите в камарата и да наблюдава похватите на различните оратори, не можа да не се възхити на невероятното умение и сила на този мъж.

Най-после, когато финансистът престана да говори, старият благородник стана от мястото си, изправи се пред камината и намести монокъла си.

— Вие защитихте великолепно каузата си, драги ми Маркрут — каза той със своя приятен старчески глас. — Оборихте всичките ми възможни възражения и ме оставихте само с предразсъдъците ми, които съм съгласен, че са несправедливи, но които — трябва да призная — са в полза на моите съотечественици и са против тази женитба, въпреки че, от друга страна, дъщеря ми и нейното щастие са най-важното нещо за мен. Вчера Етелрид стана двадесет и шест годишна. Тя е девойка със силен и постоянен характер, който не се влияе от никакви лудешки чувства. Следователно, ако сте имали щастието да бъдете благосклонно посрещнат от нея, или накъсо казано, скъпи ми приятелю, ако момичето ви обича, аз нямам какво да възразя. Да позвъним да ни донесат порто и да изпием по една чаша!

Не след дълго двамата мъже, които изпитваха сега най-гореща симпатия един към друг, се качиха в стаята на лейди Етелрид и я завариха там с Ан.

Когато се появиха на вратата, прекрасните очи на Етелрид се разшириха въпросително, а след това тя се спусна към баща си и зарови глава на гърдите му.

Старият херцог я целуна сърдечно и прошепна с овлажнели очи:

— Я гледай, Етелрид, мое скъпо дете, каква голяма новина! Ако си щастлива, мила, и аз ще бъда доволен.

Така спокойно мина моментът, от който младата жена се страхуваше най-много. Не след дълго баща ѝ и приятелката ѝ напуснаха стаята и оставиха влюбените насаме.

— О, Франсис, не е ли светът прекрасен! — прошепна Етелрид, сгушена в обятията му. — Татко и аз бяхме така щастливи заедно, а

сега ще бъдем трима. Нали няма да искаш да се отделяме за дълго от него, мили?

— Не, моето момиче, нашият живот ще бъде нареден така, както искаш ти.

— Франсис, ти си извънредно добър с мен — каза тя.

— Любима — прошепна той, като я целуна по косата. — Аз употребих цели четиридесет и шест години, за да намеря своя безценен бисер.

След това те уговориха много други подробности. Франсис реши да даде на Зара къщата си в Парк Лейн, която сега не беше достатъчно голяма за тях, и да купи един исторически дворец при Грийн Парк. Той считаше, че ако лейди Етелрид напуска заради него покрива на баща си, то той трябваше да ѝ даде дом, достоен да възнагради поне донякъде тази жертва.

Финансистът се беше отърсил до известна степен от своето безпокойство за племенницата си.

Тя и Тристан бяха обещали да дойдат за два дни в Парк Лейн към края на седмицата, за да се сбогуват със старата лейди Танкред, която заминаваше с дъщерите си в Кан. Ако види тогава, че отношенията между тях все още не са уредени, той беше решил да каже на Тристан истината. Може би това щеше да хвърли светлина върху държането ѝ към него и по такъв начин да уреди нещата.

Но преди всичко Маркрут разчиташе на силата на младостта и на романтичната обстановка, сред която те щяха да бъдат съвсем сами, затова престана да се тревожи за тях.

В това време младоженците се носеха към Рейс.

От всички изпитания, които Тристан трябваше да понася от деня на сватбата им досега, най-ужасното беше да седи в автомобила съвсем близо до жена си. Всеки нормален млад мъж, дори да не беше влюбен в Зара, щеше да почувствува, че от нея се излъчва нещо опияняващо, а какво оставаше за бедния Тристан, който беше лудо влюбен.

За щастие младата жена обичаше да пътува с отворени прозорци и нямаше нищо против пушенето, иначе щеше да бъде невъзможно да устои на изкушението да я грабне в обятията си, особено сега, когато тя беше добила някакво ново и очарователно, смирено изражение. За

хиляден път си повтаряше вечната стара история, при която двама млади и влюбени хора се бореха срещу някакви въображаеми пречки. Зара страдаше не по-малко от Тристан, само че тя се измъчваше и от мисълта, че е била несправедлива и че е единствената виновница за сегашното невъзможно положение.

Но как да се обърне към него и как да признае грешката си? Съвестта ѝ казваше, че трябва да го направи, но гордостта ѝ, която я беше управлявала през целия ѝ живот, все още я държеше в своя власт.

Така двамата млади седяха мълчаливи и печални, докато навлизаха във владенията на Рейс. Тристан погледна навън и каза:

— Сега ще трябва да отворим цялата кола... Моля ви се, поздравявайте и се усмихвайте, когато минаваме през селата и някой от по-старите селяни ви приветствува. Младите не вярвам да го направят, но старите приятели на майка ми сигурно ще ви поздравят.

Когато шофьорът отвори колата, Зара се наведе напред и се опита да изглежда весела.

Така започна първото действие от ужасната комедия.

ГЛАВА XXXIV

Младата лейди Танкред беше силно развълнувана, когато приближиха парка на замъка, почти до самите врати, на които се простираше селото. Значи това беше домът на нейния любим и господар, където те трябваше да пристигнат с преизпълнени от щастие и любов сърца!

Всъщност нейното сърце беше изпълнено с мъка и скръб, защото Тристан, който се страхуваше да не издаде чувствата си, се държеше с ледено безразличие и пренебрежение. Нещастната жена не можеше да събере достатъчно смелост, за да превъзмогне това му държане и да му каже, че едва сега е разбрала колко несправедлива и лоша е била към него в Дувър.

Не след дълго те пристигнаха пред южния вход на парка, където беше построена първата триумфална арка, украсена със зеленина и знамена и с надпис „Бог да благослови младоженците и да даде дълъг живот на лорд и лейди Танкред“. Тук се беше събрала голяма тълпа селяни, които приветствуваха бурно господарите си. Тогава Тристан взе ръката на Зара и като я прегърна през кръста, двамата останаха прави в колата, а той свали шапката си, размаха я весело и извика:

— Приятели, лейди Танкред и аз ви благодарим сърдечно за вашите хубави благопожелания и за посрещането, което ни устройвате.

След това те седнаха и колата продължи пътя си. Лицето на младия мъж стана наново мрачно и той отпусна ръката ѝ.

При следващата арка се повтори същото нещо, но с повече церемонии, защото тук се бяха събрали всички главни наематели и първенци на селото. Оваците не стихваха. Повечето мъже бяха на коне и като заобиколиха автомобила, го последваха до двора на замъка, където се бяха струпали селските деца и жените от приюта за старци. Тук отново се изказаха много благопожелания, а една бабичка извика със своя старчески и треперещ глас: „Да бъде благословена красивата младоженка и да ѝ даде Бог много малки лейди и лордове.“

Тази шега беше посрещната с възторжени викове от тълпата, само Тристан изпусна за миг ръката на жена си, като че ли тя го беше изгорила, но съвземайки се бързо, я взе отново.

И двамата бяха извънредно развълнувани и неспокойни, когато най-после колата спря пред замъка. Тук ги приветстваха слугите, наредени в няколко редици. Между тях беше и Майкъл, който се беше върнал в стария дом на господаря си.

Тържествената икономка, облечена в черна копринена рокля, пристъпи напред и от свое име, както и от името на своите подчинени, пожела добре дошла на новата си господарка, като и поднесе един букет от бели рози с думите:

— Милордът ни каза, когато дойде тук за приготовленията, че милейди била красива като бяла роза!

Сълзи изпълниха очите на Зара, а гласът ѝ трепереше, когато им благодари и се опита да се усмихне.

— Младата и красива лейди беше съвсем развълнувана — шушнеха по-късно слугите помежду си. — Но няма нищо чудно в това, всяка жена на нейно място би била луда за милорда!

„Как всички го обичат!“ — мислеше си Зара в това време. Значи той им беше казал, че тя е една красива бяла роза! Какви чудни чувства трябва да е хранил тогава към нея, но тя ги беше унищожила със своята неразумна постъпка. Няма нищо чудно в това, че сега Тристан я гледа с омраза и презрение. Вече беше много късно и положението не можеше да се поправи.

Тристан хвана Зара под ръка и като се изкачиха по величественото стълбище, те се отправиха към красивото крило на замъка, построено от братята Адам.

— Пригответе за милейди парадните стаи — каза икономката мисис Енглин. — Там са будоарът, спалнята, банята и гардеробната на милорда. Надявам се, че милейди ще ги намери така красиви, както ни се виждат на нас, старите слуги на семейството!

Зара се помъчи да се овладее и да ѝ благодари с мила усмивка.

Когато стигнаха до просторната спалня, мебелирана и украсена с най-изтънчен вкус от самите братя Адам, Тристан се наведе и целуна галантно ръката на жена си.

— Ще ви чакам в будоара, докато свалите палтото си. Мисис Енглин ще ви предаде златните тоалетни прибори, подарък на моята

прабаба-французойка от Луи XIV. По стара традиция всички жени от фамилията Танкред си служат с тях, когато са в Рейс. Надявам се, че четките няма да ви се видят много твърди — каза той със смях и излезе.

Зара, поразена от красотата, богатството и старинността на всичко, се отпусна на един диван, за да се съвземе малко и за да потисне болката, която я разяждаше.

Тя трепереше от гняв против себе си и се презираше при мисълта, че в своето смешно невежество беше оскърбила този благороден мъж, който притежаваше този чуден замък, и го беше обвинила, че я взема заради парите на вуйчо ѝ.

Как трябва да я е обичал в началото, за да иска да ѝ даде цялото си богатство, след като я беше видял само веднъж!

Младата жена потрепери от мъка. Едва ли има по-голяма горчивина от тази, която се изпитва, когато загубиш нещо по собствена вина.

Когато Зара влезе в будоара, Тристан се беше изправил до прозореца. За да наруши неловкото мълчание, тя изказа срамежливо възхищението си от стила на Адам.

— Да, доста интересен и приятен е — каза той сдържано и продължи: — Сега ще трябва да слезем долу за този страшен обяд, но по-добре ще направите да вземете коженото си наметало, защото големият хол е много просторен и може да е хладно. Ще отида да ви го донеса.

Младият мъж излезе и не след дълго се върна с наметалото ѝ от сребърни лисици. Той се приближи към нея и я загърна безмълвно, като че ли тя беше камък, а след това отвори вратата и я покани да излезе. Това му държане засегна дълбоко гордостта на Зара, въпреки че самата тя би постъпила точно като него, затова вместо смиреното държане, което беше приела съвсем несъзнателно, тя доби наново надменното си изражение и тръгна редом с него с високо вдигната глава. Мисис Енглин, която ги наблюдаваше, докато слизаха по стълбите, въздъхна с възторг.

— Тя е също така горда като старата лейди Танкред. Бих искала да знам как се харесва това на милорда!

Големият хол датираше още от времето на Хенрих IV. Това беше едно просторно помещение с високи цокли от масивен дъб и с огромна

мраморна камина. Масите бяха наредени във формата на буква „П“ и в центъра се намираха двата старинни стола за владетелите на замъка. До младоженците седяха главният наемател на земите и жена му. Многобройни слуги прислужваха на гостите.

През време на обяда станаха няколко смешни случки, които Зара искаше да сподели поне с поглед с Тристан, но той продължаваше да се държи така студено и само от време на време правеше по някоя обикновена забележка, за да попадне в общия тон.

След известно време започнаха речите и това беше един от най-мъчителните моменти. Пръв предложи да пият наздравица за младоженците управителят на имението. Неговите думи бяха толкова топли и сърдечни, че Зара почувствува за хиляден път как искрено обичаха всички мъжа ѝ. Раздразнението ѝ против самата нея нарастваше все повече и повече. Във всяка реч се намекуваше деликатно и за нея, като я свързваха винаги с Тристан, и това именно нараняваше най-болезнено сърцето ѝ.

Накрая младият лорд стана да им благодари от свое и от нейно име. Неговата реч беше наистина блестяща. Той им каза, че се връща отново между тях и им води една красива млада господарка. Тук Тристан се обърна към Зара, взе ръката ѝ и я целуна. След това той ги увери, че ще се грижи за техните интереси и ще гледа на тях като на стари приятели, каквито са били досега. Младият мъж изпъстри речта си с много весели закачки и епизоди и най-после седна на мястото си сред буря от ръкопляскания.

Тогава от най-отдалечения край на масата стана едно червендалесто и усмихнато старче, което произнесе дълго слово, изтъквайки, че нито той, нито неговите прадеди са виждали по-хубава младоженка в Рейс от тази, която приветствуваха сега. Той пи наздравица за младата лейди и изказа надеждите си, че скоро ще имат друго празненство в чест на сина-наследник.

При това наивно, но сърдечно пожелание лицето на Тристан стана мрачно като смъртта, а младата му съпруга пламна като червените рози, поставени на масата пред нея.

Така мина обядът и след нескончаеми ръкувания лорд и лейди Танкред, придружени от управителя на имението, излязоха на двора да приемат поздравленията на останалите наематели и селяни.

Тук намеците за съпружеско щастие бяха още по-ясни и Зара забеляза, че всеки път, когато ги споменаваха, в очите на Тристан се появяваше изражение на горчива и язвителна насмешка.

Към пет часа, съсипани от умора, младоженците се оттеглиха в будоара на централното крило, където им поднесоха чай. Най-последно те бяха сами и сега беше моментът Зара да направи своето признание.

Досега Тристан се придържаше строго към решението си. Отношенията му към Зара бяха оскърбително хладни и пренебрежителни. Когато се държеше като влюбен, той изтъкваше много явно, че го прави само защото е принуден да „играе ролята си“ и това я нараняваше и унижаваше още по-силно.

Нещастната жена реши да му признае грешката, която е направила, но нищо повече от това. Тя трябваше да се пази да не му открие чувствата си.

И двамата се настаниха в удобните кресла около огъня с въздишка на облекчение.

— Господи! — каза той, прекарвайки ръка през челото си. — Каква ужасна подигравка е всичко това. И като си помисля само, че още не са изминали половината от тържествата. Страхувам се, че вие сте се изморили. Трябва да отидете да си починете. Ще ви помоля да бъдете много блестяща за вечерята и да сложите някои от семейните скъпоценности, които наредих да изпратят нарочно от Лондон.

— Добре — отговори тя разсеяно и започна да налива чая.

Тристан остана мълчалив, загледан в огъня, а по красивото му лице се беше изписала безкрайна умора и отчаяние. Предметите наоколо го измъчваха, защото му напомняха за приготовленията и промените, които бе извършил с желание да я задоволи и да я направи щастлива. Уви! Неговите луди мечти бяха жестоко разбити.

Зара му подаде безмълвно чашата. Тя беше запомнила от Париж с колко захар и крем пие чая си. Между тях продължаваше да цари ледено мълчание. Младата жена не можеше да издържа повече.

— Тристан — каза тя, стараяйки се да направи гласа си съвсем равнодушен.

Като чу името си, той я погледна изненадано. Зара го произнасяше за първи път!

Младата жена наведе глава и продължи едва чуто със сподавен от възлнение глас:

— Искам да ви кажа нещо и да ви помоля да ми простите. Научих истината, че не сте се оженили за мен заради парите на вуйчо ми. Сега знам точно какво се е случило. Срамувам се и се презирам, като си спомня какво ви казах, но аз бях разбрала, че сте се съгласили на сделката, преди да ме видите даже, и това ми се струваше ужасно, отвратително. Съжалявам, че ви оскърбих така. Сега вие сте за мен действително един рядък джентълмен.

Ако Зара беше погледнала към него, тя щеше да види, че при първите й думи лицето му се озари от надежда и любов, но когато тя продължи да говори хладно, оживлението му изчезна и болка, поужасна от всеки друг път, изпълни сърцето му. Значи Зара знаеше вече и все пак не го обичаше! Тя не се извиняваше, че го беше нарекла животно и го беше ударила през лицето! Този спомен го изгори като нажежено желязо и го накара да се изправи бързо на крака. Наследената от векове гордост се прояви наново у него. Младият мъж остави чашата си на камината, без да се докосне до нея, и каза със сподавен глас:

— Ожених се за вас, защото ви обичах и едва ли някой мъж е съжалявал повече от мен за постъпката си.

Той се обърна и излезе бавно от стаята.

Когато остана сама, Зара почувствува, че между тях настъпва краят.

ГЛАВА XXXV

Няколко минути преди осем часа една бледа и крайно нещастна жена очакваше съпруга си в будоара. Тя се чувствуваше съвършено отпаднала и като че ли нямаше никакви сили да продължава да играе своята роля. Бялата коприна на роклята ѝ не беше по-бяла от лицето ѝ. Главният градинар беше изпратил няколко прекрасни орхидеи, но техният вид я засегна болезнено, защото те ѝ напомниха цветята, които Тристан ѝ беше донесъл първата вечер след сватбата и които беше хвърлил в огъня. Съвсем несъзнателно забодде няколко стръка в корсажа си.

Камериерката постави брилянтна огърлица на врата ѝ и блестяща диадема в косата ѝ. Украшенията бяха великолепни, а тя не можеше даже да му благодари за тях! Отсега нататък те щяха да си говорят само в присъствието на други хора. Изведнъж нещастната жена си спомни, че Тристан беше казал: „Когато се свършат празненствата, ще можем да говорим за бъдещия си живот.“ Какво значеше това? Навярно, че иска да се разделят. Защо съдбата е така жестока с нея? Какво е направила тя?

Младата жена едва се държеше на краката си. Тя се отпусна на един стол и вкопчи ръцете си една в друга. По лицето ѝ се изписа страшно озлобление и бунт против съдбата. В този момент тя приличаше повече от всякога на черната пантера.

Когато Тристан отвори вратата и влезе, той я завари все още в това положение, което напомняше животно, готово да скочи върху неприятеля си.

Нейният така варварски и така екзотичен вид го изпълни отново с дивата страст на ловеца на лъвовете. Нима може да има нещо, по-дяволски привлекателно от тази жена? За миг през ума му проблесна мисълта да я сграбчи в обятията си, да се отнесе към нея, както към черната пантера, на която тя приличаше, да я покори чрез сила, да я бие, ако е необходимо, и да я целува до смърт! Може би ако той беше направил това, щеше да бъде много умно, но възпитанието, което беше

получил, не му позволяваше да се отнася некавалерски към жените. Защото Тристан не беше чувствено животно, а истински представител на своята издигната и благородна стара раса.

Така, с тръпнещи от вълнение сърца, младоженците слязоха по стълбите, хванати под ръка, за голяма радост на наблюдаващите прислужници и за гордост на Анриет. След това всички слуги се впуснаха към парапета на стълбите, за да видят чудната сцена, която щеше да последва. По стар обичай, когато някой от господарите на Рейс водеше за пръв път жена си в семейната трапезария, той трябваше да я целуне пред вратата, независимо от това дали ги наблюдават, и да ѝ пожелае „добре дошла в новия си дом“. А да се види как милордът, когото всички считаха за най-красивия мъж в графството, целува младата лейди, беше наистина рядко и интересно зрелище!

Каква щеше да бъде тяхната изненада, ако го бяха чули да казва на жена си с леден тон, когато слизаха по стълбите:

— Има един глупав обичай, според който трябва да ви целуна, преди да влезем в трапезарията и да ви дам този малък златен ключ, който е един смешен знак, че ви поверявам грижите за дома ни. Разбира се, всички слуги ни наблюдават, затова, моля ви се, не се изненадвайте и не се отдръпвайте.

Тристан вдигна глава и като видя любопитните и оживени лица на слугите, обхвана го младежкото му безгрижие и палавост. Той им се усмихна и им махна с ръка. Гневът на Зара също се преобрази в едно чудно вълнение и очакване. Оставаше им да прекосят хола и той щеше да я целуне! При тази мисъл лицето ѝ стана още по-бледо. В това време младият мъж беше взел решение да се подчини на изкушението поне за този единствен път и вместо да докосне челото ѝ с устните си, както смяташе преди това, да целуне устата ѝ! Това беше единственият случай, който му се представяше, затова не го интересуваше, че слугите гледат.

Когато стигнаха до прага на голямата двойна врата, той се наведе, привлече я към себе си, даде ѝ златния ключ и след това притисна младите си и горещи устни към нейните. О, неизпитвано досега блаженство! Този път, може би защото беше задължена да играе своята роля, тя не му се противопостави и не го отблъсна, както преди. Тристан се почувствува изведнъж така опиянен, както първата вечер

след сватбата. Защо, защо беше тази ужасна пречка между тях? Нима нищо не можеше да промени положението?

Той погледна към жена си, която се приближаваше като насън към масата, и видя, че тя беше така смъртнобледа, като че ли щеше да изгуби съзнание. Опиянението действа на хората по различен начин. За нея целувката имаше сладостта на смъртта.

— Подайте незабавно шампанско на милейди! — заповяда той на слугата. А след това, обръщайки се с искрящи очи към нея, каза нежно: — Защото ние трябва да пием наздравница за самите нас, нали?

Но Зара не повдигна нито веднъж очите си към него, а само тънките ѝ ноздри потрепваха. От ускореното ѝ дишане Тристан разбра, че нейното сърце биеше също така лудо, както неговото и чувство на победа изпълни сърцето му. Каквото и да беше чувството, което тя изпитваше, независимо от това дали беше гняв или омраза, или пък такова, за каквото не смееше да се надява, то беше много силно. Значи тя не е така леденостудена, както изглежда! Как съжеляваше младият мъж сега, че в семейството им няма и други такива „глупави обичаи“! Как му се искаше да може да заповяда на слугите да излязат и да остане насаме с нея. Кръвта биеше лудо във вените му и той реши да се подчини — на дяволското чувство, което го беше обзело, да се възползува от случаите, които му даваше споразумението „да играят ужасна комедия“.

И когато тържествените прислужници ги наблюдаваха, Тристан се държеше извънредно мило и влюбено с нея, а всеки миг, в който оставаха сами, той ставаше наново сдържан, за да не може да го обвини тя, че не се придържа към това, което бяха уговорили. Така вечерята мина като някаква чудна преживелица и за двамата. За Зара тя беше верига от мъки и удоволствия, но за Тристан беше най-щастливият миг от деня на тяхната сватба. Защото той чувствуваше, че неговото държане я вълнува, пък даже и това да се дължеше само на факта, че и тя „играе своята роля“. Постепенно, когато стигнаха до десерта, у Зара се породило убеждението, че Тристан я измъчва нарочно и пресилва ролята си, когато слугите са в стаята. Не беше ли ѝ казал той преди три часа, че я е обичал, употребявайки минало време, и че никой мъж не е съжелявал повече от него за това! Може би е възможно да е открил, че тя го обича, когато я целуна!

И сега я наказва и вътрешно се смее за властта, която е придобил над нея. Гордостта ѝ се възпламени незабавно. Е, добре, тя няма да се остави да стане играчка в ръцете му! Той ще види, че тя може да устои на думата си, но когато се свърши играта, ще бъде отново хладна и студена.

Затова когато най-после слугите напуснаха стаята, Зара стана незабавно извънредно сдържана и мълчалива. Двамата седяха, загледани пред себе си, и отчаянието отново започна да обхваща сърцето на младия мъж. Да, излишно беше да лъже сам себе си. Неговият кратък миг на блаженство беше свършил, и сега отново щяха да започнат мъките.

Не след дълго те напуснаха трапезарията, защото трябваше да открият бала. Въпреки мрачното душевно състояние, в което се намираха и двамата, техните първи партньори — кметът на селото и жена му — останаха с отлични впечатления от младите владетели на замъка.

— Макар че милейди е чужденка — каза кметът на жена си, когато се прибираха у дома си, — не можеш да познаеш. А трябва да прибавя също, че никога не съм виждал по-красива жена от нея.

— Това значи, че тя е достойна за милорда — отговори жена му. — Знаеш ли, Уйлям, той ме накара да се почувствувам отново млада!

Според обичая младоженците трябваше да танцуват заедно втория танц и след това, когато празненството е в разгара си, да се измъкнат незабелязано.

— Страхувам се, че сега трябва да танцувате с мен, Зара — каза Тристан и без да дочака отговора ѝ, я прегърна и се впусна във вихъра на валса. Лудо опиянение обзе отново и двамата. Те се завъртяха безспирно в някакъв шеметен унес, без да разсъждават и без да потискат възторга, който ги беше обхванал. Най-после музиката спря.

Тогава Зара, която беше свикнала още от ранно детство да се владее, се съвзе първа и каза хладно, с желание да прикрие своята тайна любов и да унищожи и най-малкото подозрение, което би се породило у него:

— Предполагам, че вече можем да се оттеглим. Надявам се, че сте доволен от начина, по който изиграх ролята си!

— О, да, вие играхте прекалено добре! — каза той с болка. — Едва сега разбрах какво сме изгубили безвъзвратно.

И като ѝ подаде ръка, той я заведе до вратата на будоара, където я остави, без да каже нито дума повече.

Утрото завари младоженците все така разделени и с наболели от скръб сърца.

Защото богът на гордостта прави глупаци своите последователи.

На другия ден валя силен дъжд, но тържествата продължиха. Лорд и лейди Танкред се показаха весели и щастливи пред гостите, но всъщност и двамата бяха нещастни.

Когато оставаха насаме, те бяха така сдържани и така хладни, че дори не можеха да водят и най-обикновен разговор. През време на вечерята те почти нямаха сили да се преструват пред слугите и Зара се оттегли веднага след като поднесоха кафето.

Преди да напусне стаята, Тристан ѝ беше казал:

— Ако утре времето е хубаво, няма да е зле да посетите градините и да разгледате замъка. В противен случай икономката и градинарите ще бъдат много учудени, че не ги удостоявате с това внимание! Колко ужасно е, че трябва да се придържаме към такива условности. Хубаво ще е човек да може отново да стане дивак. Кой знае? Може би скоро аз ще имам това щастие!

И понеже Зара се беше спряла на средата на пътя към вратата, очаквайки да чуе какво ще каже по-нататък, той продължи:

— Утре имаме свободен ден. Счели са за естествено, че ние ще се нуждаем от почивка. Ако сте готова към единадесет часа, ще ви покажа градините и любимите места на майка ми. През това време на годината всичко изглежда малко мрачно, но няма какво да се прави.

— Ще бъда готова — каза Зара.

— В четвъртък ще ни поднесат адрес гражданите от Рейс — продължи той, като се приближи към вратата, за да ѝ я отвори, — а в петък ще отидем в Лондон да се сбогуваме с майка ми. Мисля, че всичко това е много мъчително за вас, но скоро ще свърши.

— Животът изобщо е мъчителен — отговори тя — и човек никога не знае защо и за какво живее.

След това тя излезе от стаята, без да го погледне, изкачи се по стълбите, прекоси дългите и пусти коридори и влезе в будоара. Тук младата жена се приближи до пианото, отвори го и дълго време свири своите любими мелодии.

Музиката сякаш ѝ говореше. Какъв щеше да бъде животът ѝ занаят? А ако в края на краищата тя няма сили да потиска и овладява любовта си? Ако тя сломи гордостта си и му даде да разбере, че съжалява за грешката си и копнее само да бъде в неговите обятия? Защото нейното възхищение и уважение към него нарастваха ежечасно, когато откриваше какво значеше той за всички тези хора, чийто господар беше. Колко малко познаваше тя Англия, страната на баща ѝ! Колко смешно малко познаваше тя всъщност мъжете! И гледаше на тях като на животни, подобни на Ладислав и приятелите му, или на жалки глупаци като бедния Мимо. С какво високомерно невежество се беше държала досега. Нещо трябваше да ѝ подсказе, че тези хора не са такива. Нещо трябваше да я предупреди, когато за пръв път видя Тристан, че той седи много по-високо от всички хора, които познаваше дотогава.

Младата жена престана да свири и като стана, се приближи до огледалото. Да, тя беше положително хубава и съвсем млада. Тя сигурно щеше да живее дълги години, но животът ѝ щеше да бъде пуст, ако в него няма любов.

В края на краищата гордостта не беше толкова ценно нещо. Защо да не се опита да бъде мила с него и да се постарее да му хареса по съвсем приятелски начин? Това няма да бъде недостойно и няма да изглежда, че му се натрапва. Още утре трябва да започне, ако може. Тогава младата жена си спомни думите, които лейди Етелрид ѝ беше казала на вечерята по случай годиша им. Думите, които младата лейди беше произнесла съвсем несъзнателно, но които показваха как семейството гледа на факта, че Тристан и Сирил са последните представители на рода Танкред де Рейс. Зара си спомни как се беше разгневила тогава, но сега, когато беше минала през цяла една възпитателна школа, тя съчувствуваше и разбираше техните възгледи.

При тази мисъл очите ѝ се замъглиха, погледът ѝ стана мек и унесен и по лицето ѝ се изписа божественото изражение на Сикстинската мадона, с което тя гледаше Мирко.

Да, в живота имаше неща, които бяха много по-ценни от гордостта.

Така, успокоена от решението, което беше взела, младата жена си легна най-после.

А в това време Тристан стоеше сам в стаята си, загледан унесено в огъня. Младият мъж също беше взел едно решение, но то не приличаше на нейното. Той смяташе, като отидат в петък при Франсис Маркрут, да говори насаме с него и да му признае, че техният брак е една страшна грешка, за която не обвиняваше никого, освен себе си. Същевременно да го помоли да напегне своя ловък ум и да измисли някакъв начин, по който ще могат да се разделят без скандал, дотогава, докато стане съвсем безразличен към Зара и бъде в състояние да се върне у дома си и да живеят заедно. Младият мъж признаваше чистосърдечно, че му е невъзможно да понася сегашното положение. Тази нощ той дори не беше в състояние да чувства болка, а седеше като вцепенен. Изведнъж в ума му се открииха последните думи на Лаура. А ако все пак в тях има поне малко истина? Не беше ли виждал сам, на два пъти, този мъж при най-подозрителни обстоятелства. Може би той ѝ е любовник? Наистина Франсис Маркрут каза, че Зара е водила безупречен живот, но нима той можеше да знае всичко! Постепенно към другите му мъки се прибави и ревността, която го измъчваше страшно. В главата му се изработи цяла верига от доказателства, които подкрепяха предположението за любовника.

Младият мъж скочи гневно от стола си и процеди през зъби:

— Ако открия, че това е истина, ще убия и него, и нея!

Така близо до диваците са всички хора, когато в тях се развихрят някои страсти.

Нито младоженката, нито младоженецът подозираха, че съдбата щеше да остави техните решения изпълнени.

ГЛАВА XXXVI

Градините на Рейс бяха прочути в цялото графство. Естествената красота на тяхното местоположение беше допълнена от безкрайните грижи на много поколения.

Тристан имаше силно желание да изгрее слънцето, защото намираше, че месец ноември не е подходящо време, през което може да се съди за красотата на градините. Той очакваше жена си в подножието на парадното стълбище и точно в единадесет часа Зара се появи. Младият мъж я наблюдаваше как слиза, поставяйки грациозно крак след крак. Той не беше обърнал внимание досега колко хубави и изящни изглеждаха краката ѝ даже в грубите спортни обувки.

Тристан забеляза веднага, че тя знае да се облича и да се приспособява към обичаите на всяка страна. Късата ѝ вълнена пола, астраганеният жакет и калпачето отговаряха точно за случая. Тя беше толкова прелестна с ръце, мушнати в маншона, че той почувствува как се събужда отново заспалата болка и побърза да каже хладно:

— Небето е сиво и ужасно. Не трябва да съдите за градините от днешния им вид. През лятото те са наистина красиви.

— Не се съмнявам — отговори Зара кротко и понеже не можа да намери какво друго да каже, те излязоха мълчаливо през южното крило на замъка и се оказаха в централния двор. Великолепните градини се простираха пред тях. Говореше се, че тази част е била правена по планове на Льо Нотр, донесени от лейди Танкред-французойката.

По-късно Зара откри, че следи от нея бяха останали навсякъде из замъка. Картината, която се разкриваше пред очите им, беше наистина прекрасна даже в сивата ноемврийска мъгла със своите статуи и зелени градини стил Версай.

— Тук наистина е вълшебно! — каза Зара с възторг. — И като си помисля само, че вашето семейство е живяло тук от незапомнени времена и е създадо тези красиви места! Сега разбирам защо вие сте толкова горд.

Това беше почти първият случай, в който младата жена говореше толкова дълго и изказваше собствените си мисли. Тристан я погледна изненадан, но решението, което беше взел предишната вечер, го накара да запази спокойното си държане и да се отнесе с недоверие към думите ѝ. Много често тя го беше изпълвала с надежди, а след това го смразяваше само с една дума. Не, колкото и да е мила сега с него, той ще остане съвсем равнодушен.

— Да, аз съм наистина много горд — отговори Тристан, — но от това не съм извлякъл никаква полза досега. Гордостта се обръща в сарказъм, когато човек остарява, и го кара да се отнася към всичко с язвителна насмешка.

След това престорено безразличие младият мъж започна да ѝ дава обяснения за градините и датите, на които са били правени, като че ли беше любезен домакин, който развежда една обикновена гостенка. Сърцето на Зара замираще все повече и повече от болка и тя не можа да изпълни намерението си да бъде мила и любезна с него.

Тя едва намираще сили да му отговаря с „да“ и „не“. Най-после младите хора минаха през една врата и се озоваха при оранжерии. Тристан представи жена си на главния градинар и Зара му изказа своето възхищение от всичко, което беше видяла досега. След това те излязоха през една врата в западното крило на замъка и се озоваха в най-старата част на имението.

Съвсем неочаквано пред очите им се откри италианският парк. Изведнъж Зара си спомни, че заедно с Мирко беше гледала снимки от него и сърцето ѝ се сви болезнено. Когато Тристан я погледна съвсем случайно, той остана поразен от печалното изражение, което се беше изписало на лицето ѝ, като че ли тя посещаваше места, свързани с болезнени спомени.

Младата жена се беше спряла за миг, сякаш се страхуваше да пристъпи напред, за да не срещне някакъв призрак. Каква може да е причината за тази внезапна промяна с нея? Изведнъж нещо му пошепна: „Това е италианска градина. Тя е виждала такива места и в други страни, може би онзи мъж е италианец. Да, той е доста тъмен.“ Затова, вместо да бъде внимателен и да се отнесе със състрадание към мъката ѝ, Тристан каза почти грубо:

— Изглежда, че тези места събуждат някакви спомени у вас. Е, добре, нека да ги прекосим по-бързо и след това ще можете да се

приберете.

Не, той няма да ѝ съчувствува, когато страда и мисли за друг мъж.

Устата ѝ потрепери за миг и Тристан разбра, че я е залегнал. Това го зарадва и му се искаше пак да я нарани, защото ревността може да обърне и ангела в истински дявол. Те продължиха да вървят мълчаливо и в печалните очи на младата жена се изписа някакъв особен страх. Тя се боеше да види статуята на Пан с флейта. И ето, когато слязоха по каменната стълба, в далечината се очерта странната фигурка на малкия бог.

Зара забрави Тристан, забрави, че той заемаше всичките ѝ мисли в момента и че беше лудо влюбена в него, забрави даже, че не е сама. Пред очите ѝ изпъкна полумрачната стая, в която жалката фигура на братчето ѝ се беше навела над картината, сочейки статуята на Пан. Стори ѝ се, че чува тънкото детско гласче да казва: „Погледни, Милинка, и той няма правилно тяло като останалите хора! Погледни, и той свири! Когато се разхождаш там, а аз съм с мама, помни, че това е твоят Мирко!“

Тристан, който я наблюдаваше непрекъснато, не знаеше какво да мисли вече. Лицето ѝ беше по-бледо от всеки друг път, а тъмните ѝ очи плуваха в сълзи.

Господи! Колко ли е обичала този мъж! Едва сдържайки гнева си, той продължаваше да върви до нея докато стигнаха съвсем близо до статуята.

Изведнъж младият мъж пристъпи напред с вик на раздразнение, защото флейтата на Пан беше счупена и лежеше на земята.

Кой беше направил това?

Когато Зара видя повредата, от гърдите ѝ се изтръгна болезнен стон. За нея това беше като предзнаменование. Музиката на Пан нямаше да се чува повече и Мирко също нямаше да свири вече.

С ридание, наподобяващо воя на ранено животно, тя се отпусна на каменната пейка и като зарови лицето си в маншона, избухна в горчив и неудържим плач. Сълзи се лееха обилно по страните ѝ и сякаш облекчаваха наболялото ѝ сърце.

Тристан стоеше като вцепенен. Той не знаеше какво да направи. Каквато и да беше причината за това ѝ състояние, за него беше

страшно мъчително да я гледа как плаче, като че ли сърцето ѝ беше разбито.

Младата жена страдаше от мисълта, че погълната от грижите за нещастната си любов, напоследък беше забравила малкото си братче. Какво ставаше с него? Дали не е болно, дали не се е случило някакво нещастие?

Тя продължаваше да плаче, забравила всичко наоколо. Тристан не можеше да гледа равнодушно.

— Зара! — извика той развълнувано. — За Бога, не плачете така! Какво има? Не мога ли да ви помогна, Зара!

Младият мъж седна до нея, прегърна я и се опита да я привлече към себе си, за да я успокои. Но тя се изтръгна от ръцете му и скочи. Не беше ли той причина, за да забрави Мирко!

— Оставете ме! — извика тя като луда, неспособна да се владее повече. — Не е ли достатъчно да знам, че вие и мисълта ми за вас ме накараха да го забравя! Махнете се! Искам да съм сама!

След това като подплашена сърна тя се спусна по една алея, зави зад висок храст и изчезна от очите му.

Тристан седеше на пейката безмълвен.

Едва по-късно, когато беше в състояние да мисли, той съобрази, че думите ѝ бяха едно признание. Неговите предположения и подозрения се бяха оправдали. Значи наистина съществуваше и някой друг. Някой, когото тя трябваше да обича, а той беше станал причина да го забрави. Тази мисъл го накара да прекъсне рязко размишленията си. Какво значеше това? Нима в края на краищата е успял по някакъв начин да събуди чувство у нея, да я накара да мисли за него? Тази ли беше тайната на това странно същество, което го привличаше и озадачаваше? Възможно ли е в сърцето ѝ да се борят две стихии?

Но след като разсъди по-дълбоко, тази утешителна мисъл се изпари, защото нищо не доказваше, че Зара е мислила за него с любов.

Така, разкъсван от подозрения и мъка, Тристан се върна в замъка. Той предполагаше, че ще трябва да се яви сам на обяда, но още при първите удари на сребърния гонг Зара слезе бавно по стълбата.

Като се изключи извънредната бледост и сините кръгове под очите ѝ, лицето ѝ беше спокойно като маска.

Младата жена не се извини, нито пък намекна за случката в италианския парк. Тя се държеше така, сякаш нищо не се беше

случило.

В ръката си Зара носеше едно писмо от вуйчо си, което току-що се беше получило от Лондон. Финансистът им съобщаваше своята голяма радост.

Тристан я погледна и отново остана поразен. Без съмнение тя беше необикновена жена! Гневът му утихна малко и той реши да не ѝ иска никакви обяснения сега, а да почака, докато отидат в Лондон и там да открие истината. Все пак той изгаряше от любопитство да узнае какво значеха думите ѝ, които се отнасяха до него. Младият мъж се страхуваше, че ще ѝ прости всичко, ако по някаква щастлива случайност тя е започнала да го обича и заради него е забравила някоя минала страст. Той се страхуваше даже, че гордостта му няма да устои пред изкушението да я притисне в обятията си без съпротива и с изпълнено с любов сърце.

С извърнати един от друг очи и с престорено спокойствие младоженците седнаха да обядват.

Без да каже нито дума, Зара даде на Тристан писмото, което държеше в ръка. То имаше следното съдържание:

„Моя мила Зара,

Бързам да ти съобщя една новина, която е истинско щастие за мен, като вярвам, че и на теб ще достави известна радост.

Лейди Етелрид Монфичет ми направи голямата чест да ми даде ръката си и херцогът благоволи да се съгласи за нашата женитба, която ще стане в най-скоро време. Надявам се, че ти и Тристан ще дойдете навреме, за да присъствувате на вечерята в двореца Гластонбъри в петък вечерта. Там ще можеш да поздравиш моята любима годеница, която има най-добри чувства към теб.

Твой предан вуйчо Франсис Маркрут“

— Господи! — възкликна Тристан, когато свърши писмото.

Погълнат от собствените си работи, той не беше обърнал внимание на държането на финансиста. Като хвърли още един поглед върху писмото, младият мъж каза замислено:

— Надявам се, че ще бъдат много щастливи. Етелрид е едно крайно разумно, добро и мило момиче!

Думите му засегнаха Зара, защото тя почувства по тона му, че той я сравняваше с нея.

— Вуйчо ми не прави нищо, без да е сигурен, че крайният резултат ще е добър — каза тя с горчивина. — Само по някой път може да се случи да употреби грешни пионки.

Тристан се питаше с недоумение какво искаше да каже тя. Младият мъж не се съмняваше, че той и Зара са били пионки в някоя от игрите на Маркрут, но едва сега и на двамата им стана ясно каква е била целта му. Изведнъж през главата му мина мисълта да я попита направо защо се е омъжила за него. Той беше сигурен, че Зара не е била привлечена от самия него или от положението му. Тогава защо?

Веднага след като слугите излязоха да донесат кафето, Тристан се обърна към жена си и я запита хладно:

— В понеделник ми казахте, че вече ви е известна причината, която ме е накарала да се оженя за вас. Мога ли да ви попитам защо се омъжихте вие за мен?

Зара вкопчи конвулсивно ръцете си една в друга. За да му обясни, тя трябваше да разкаже за майка си и за братчето си, а беше дала обещание на вуйчо си да мълчи. Младата жена не можеше да пристъпи думата си.

В тъмните ѝ очи се появи някаква дълбока болка, а когато отговори, в гласа ѝ се долавяха ридания.

— Повярвайте ми, аз имах много основателна причина, но сега не мога да ви я кажа.

В това време слугите влязоха отново и той не можа да я попита каква е била тази причина. Разговорът беше прекъснат.

Какъв неочакван край слагаше тя винаги на разговорите им! Каква беше тайната, която криеше така старателно? Тристан изгаряше от ужасни подозрения и любопитство.

Въпреки многобройните доказателства за съществуването на някакъв любовник, той все още се съмняваше, защото не допускаше, че в такъв случай тя ще има толкова невинен вид и толкова гордо изражение.

За да избегне повече въпроси, Зара стана от мястото си още когато слугите бяха в стаята и под предлог, че иска да пише веднага на

вуйчо си, се измъкна от трапезарията.

Тристан подпря главата си с ръце и се опита да размисли. Той беше попаднал в лабиринт, от който нямаше изход. Ако отиде при нея сега и ѝ поиска обяснение за всичко, може да получи някакво ужасно потвърждение на подозренията си, а тогава как ще има сили да издържи до края на празненствата? Той нямаше право само защото се беше подчинил на сляпата си страст да се ожени за тази непозната жена, да прави скандали и да опозори неопетненото досега име на Танкред де Рейс.

Девизът „Noblesse oblige“ беше издълбан в душата му. Не, трябва да има търпение до петък и след вечерята в Гластонбъри да изиска от нея истината.

В това време Зара, придружена от икономката, обиколи красивия стар замък. Тя видя многобройните, събрани от векове богатства, старите картини и фамилни портрети. Мисис Енглин ѝ разказа преданията и традициите, свързани със семейството, които изпълниха сърцето на младата жена с гордост и болка едновременно. Най-последно се спря пред портрета на съпруга си, рисуван от известния портретист Сърджънт. Големият майстор сякаш беше предал на платното душата на модела. Тристан беше нарисуван в червената си ловна униформа, гордо изправен, със светнали очи, в които се долавяше желание за ползотворен живот.

Внезапно гордата жена, която го наблюдаваше, притисна ръка към гърдите си, за да сподави риданията, които я задушават.

ГЛАВА XXXVII

Тристан прекара следобедна вълна от замъка. Той прегледа парниците и конюшните и се върна вкъщи доста късно. Младият мъж побърза да напише по едно писмо на братовчедка си и на Франсис Маркрут, за да им честити голямата радост. Освен това той изпрати и една поздравителна телеграма на лейди Етелрид, която предаде на излезлия да събере писмата слуга. Почти веднага Тристан съобрази, че беше адресирал телеграмата до Монфичет, вместо до Гластонбъри, където се намираше Етелрид понастоящем, и като се приближи до вратата, извика:

— Томас, донеси ми обратно телеграмата.

Слугата, който събираше писмата от пощенската кутия в хола, се върна и постави на масата до господаря си един голям син плик. Сини пликове за телеграми се намираха по всички писалища и маси в Рейс.

Тристан написа набързо друг и го подаде на слугата, като му направи знак, че може да си върви. След това разсеяно той започна да къса първата телеграма. Случайно очите му се спряха на името и без да съзнава какво върши, младият мъж прочете:

„До граф Мимо Сикипри.

Утре незабавно ми телеграфирай новини.

Милинка“

От устата му се изтръгна ужасно проклятие, но въпреки това той забеляза, че вътре бяха сложени марки.

С гневно движение Тристан захвърли скъсаната хартия в огъня.

Вече нямаше никакво съмнение. Една жена не се подписва „Милинка“, освен на човека, когото обича! Милинка! Обзе го луда ярост и ако Зара се беше появила в този момент, той беше в състояние да я убие.

Младият мъж забрави, че е време за вечеря, забрави всичко друго, освен своята страшна болка. Той се разхождаше гневно напред-назад и най-после успя да се успокои малко. Правосъдието не можеше да му даде никакво удовлетворение, защото тя не му беше изневерила след женитбата им. Законът не взима под внимание греховете, извършени преди бракосъчетанието. Ако отиде сега при нея и я упрекне, няма да спечели нищо, а само ще предизвика скандал и ще опозори името си. Не, първо трябва да се посъветва с Франсис Маркрут, да научи истината и тогава да обмисли как да действа. Ако похаби живота си, то поне да запази неопетнено името си. След страшна вътрешна борба Тристан успя да се успокои поне донякъде и отиде да се облече за вечеря.

Но граф Мимо Сикипри нямаше да получи никаква телеграма тази вечер!

През ума на Зара не можеше да мине мисълта, че думите ѝ и делата ѝ ще се тълкуват по такъв скандален начин. Тя ненавиждаше тайнствените и неясни положения и само ако подозираше, че Тристан се съмнява в нея, щеше да му разкаже всичко, с риск да си навлече недоволството на вуйчо си. Но нещастната жена беше далеч от тази мисъл. Зара почувствува само, че Тристан е мрачен и студен и че е невъзможно да си възвърне предишните му чувства въпреки старанията си да бъде мила с него. Безразличието и хладното презрение, с което се отнасяше към нея по време на вечерята, тя счете като протест за държането ѝ в градината, при статуята на Пан.

Когато свършиха вечерята, Тристан изпи набързо кафето си и стана. Той нямаше сили да остане по-дълго насаме с нея.

Тази вечер тя беше извънредно хубава, защото имаше някакво особено кротко и печално изражение. Младият мъж не можеше да овладее противоположните чувства, които се бореха в него. Струваше му се, че ако не излезе веднага, ще полудее.

— Трябва да прегледам няколко много важни документа. Лека нощ! — каза той почти грубо и избяга в стаята си.

Сломена от безпокойството за Мирко и от скръб поради държането на Тристан, Зара се прибра в самотната си спалня.

Тя изпрати камериерката си и се приближи към прозореца. Мъглата се беше вдигнала и милиарди звезди светеха на небосвода.

Дали майка ѝ не е горе между тях? Дали Мирко ще отиде скоро при нея, далеч от този жесток свят на мъки и страдания? А там, както веднъж беше казал детето, сигурно ще има място за всички тях.

Но Зара не беше мрачно настроен мечтател. Във вените ѝ течеше гореща млада кръв и тя знаеше, че трябва да посрещне твърдо живота, каквито и изпитания да ѝ готви той. Нощният въздух я успокои постепенно и най-после тя заспа.

В това време Тристан се разхождаше нервно из стаята си, без да намери покой до зори.

Краят на тържествата мина извънредно добре. Младоженците изиграха отлично ролите си, защото бяха вече опитни актьори. Само една малка случка причини остра болка и на двамата. В училището на Рейс една от прислужниците донесе първородния си син, за да го покаже на лорд и лейди Танкред, понеже се беше родил в деня на тяхната сватба — преди петнадесет дни! Тя беше още много бледа и слаба, но лицето ѝ сияеше от гордост и щастие, затова Тристан заяви веднага, че той и Зара трябва да бъдат кръстници на детето. Зара пое в обятията си малкото розово създание и като вдигна глава, срещна очите на съпруга си. Те бяха пълни със сълзи. Младата жена върна детето на майка му, но не каза нищо, защото риданията сподавиха гласа ѝ.

Най-после те се прибраха в замъка, но едва ли някога е имало по-нешаствни младоженци от тях.

Зара съдържаше с мъка нетърпението си да провери дали в нейно отсъствие не е дошла телеграма от Мимо. Тристан забеляза безпокойството ѝ и се усмихна мрачно. Днес тя няма да получи телеграма от любовника си!

Младата жена не можеше да се владее повече, затова се обърна към него и го попита дали ще е много грозно, ако се извини, че е уморена и не слезе за вечеря.

— Все пак, ако е необходимо, аз ще се помъча да изиграя ролята си докрай — каза тя.

— Играта е свършена вече. Свободна сте да постъпите както обичате — отговори той троснато.

Тя излезе печална и видя съпруга си чак на другата сутрин, преди тръгването им за Лондон. Най-последно беше дошла и тази сутрин, която Тристан наричаше „началото на края“.

Той беше наредил нарочно да заминат с влака, а не с автомобил, защото се страхуваше да остане насаме с нея — даже сега, когато считаше, че я мрази и презира.

Те тръгнаха рано следобед и щяха да пристигнат в Парк Лейн към пет часа.

Никаква телеграма не се беше получила за Зара. Това показваше, че не се е случило нищо лошо, освен ако Мимо е бил повикан неочаквано в Търнмут и е заминал набързо. Тази мисъл започна да я измъчва толкова много, че когато пристигнаха в Лондон, тя реши да отиде в Невил Стрийт и сама да провери какво е станало. Но как да се измъкне?

Франсис Маркрут ги очакваше в библиотеката си и изглеждаше така настроен да им говори за щастието си, че Зара не можеше да излезе, преди да го изслуша и преди да им сервира чая.

Двамата млади бяха поразени от промяната, която беше станала с този суров мъж. Той изглеждаше подмладен и изпълнен с добрина и жизненост. Тристан си спомняше за деня, в който беше отишъл на гарата да посрещне Зара при завръщането ѝ от Париж. Тогава той беше дал цяла лира на един просяк от радост, че живее.

Щастието и виното разтварят сърцата на мъжете. Младият мъж реши да говори на финансиста за своите грижи чак на другата сутрин. Нека щастливият влюбен да прекара съвсем безгрижно годенишката си вечеря.

Най-последно Зара намери удобен момент и успя да се измъкне незабелязано от къщи. Часът беше шест и половина, а вечерята в дома на Гластонбъри беше определена за осем.

Младата жена взе едно такси и не след дълго се намери пред дома на Мимо. Тя позвъни и почти веднага малкото мръсно слугинче отвори вратата. То ѝ съобщи, че господинът е излязъл, но я покани да влезе, понеже отишъл да подаде една телеграма и сигурно скоро, щял да се завърне.

Зара влезе веднага. Телеграма? Сигурно за нея. Тя знаеше, че Мимо няма на кого друго да телеграфира. Младата жена се изкачи в мрачното ателие. Огънят беше почти изгаснал. Малкото слугинче запали свещ и я постави на масата. Влажният и студен ноемврийски въздух изпълваше помещението. Сега то ѝ се видя крайно бедно след богатата обстановка, от която идваше. Бедният лекомислен и добросърдечен Мимо! Тя трябва да направи нещо за него. Стаята беше грижливо подредена и извънредно чиста. „Апашът“, поставен в нова златна рамка, очакваше само да бъде опакован, за да ѝ го изпрати. „Лондонската мъгла“ също напредваше. По всичко изглеждаше, че той е работил преди малко, защото четките бяха още мокри и бяха оставени на една кутия. Близо до тях, на един стол, се намираще цигулката му. Графът не беше роден музикант като Мирко, но свиреше много добре. Палитрата и четките показваха, че той е излязъл набързо. Защо? За какво? Да не би да е получил някакво известие? Мраз запъпли към сърцето ѝ. Тя се огледа наоколо да види дали нямаше писмо или картичка от Мирко. Не, нямаше нищо, освен една илюстрирана картичка с няколко думи:

„Благодари на Милинка за писмото ѝ. Агата е много хубава, но не разбира нищо от цигулка, а иска сама да свири. О, небеса! Да чуеш само какъв адски шум произвежда!“

Истинска загадка беше как успяваше момченцето да изпраща тези картички. Навярно ги криеше в себе си и през време на разходките ги пускаше в пощенските кутии. Последната носеше дата отпреди два дни. Възможно ли е да се случи нещо оттогава? Зара изгаряше от нетърпение да се върне Мимо.

Някакъв далечен часовник удари седем. Къде може да бъде той? Минутите ѝ се струваха по-дълги от часове. Най-страшни мисли се тълпяха в ума ѝ. Най-после с голямо усилие тя успя да се успокои малко.

Погледът ѝ се спря върху една голяма снимка на майка ѝ. Тя беше поставена в масивна сребърна рамка и висеше над камината.

Младата жена я гледаше съсредоточено дълго време и прошепна гласно в полутъмната стая:

— Мамо, бди над твоето малко момченце даже ако трябва да дойде скоро при теб.

До първия портрет имаше една снимка на Мимо, правена по времето, когато Зара и майка ѝ бяха отишли в двореца на императора. Колко красив е бил той в своята военна униформа! Но Мимо имаше винаги благороден вид, даже и в най-мизерни дрехи.

Сега, когато знаеше какво значи любовна страст, Зара разбираше по-добре как го е обичала майка ѝ. Тя не я беше осъждала никога, защото не беше в природата ѝ да осъжда, когото и да било. Под стоманената обвивка, с която се предпазваше от външния свят, нейното сърце бе извънредно нежно. — Изведнъж тя си спомни следните думи от Светото писание:

„И греховете на родителите ще се изкупват от децата.“

Нима те бяха сгрешили? Ако е така, колко жестока е тази заповед, която кара нещастните деца да страдат! Сигурно Мирко и тя изкупваха някакъв грях. Но Бог, при когото беше отишла майка ѝ и когото тя ги учеше да обичат, не беше жесток и сигурно някой ден Зара щеше да намери щастие на земята, а Мирко — Мирко ще бъде там горе, щастлив с майка си.

Далечният часовник удари седем и половина. Младата жена не можеше да остане нито минута повече. Тя написа една бележка за граф Сикипри, с която му съобщаваше защо е идвала и го молеше да ѝ се обади веднага и да ѝ обясни какво става. След това напусна бързо ателието. Когато влезе в къщата на вуйчо си, беше осем часът без двадесет минути.

Анриет се безпокоеше страшно, защото господарката ѝ не беше дала никакви нареждания какво ще облече. Въпреки това опитната камериерка приготви един тоалет, който считаше за най-подходящ. При всеки най-малък шум тя излизаше в коридора и се надвесваше над перилата, за да види дали не е господарката ѝ. Тристан, който се беше

облякъл вече, излезе от стаята си и я завари в това положение. Той остана много учуден и я попита какво прави тук.

— Очаквам милейди, сър. Тя не се е върнала още — отговори Анриет. — Много се страхувам, че милейди ще закъснее.

Тристан почувствува, че сърцето му спира за миг. Милейди не се е върнала още! Но докато говореха, той я видя как влезе в хола и се заизкачва бързо по стълбата. Младият мъж се запъти да я пресрещне, а Анриет се прибра в стаята.

— Къде сте били? — попита Тристан едва чуто. Той беше твърде сърдит и изпълнен с подозрения, за да я отмине мълчаливо.

Страните на младата жена пламтяха от нервна възбуда, тя дишаше с усилие, защото беше тичала по стълбите.

— Нямам време да ви кажа сега — отговори тя задъхано. — И какво право имате да ми говорите така? Оставете ме да мина, иначе ще закъснея.

— Не ме интересува дали ще закъснеете или не. Отговорете ми! — извика той раздражено, като ѝ препречи пътя. — Вие носите моето име и затова аз имам право да знам.

— Вашето име? — повтори тя унесено. За пръв път младата жена разбра, че в думите му се криеше някакво обидно подозрение към нея. Тя го погледна с унищожително презрение и каза с тон на императрица, която се обръща към един непокорен страж.

— Оставете ме да мина веднага!

Но Тристан не се помръдна и за миг те се измериха с поглед. Младата жена пристъпи крачка напред, като че ли искаше да мине насила.

Тогава той я сграбчи сърдито в обятията си.

В това време Франсис Маркрут излезе от стаята си и Тристан, запъхтян, я пусна да мине. Той не искаше да прави сцени. Зара се отправи към стаята си с гордо вдигната глава.

— Виждам, че пак сте се карали — каза финансистът раздражено, докато слушаше. — Предполагам, че тя ще закъснее. Ако не бъде в хола в осем без пет минути, аз ще тръгна.

Тристан се отпусна на един стол на коридора, за да я чака. Лицето му беше мрачно и сгърчено от гняв и болка.

Но какво значеше нейното презрително държане? Тя нямаше вид на виновен човек.

В осем часа без шест минути вратата на стаята ѝ се отвори и Зара се появи. Тя беше извършила истинско чудо и се беше преоблякла и приготвила за десет минути! Очите ѝ бяха мрачни като нощ, гърдите ѝ се повдигаха буйно, а две огнени петна горяха на страните ѝ.

— Готова съм — каза тя надменно. — Да вървим.

И без да чака съпруга си, тя избърза по стълбите точно когато вуйчо ѝ излезе от библиотеката си.

— Отлично, моя точна хубавице! — извика той весело. — Ти си жена, която държи на думата си.

— Във всяко отношение — отговори Зара троснато и се запъти към вратата, където ги чакаше колата.

Двамата мъже я последваха, питайки се с недоумение какво искаше да каже тя.

ГЛАВА XXXVIII

Вечерята по случай годежа на Етелрид не приличаше по нищо на годежната вечеря на Зара и Тристан. Новите годеници бяха безкрайно щастливи и не можеха, нито пък се стараеха да скрият чувствата си.

Последна от всички гости дойде старата лейди Танкред. Когато видя сина си, тя извика уплашено: „Тристан, мое мило дете!“ Но след това се съвзе бързо и продължи по-естествено, но все още загрижено: „Надявам се, че си добре?“

Значи той се беше изменил от деня на сватбата им! Зара го погледна внимателно и видя, че Тристан беше променен. Лицето му беше мрачно и сурово и му придаваше по-възрастен вид. Няма нищо чудно, че майка му беше поразена.

След това лейди Танкред се обърна към Зара и я целуна.

— Добре дошла, мое мило момиче — каза тя.

Зара се помъчи да ѝ отговори любезно и да ѝ каже нещо приятно. От всички най-вече тази горда жена, която ѝ беше поверила така нежно щастието на сина си, не трябваше да узнае какво става между тях!

Но лейди Танкред не беше никак наивна и видя веднага, че синът ѝ трябва много да е страдал. Каква ли е причината? Сърцето ѝ се разкъсваше от безпокойство, но тя го познаваше твърде добре, затова не го запита нищо.

Добрата жена продължи да разговаря мило с тях, а Тристан с голямо усилие поддържаше разговора, като се мъчеше да бъде весел.

Най-после всички отидоха да вечерят. Лейди Танкред седеше до Франсис Маркрут и се стараеше да превъзмогне предразсъдъците си срещу него. Щом като Етелрид го обича толкова, то той сигурно ще е добър човек. Зара седеше от лявата страна на херцога, а отдясно беше лейди Анингфорд. От другата страна на младата жена седеше младият Били. Той беше — влюбен до уши в нея и се държеше така неловко, че служеше за забавление на цялата компания. Вечерята мина при много оживено настроение и сред весели закачки.

След това дамите се оттеглиха в един от салоните, където им поднесоха кафето.

Етелрид се отдели настрана със Зара, защото искаше да поприказват насаме.

— Зара — каза тя, като взе ръката ѝ, — аз съм така щастлива с моята любов, че бих искала и ти да си щастлива. Мила Зара, искаш ли да бъдем приятелки сега, истински приятелки?

Младата жена беше дълбоко трогната от тези сърдечни думи и притисна леко ръката на Етелрид.

— Аз съм много щастлива и горда от избора, който вуйчо ми е направил — каза тя с развълнуван глас. — Искрено желая да бъда приятелка с теб, Етелрид, и съм дълбоко трогната, че държиш на мен.

Лейди Етелрид се наведе и я целуна.

— Когато човек е тъй щастлив, както съм аз сега — каза тя, — той се чувства безкрайно добър и иска да изкорени скръбта от света. Понякога ми се струва, Зара, че ти не си така щастлива, както бих искала да бъдеш.

Щастлива! Каква горчива подигравка се криеше в тази дума!

— Етелрид — прошепна Зара задъхано, — моля те, не ме питай нищо. Никой не може да ми помогне. Аз трябва да се справя сама с положението. Все пак не бих искала ти, която Тристан обича толкова много, да ме осъждаш. Навярно мислиш, че аз съм го направила нещастен. О, само да знаеш истината! Да, направих го нещастен, но без да знам и без да разбера. Сега бих умряла за него, стига да мога, но вече е много късно. Не ни остава друго, освен да играем една ужасна комедия пред хората.

— Зара, не казвай това! — прекъсна я Етелрид наскърбена. — Какво може да се случи между двама толкова млади и красиви хора като вас? Какво може да ви раздели? Тристан те обожава, мила.

— Той ме обичаше преди — отговори Зара печално, — но не и сега. Той би желал да не ме види никога вече. Моля те, не мога да понасям повече.

Етелрид забеляза с учудване, че по лицето на младата жена се изписа някакво безнадеждно изражение на страх и на смъртна тъга. Бедната Зара не можеше да ѝ повери своите грижи, защото сега, когато Етелрид беше сгодена за вуйчо ѝ, тя трябваше да крие повече от всякога съществуването на малкото си братче. Зара предполагаше, че

ако херцогът узнае за това безчестие в семейството им, може да се противопостави на женитбата на дъщеря си. Тя не искаше да развали щастието на младата лейди и на вуйчо си.

От своя страна, и Етелрид разбра, че е безполезно да я разпитва повече. Каквото и да има между тях, сега не беше моментът да се намесват външни лица, затова тя промени разговора.

Старата лейди Танкред беше много горда жена и въпреки че беше останала насаме с лейди Анингфорд и можеше лесно да я разпита, тя не ѝ зададе никакви въпроси. Единственият човек, на когото повери страха си, беше брат ѝ, херцога.

— Тристан има много мрачен вид и изглежда нещастен, Гластонбъри — каза тя тихо. — Имаш ли да ми кажеш нещо по този повод?

— Мила ми Джейн — отговори херцогът, — това е най-голямата загадка, която никой не може да разреши. В Монфичет му дадох няколко разумни съвета, но от вида и на двамата заключавам, че не ги е изпълнил. Тези млади и модерни хора са толкова неестествено студени сега, а чух, че са се държали много хубаво през време на тържествата в Рейс.

— За мен е ужасно мъчително да замина в чужбина, Гластонбъри, и да го оставя в такова състояние. Мислиш ли, че вината е нейна?

— Честна дума, нищо не мога да кажа. Даже Рейвън не можа да разгадае тайната. Лаура Хайфорд беше в Монфичет. Често се питам дали тя няма пръст в цялата работа?

Разговорът им беше прекъснат, защото гостите започнаха да се разотиват. Разтревожената майка не можа да научи нищо повече. Тристан и Зара щяха да обядват на другия ден с нея и след това тя щеше да замине за Париж със следобедния влак.

Франсис Маркрут остана да изпуши една цигара с херцога и да се сбогува насаме с годеницата си, затова Тристан и Зара трябваше да се върнат сами вкъщи.

Сега беше моментът да се обяснят, но Зара го изпревари. Едва бяха влезли в колата и той започваше да говори, тя се облегна назад и го прекъсна:

— Тази вечер, когато се прибирах, вие намекнахте нещо много низко, което не можах да разбера в първия момент. Предупреждавам

ви, че няма да позволя да ми говорите така! — изведнъж гласът ѝ пресекна и тя каза с плачевен тон: — О! Така страдам тази вечер. Моля ви, не ми говорете. Оставете ме сама.

Тристан беше принуден да млъкне. Каквото и да е станало, тя трябваше скоро да се обясни, но не бива да я измъчва тази вечер. Въпреки гнева и подозренията, които го разяждаха, на него му беше мъчно да я гледа свита в тъгла като наранена сърна.

— Зара! — каза той най-после много нежно. — Каква е тази страшна сянка, която тегне над вас? Защо не ми се доверите?

Но в това време колата пристигна пред дома на финансиста и слугата отвори незабавно вратата.

Зара излезе първа и се отправи към асансьора, без да му отговори. Какво можеше да му каже всъщност?

Младата жена едва се държеше на краката си. Очевидно Тристан забелязваше, че тя има някакви тайни грижи. Зара реши да помоли вуйчо си да я освободи от думата ѝ. Тя мразеше неизяснените положения и щеше да му каже истината за Мирко, за да не го тревожат и дразнят нейните излизания.

Тази вечер той беше много развълнуван и за пръв път намекна, че е забелязал, че тя има някакви тайни грижи. Въпреки всичко, Зара не можеше да допусне какви бяха подозренията на Тристан. Младата жена считаше, че той е бил недоволен от нейното закъснение и от ревност е изказал онези обидни за нея думи. Тя знаеше, че мъжете ревнуват даже и когато са съвсем безразлични към някоя жена.

В стаята си Зара намери телеграма, която наистина я обезпокои. Мимо ѝ съобщаваше, че Мирко има отново треска и този път се страхуваше да не е наистина сериозно болен.

Нещастната жена прекара една нощ в смъртно безпокойство, без да подозира какво ужасно нещастие щеше да ѝ донесе утрото.

Зара стана много рано и побърза да се облече, за да бъде готова да отиде при Мимо веднага след закуска. Тя слезе долу, понеже искаше да говори насаме с вуйчо си, като предполагаше, че Тристан не е станал още.

— Ти проявяваш голяма енергия, мое дете! — каза Франсис Маркрут, като я видя. Но младата жена почти не му отговори и щом излязоха слугите, започна веднага:

— Снощи Тристан беше много сърдит, защото се прибрах толкова късно. Бях ходила да получа новини за Мирко, за когото съм много разтревожена, но не можех да му дам обяснение. Моля те да ме освободиш от обещанието ми. Аз трябва да му разкажа за Мирко.

Финансистът се намръщи. Моментът беше много неподходящ, за да се разкриват подобни истории от живота на семейството им, но той беше справедлив човек и видя, че е много опасно да се породят тъкмо сега подозрения в душата на Тристан.

— Добре — съгласи се той, — кажи му каквото намериш за добре. Той изглежда безкрайно нещастен, и двамата всъщност имате такъв вид. Продължаваш ли да го държиш далеч от себе си, Зара? В такъв случай трябва да те предупредя, че ще го загубиш, мое дете. Не можеш да се отнасяш към човек като него по този начин. Той ще те напусне, ако продължаваш.

— Аз не искам да го държа далеч от себе си, той се отстранява по собствено желание.

В това време влезе един слуга и каза:

— Някой иска да говори незабавно с милейди по телефона.

Зара забрави всичко и се спусна към библиотеката. Докато слугата ѝ отваряше вратата, тя съобрази и му заповяда да извика веднага едно такси. Младата жена не се съмняваше, че я търси Мимо.

Тя взе слушалката и чу страшно развълнувания глас на граф Сикипри.

От разпокъсаните му думи Зара едва разбра, че малката Агата е раздразнила Мирко и най-накрая счупила цигулката му. В трескавото състояние, в което се намирал, това го разтревожило дотолкова, че почти го влудило. Той почакал, докато заспали всички и къщата утихнала. Тогавя с нечовешки усилия се измъкнал от леглото, облякъл се, взел малкото пари, които имал скрити в себе си, напуснал къщата и отишъл право на гарата. Съвсем самичък, през нощта! Там си купил билет за Лондон и със счупената цигулка под мишница, тръгнал да търси баща си. Но по целия път кашлял така силно, че едва не умрял. Парите му стигнали точно, за да вземе такси и към пет часа сутринта пристигнал на Невил Стрийт. Мимо чул шума от колата и като излязъл да види какво става, намерил детето пред вратата. Той го взел веднага на ръце, настанил го в леглото и го затоплил. Но то било много болно, много болно и ако тя може, нека да дойде веднага! Веднага!

В това време Тристан влезе в стаята. Той видя изплашеното й лице и я чу да казва: „Да, да, мили Мимо, ще дойда още сега.“

Преди да разбере какво става, Зара мина бързо покрай него, прекоси тичешком хола и скочи в таксито, което я чакаше пред вратата.

Името „Мимо“ влуди отново Тристан. Той застана за момент като вкаменен, след това грабна палтото и шапката си и се спусна след нея за голямо учудване на тържествените слуги. На ъгъла на Гросвенър Стрийт младият мъж скочи в друго такси и извика на шофьора:

— Следвайте онази зелена кола пред нас. Ще ви дам пет шилинга, ако не я загубите от очи. Така започна преследването.

Той трябва да открие къде ще отиде Зара. „Мимо!“ — това е граф Сикипри, на когото беше телеграфирала! И тя има нахалството да говори с любовника си в къщата на вуйчо си! Тристан беше извън себе си от ярост. Той не би се поколебал да я убие, ако открие, че сега ще се срещнат. Неговата кола следваше зелената. Те преминаха през Оксфорд Стрийт, после Риджент Стрийт, после Мортимер Стрийт, да не би тя да отива на гара Истън? Още една от тези срещи по гарите, които Лаура му беше описала. Безкрайно отвращение, примесено с гняв, го изпълни. Той не беше в състояние да разсъждава. Не, не отиваше на гарата. Колата сви в Тотенхам Хорт Роуд, а след това в една странична улица. Тук една от задните гуми на неговото такси се спуска с шум и шофьорът спря. Зелената кола изчезна зад близкия ъгъл и от устата на Тристан се изтръгна гневно проклетие. Младият мъж хвърли няколко монети на шофьора и се спусна тичешком по улицата. Като зави на ъгъла, той видя, че таксито на Зара беше спряло пред една врата в тази улица. Най-после успя да я улови! Той стигна пред къщата пет-десет минути след нея.

По всичко изглеждаше, че кварталът е много съмнителен. Някакво болезнено отвращение го обхваща.

Красивата Зара, изисканата и изтънчена Зара срещаше любовника си тук! Навярно той беше болен, затова тя имаше толкова разтревожен вид. Тристан прекоси решително улицата и натисна звънеца. Малкото мръсно слугинче му отвори почти веднага. Той се помъчи да овладее гласа си и помоли учтиво да го заведат при дамата, която току-що влезе. С плачевен глас момичето го покани да го последва и докато се изкачваха по стълбата, каза:

— Безполезно е, докторе. Аз мога да ви го кажа, защото майка ми си отиде точно така. След като се пукна съдът, тя не живя даже и един час.

Като стигнаха до мансардата, момичето отвори вратата, без да почука, и извика тихо:

— Докторът, госпожо.

Тристан влезе в ателието.

ГЛАВА XXXIX

Ето картината, която се разкри пред очите му.

В мизерната, но поразяващо чиста стая Зара беше коленичила до едно ниско желязно легло, в което лежеше дете. През последните дни треската така беше изтощила Мирко, че той не изглеждаше на повече от шест години. Детето явно умираше. Зара държеше малката му ръчичка и по лицето ѝ се беше изписала такава божествена любов и такова страдание, че остра болка прониза сърцето на съпруга ѝ. Една напоена с кръв кърпа лежеше на пода и свидетелствуваше за „счупения съд“, за който говореше слугинчето. От другата страна на кревата стоеше Мимо, разтърсван от глухи ридания. Зара шепнеше едва чуто: „Моего малко момченце. Моят сладък Мирко.“ В своята скръб тя не чувствуваше присъствието на новодошлия.

Умиращото дете отвори очи и извика тихо: „Мамо!“

Едва сега Мимо забеляза Тристан и се приближи към него, поставяйки пръст върху треперещите си устни.

— Уви, докторе — каза той, — вие дойдохте много късно. Детето ми отива при Бога!

Безкрайно съжаление изпълни сърцето на Тристан. Пред него се разиграваше една трагедия, пред която човешкото правосъдие отстъпваше и пред която нямаше място за отмъщение. Без да каже нито дума, той се обърна и излезе от стаята. Докато слизаше, препъвайки се по мрачната и тясна стълба, до ушите му долетя печалният стон на една цигулка, която свиреше „Тъжна песен“. Ледени тръпки запъплиха по тялото му и той потрепери.

Мирко беше отворил отново чудните си очи и беше прошепнал с последни сили:

— Татко, свири ми любимата песен на мама. Аз виждам нейните сини прозрачни криле.

След това, с озарено от щастие лице, детето издъхна в ръцете на Зара.

Когато излезе на улицата, Тристан се огледа наоколо като унесен. След това, като се съвзе малко, първата му мисъл беше какво може да направи за нещастната майка, чието дете умираше. Той не се съмняваше нито за момент, че детето е на Зара. Нейно и на любовника ѝ, не я ли беше нарекло то „мамо“? Значи това беше ужасната трагедия в нейния живот. Той не можеше да разсъждава, в момента цялото му същество беше като парализирано от неочаквания удар. Единственото му желание беше да ѝ помогне по някакъв начин.

Зеленото такси чакаше още пред вратата, но младият мъж не го взе, защото реши, че може да ѝ потрябва. Тристан нае друга кола и се отправи към собствения си апартамент в Сейнт Джеймс Стрийт. Той искаше да бъде сам, за да размисли.

Портиерът остана много учуден, като го видя. Нищо не беше готово за милорда, но той предложи да извика веднага жена си. Тристан го успокои, че няма нужда от нищо, а само искал да остане сам.

Той не забеляза даже, че в камината нямаше огън и че стаята беше леденостудена. Болката, която измъчваше душата му, го правеше безчувствен към всичко останало. Младият мъж се отпусна в едно кресло.

Бедната Зара, бедната нещастна Зара! — бяха първите му мисли, но изведнъж той се сепна. Този мъж трябва да ѝ е бил любовник още преди първата ѝ женитба! Франсис Маркрут беше казал, че Зара се е оженила много млада. Сега тя беше двадесет и четири годишна, а детето имаше най-малко шест години. Значи го е родила на седемнадесет-осемнадесет години. Какъв е бил този мъж, който е подмамил толкова младо момиче? Разбира се, че това е нейната тайна и Франсис Маркрут не знае нищо. За миг помисли, че съпругът ѝ не е наистина умрял и че това е той, но почти веднага съобрази, че неговото име беше „Ладислав“, а не „Мимо“ и че ако детето е законно, нямаше защо да крие съществуването му.

Не можеше да има друго обяснение, този граф Сикипри ѝ е бил любовник още когато е била дете и понеже са прикрили този факт при първата женитба, продължили са да го крият и при втората. Едва сега на него му стана ясно, че „основателната ѝ причина“ да се омъжи за него е била да има пари, за да дава на детето и на бащата.

Каква страшна и покъртителна трагедия.

Но как можеше Зара да изглежда така горда и чиста! Той си спомни презрението, с което го беше погледнала снощи заради неговото ревниво обвинение. От самото начало досега тя бе имала винаги държане на неопетнена кралица. Какви ловки артистки са жените! Цялата му вяра в тях се превърна в пепел.

Но най-ужасното от всичко беше, че въпреки страшното откритие, той продължаваше да я обича. Да, той я обичаше с една всеотдайна и всемогъща любов, която нищо не можеше да убие. Тя беше подложена на най-горчиви изпитания и не само че не намалая, а нарасна. Каквото и да е направила Зара, той не можеше да обича друга жена.

След това младият мъж осъзна, че животът му е свършен вече. За него бъдещето щеше да бъде пусто и сиво. Годишите щяха да минават една след друга, изпълнени с безкрайна тъга. Защото той не можеше вече да се върне при нея, не можеше да живее под един и същи покрив с нея.

Нещастният мъж роптаеше безсилно против лукавството на съдбата, че не то е оставила да срещне пръв тази жена, преди другия мъж. Само за да остане вярна на любовника си, тя се беше отнесла така жестоко към него! Да, тя се пазеше от ласките му и дори не му беше позволила да се докосне до върха на пръстите ѝ. Каква любов! Каква вярност у една жена! О, защо не беше той пръв?

А сега няма да я види никога вече, или само веднъж, за да уредят раздялата си без скандал.

Тристан реши да не се връща в Парк Лейн поне за една седмица. Той искаше да ѝ даде време да се съвземе от тежкия удар и да не ѝ причинява излишна мъка с присъствието си.

Мъжът го беше взел за доктор, а тя дори не го забеляза. Не му оставаше друго, освен да се върне в Рейс и там да обмисли какво да се направи. Тристан приближи към писалищната си маса и написа две бележки. Едната беше за майка му. Той чувствуваше, че няма да има сили да я види днес и знаеше, че тя ще му прости, даже ако не разбере причината, която го е накарала да постъпи така.

Бележката беше много кратка. Младият мъж ѝ съобщаваше само, че се е случило нещо много сериозно, затова нито той, нито Зара могат да дойдат на обяд. Той я молеше да не споменава на никого за това,

докато сам не ѝ каже всичко, и прибавяше, че може да отиде следващата седмица при нея, в Кан.

След това Тристан писа на Зара следното:

„Знам всичко. Сега разбирам и въпреки че ви упреквам за това, че ме измамихте, съчувствувам ви искрено в голямата скръб. Заминавам за една седмица, така че моето присъствие няма да ви тревожи. След това ще ви помоля да се срещнем тук или в къщата на вуйчо ви, за да уредим бъдещата ни раздяла.

Ваш Танкред“

Като постави в пликове и двете писма, той позвъни и ги даде на слугата, за да ги предаде на съответните места. После телефонира на камериера си и му поръча да опакова неговите неща и да ги донесе в апартамента му, а също да се погрижи милейди да получи веднага щом се прибере, бележката, която ѝ изпраща.

Младият мъж предполагаше, че Франсис Маркрут няма да е у дома си, затова го потърси в бюрото му. Понеже го нямаше и там, той помоли един от чиновниците да му съобщи, че се е наложило да замине за една седмица и че ще му пише по-късно.

Първо Зара трябва да говори с вуйчо си и да реши сама дали да му каже или не. Тристан не искаше да прави живота ѝ по-труден, отколкото беше сега.

След като уреди всичко, лудата ревност отново го обзе и само при мисълта за Мимо юмруците му се свиха гневно и той чувствуваше желание да убие някого.

ГЛАВА XL

Зара се върна в къщата на вуйчо си много късно следобед. Тя беше толкова убита от скръб, че не мислеше за времето, нито за това, че нейното отсъствие ще направи впечатление.

Веднага след смъртта на бедното дете се бяха получили телеграми от доктор Морлей, който бе отчаян от изчезването на детето. Погълнат от своята скръб, Мимо не беше в състояние да мисли за нищо, затова Зара трябваше да се заеме с уреждането на погребението.

Освен това никакъв доктор не идваше. Навярно Мимо не му беше дал точния адрес. Те прекараха почти целия ден сами със своя малък мъртвец и най-после една спасителна мисъл мина през главата на младата жена. Тя реши да отиде при вуйчо си, защото знаеше, че може да разчита на него и че той ще се погрижи за всичко.

Обезпокоен от съобщението на Тристан и от нейното отсъствие, Франсис Маркрут я очакваше в хола и когато Зара се прибра, той я отведе в кабинета си.

Един слуга ѝ подаде бележката от съпруга ѝ, но тя я пое като насън и не я отвори. Финансистът забеляза веднага, че се е случило нещо ужасно.

— Зара, мило дете — каза той, като я притисна нежно към себе си, — кажи ми какво има?

Младата жена не можеше да плаче вече, но гласът ѝ звучеше особено покъртително.

— Мирко почина, вуйчо Франсис — каза тя и млъкна за момент. — Избягал от Бърнмут, защото Агата — детето на Морлей — счупила цигулката му. Той я обожаваше, мама му я беше дала. Дошъл през нощта, в трескаво състояние, за да намери баща си, умря тази сутрин от кръвоизлив, в ръцете ми... там, в мизерната квартира.

Франсис Маркрут я беше накарал да седне на дивана и галеше ръцете ѝ. Той бе дълбоко развълнуван.

— Моето бедно мило дете! Моята бедна Зара! — прошепна той.

След това, обръщайки се към него със затрогващо смирение, тя продължи умолително:

— О, вуйчо Франсис, не можеш ли да простиш сега на бедния Мимо? Мама е мъртва, и Мирко също, а ако някой ден имаш дете, тогава ще разбереш как страда сега този нещастен баща. Няма ли да ни помогнеш? Той е бил винаги лекомислен и непрактичен, а сега е убит от скръб. Ти си така силен, няма ли да се погрижиш за погребението на моя малък любимец?

— Разбира се, милото ми дете — отговори финансистът. — Не се безпокой повече, остави всичко на мен — той се наведе и я целуна нежно, а след това ѝ свали шапката.

— Благодаря — каза тя кротко, като пое шапката от ръцете му. — Мъчно ми е, защото го обичах, моето мило братче. Неговата душа беше изтъкана от музика и за него нямаше място тук, на земята. Аз обичах така много и мама. Но знам, че е по-добре тъй, както стана. Мирко ще е щастлив с нея, далеч от всякакви мъки. Той я видя, когато умираше.

След кратко мълчание тя продължи пак:

— Вуйчо Франсис, ти обичаш много Етелрид, нали? Помъчи се да погледнеш назад и помисли как са се обичали мама и Мимо. Помисли за нейния печален живот и за голямата цена, с която тя заплати за своята любов. И тогава, когато видиш Мимо, постарай се да бъдеш милостив.

Франсис Маркрут почувствува, че го задавя някакво ридание. Трагичният спомен за неговата любима сестра изгаси и последната искра на озлобление към любовника ѝ.

Когато отговори на племенницата си, гласът му трепереше, а очите му бяха влажни.

— Мило дете, ние ще забравим и ще простим всичко. Единственото ми желание сега е да направя това, което би те успокоило.

— Да, има едно нещо — каза тя и за пръв път лицето ѝ се оживи. — Когато видях Мирко за последен път в Бърнмут, той ми изсвири една чудна песен. Каза, че мама идвала, когато спял и когато бил болен, и тя го научила. В нея се разказва за горите, в които тя живее, и за приказни пеперуди. Мама е синя пеперуда, а Мирко е една малка палава бяла пеперудка. Той е записал мелодията и аз я имам. Би ли

искал да я изпратиш на някой голям композитор във Виена или Париж, за да я доразвие и подреди? След това ще мога да я свиря и ние ще си спомняме за мама и за Мирко.

Очите на финансиста се навлажниха отново.

— О, моя малка! — каза той. — Ще ми простиш ли някога за коравосърдечието и за жестокостта ми към вас? Доскоро аз не знаех, не разбирах какво значи любовта за човека. Но, Зара, мило дете, не мога ли да направя нещо за самата теб и за Тристан?

Като чу името на съпруга си, Зара се огледа плахо и учудено. В очите ѝ се изписа още по-дълбока печал и тя стана.

— Да не говорим повече за това, вуйчо. Нищо не може да се направи, защото неговата любов е мъртва. Аз я убих с моето незнание. Нито ти, нито аз сме в състояние да поправим положението. Късно е вече.

Франсис Маркрут не намери какво да ѝ отговори. За нейното незнание беше виновен само той, защото преди да познава любовта, играеше с душите на хората като с пионки. Тя не го упрекна, въпреки че той беше разрушил щастието на живота ѝ! Наистина племенницата му беше една благородна жена. Като я изпрати до вратата, финансистът се наведе и я целуна по челото с дълбоко уважение. Никой, който го познаваше, не би повярвал, че този корав мъж може да ороси лицето на младата жена със сълзите си.

Едва когато стигна в стаята, Зара си спомни, че носи някаква бележка и погледна надписа. С учудване тя позна почерка на Тристан. Въпреки скръбта и вцепененото състояние, в което се намираше, младата жена изпита някакво вълнение. Тя отвори бързо плика и прочете малкото студени думи, които съдържаше. Стори ѝ се, че колената ѝ се прегъват, както в Монфичет, когато Лаура Хайфорд беше разпалила ревността ѝ. Зара не можеше да разбере ясно значението им, само едно нещо изпъкваше в ума ѝ. Той иска да се срещнат, за да уредят раздялата си!

Значи Тристан я мразеше толкова вече, че не можеше да живее под един покрив с нея. Скръбта от смъртта на братчето ѝ бледнееше в сравнение с тази мисъл. Тя препрочете още веднъж бележката. Той знаел всичко? Кой му е казал? Вуйчо ѝ Франсис? Не, финансистът научи от нея, че Мирко е починал. Това беше една загадка, върху която измъченият ѝ мозък не се спря задълго.

Важното беше, че Тристан ѝ е много сърдит за това, че го е измамил. Това навярно го е накарало да се раздели окончателно с нея. Странно наистина, че тя винаги беше наказвана за това, че държеше на думата си и действуваше според своите принципи! Младата жена не гледаше на това с горчивина, а с безкрайно отчаяние. Очевидно нейният живот щеше да бъде безрадостен. Но колко жестоки са мъжете! Тя не можеше да бъде към никого така сурова само заради една малка грешка. А беше ли това действително грешка?

Младата жена чувствуваше, че страните ѝ горяха и въпреки това трепереше. Когато камериерката ѝ влезе в стаята, тя видя, че господарката и беше не само разстроена, но и сериозно болна. Анриет ѝ помогна бързо да се съблече, накара я да легне и слезе долу да говори с мистър Маркрут.

— Мисля, че трябва да извикаме лекар, господине — каза тя. — Милейди не е никак добре.

Франсис Маркрут се обезпокои от думите ѝ и телефонира веднага на домашния си лекар.

Годеницата му се беше върнала в Монфичет и той не можеше да се обърне за помощ и съвет към нея. Освен това никой не знаеше къде се намира Тристан.

През следващите четири дни Зара беше сериозно болна. Лекарят заяви, че освен от грип, тя страда от силно нервно сътресение. Но организъмът на младата жена беше толкова здрав, че въпреки дълбоката скръб и болестта, тя стана от леглото на петия ден.

Франсис Маркрут беше доволен донякъде от боледуването на племенницата си, защото то я задържа в леглото, докато се извърши погребението. Зара прие всичко с примирение. Тя не пожела даже да види Мирко за последен път, защото го обичаше и искаше да запази спомен за душата му, а не за бедното и измъчено тяло.

Младата жена беше доволна, че вуйчо ѝ и Мимо се бяха сдобрили. Граф Сикипри бе идвал този следобед, за да се сбогува с нея. Той напускаше Англия и се връщаше при своето семейство в отечеството си. Нещастният баща вярваше, че сега, когато няма никакви връзки, роднините му ще го приемат.

Зара и той се целунаха сърдечно и след като се благословиха един друг, се разделиха може би завинаги. Мимо ѝ подари „Апашът“ и

„Лондонската мъгла“ като спомен за годините, които бяха прекарвали заедно, и за неразривните връзки, които ги свързваха чрез двата гроба.

Зара плака горчиво дълго време след като граф Сикипри си отиде. Тя чувствуваше, че цяла една глава от живота ѝ е приключена и че сега ще започне нова, но бъдещето ѝ се очертаваше съвсем безнадеждно.

Франсис Маркрут беше телеграфирал в Рейс, но Тристан не беше там. В последния момент младият лорд беше разбрал, че няма да има сили да се върне в имението. Той имаше нужда да бъде сам, затова остави даже камериера си в Лондон и отиде в едно усамотено място на морския бряг, където не се получаваша никакви новини. Тристан беше решил да се върне в Лондон чак в петък и тогава да се срещне със Зара.

От друга страна, и Франсис Маркрут беше принуден да остави племенницата си сама. Една неотложна работа го викаше в Берлин и той щеше да се върне едва след една седмица, за да отиде веднага в Монфичет. Лейди Етелрид пишеше почти всеки ден на Зара. Годеникът ѝ ѝ беше разказал нейната трагична история и сега тя разбираше причината за печалното изражение в очите на Зара. Младата лейди се възхищаваше от тази жена, която с цената на толкова страдания беше устояла на думата си да мълчи.

Но и най-милите писма не бяха в състояние да зарадват измъчената душа на Зара, щом като единственият човек, който я интересуваше на света, мълчеше. Той знаеше всичко и вместо да ѝ съчувствува, я укоряваше. Сега, когато беше в състояние да мисли спокойно, един въпрос я измъчваше непрекъснато. Как е могъл Тристан да узнае за смъртта на Мирко? Проследил ли я е?

Зара реши да отиде да разпита слугинчето веднага, щом като ѝ разрешат да излиза.

В това време и Тристан беше взел решение да се върне и да се срещнат с жена си, за да ѝ каже, че те трябва да се разделят. Младият мъж нямаше да я упреква за живота ѝ в миналото, нито да я тревожи повече, защото и без това беше страдала достатъчно. След това ще отиде веднага в Кан, за да съобщи на майка си, че Зара и той са решили да се разделят, без да изтъква каквито и да било причини. Оттам ще замине за Индия или Япония. Плановете му се спираха

дотук. Тристан чувствуваше, че няма да има смелост да се върне в Англия, докато не се излекува от нещастната си любов към Зара.

В събота сутринта, след като Франсис Маркрут замина, Зара получи една бележка от съпруга си. Той питаше дали ще ѝ е удобно да го приеме към два часа следобед, понеже в три часа ще тръгне за Рейс, откъдето в понеделник ще напусне Англия.

Младата жена не можеше да напише отговор, понеже ръцете ѝ трепереха нервно.

— Кажете на слугата, че ще го чакам — каза тя.

Зара остана загледана унесено пред себе си дълго време.

Изведнъж тя стана. Независимо от това дали е здрава или не, ще трябва да отиде да разпита слугинята в Невил Стрийт. За голямо отчаяние на камериерката, младата жена се зави в коженото си палто и излезе.

Тя се държеше едва на краката си, но с неимоверни усилия успя да види малкото момиче, което потвърди съмненията ѝ. То съобщи, че малко след нея дошъл един висок и красив мъж, когото взела за доктора и завела в ателието. Той не се бавил почти никак и излязъл, когато графът започнал да свири на цигулка.

Значи така е било! Мислите ѝ се тълпяха една през друга в главата ѝ, тя не можеше да разсъждава. Когато се върна в Парк Лейн, Зара беше толкова изтощена, че нямаше сили да отиде дори до асансьора.

Анриет ѝ помогна да си свали палтото и я заведе в библиотеката, където младата жена легна на дивана. Тя беше крайно уморена и се унесе в лека дрямка, но скоро се събуди от звънеца на входната врата. Зара знаеше, че това е съпругът ѝ. Тя се изправи бързо, а сърцето ѝ биеше лудо. Когато младият мъж влезе в стаята, краката ѝ се подкосиха и тя се хвана за облегалката на близкия стол.

Мрачен и посърнал от преживените страдания, Тристан пристъпи напред.

ГЛАВА ХLI

Когато я видя нейното бледо лице и болния ѝ вид, той се спря като закован и извика:

— Зара, вие сте боледували!?

— Да — прошепна тя.

— Защо не сте ми съобщили? — каза той бързо, но веднага съобрази, че никой не знаеше къде е бил.

Зара се отпусна отново на дивана.

— Вуйчо Франсис ви телеграфира в Рейс, но вие не бяхте там.

Тристан прехапа устните си. Той беше много развълнуван. Как можеше дай каже това, за което беше дошъл, когато тя имаше толкова печален и болен вид? Младият мъж чувстваше силно желание да я притисне до сърцето си, да я утеши и да я накара да забрави мъките си.

Зара се боеше толкова много от своята слабост, че се страхуваше да чуе решението, което той е взел. Да може да спечели поне малко време! Интересно беше, че тя не помисляше даже да се защити. Младата жена не подозираше, че Тристан счита Мимо за неин любовник, а предполагаше, че ѝ се сърди, защото досега не му е разказала всичко за Мирко, а го е мамила.

— Тристан — каза тя и в гласа ѝ прозвуча толкова отчаяние и молба, че очите му почти се овлажняха. — Знам, че ми се сърдите, че не ви казах за Мирко и Мимо, но бях обещава да не говоря. Малкият е мъртъв. Скоро ще ви разкажа всичко, ако искате, но не ме питайте сега. О! Ако искате да се разделим, аз няма да ви задържа. Вие ще решите какво да се прави, но моля ви, не бихте ли ме взели със себе си днес? Да се върнем в Рейс, докато се съвзема? Вуйчо отсъства и аз се чувствавам така самотна, а нямам никой друг близък.

Тя го гледаше с умолителен, уплашен поглед — като дете, което се страхува да остане само на тъмно.

Тристан не можа да устои. В края на краищата Зара е прегрешила много отдавна, а не, откакто беше негова жена. Защо да не се върнат в Рейс? Тя може да остане там, щом иска, но той ще замине.

— Къде е граф Сикипри? — попита той рязко.

— Мимо замина в отечеството си — отговори тя кротко, учудвайки се на тона му. — Уви! Навярно няма да го видя никога вече.

Тристан беше поразен от учудване. Въпреки смирението, с което говореше, Зара се държеше все още като съвсем невинна!

Може би чужденците гледат по друг начин на тези неща!

Значи онзи мъж е заминал. Те се бяха разделили завинаги. Тогава той ще я заведе обратно в Рейс, ако това може да ѝ донесе успокоение.

— Можете ли да се пригответе веднага? — попита Тристан с престошена студенина. — Състоянието, в което се намирате, не позволява да пътувате късно, когато се захлажда. Ще шофирам сам отворената кола, защото купето не е в Лондон. Сигурна ли сте, че можете да пътувате днес? Вие сте страшно бледа — прибави той загрижено.

— Да, да, аз съм съвсем добре — каза тя и стана да потвърди думите си. — Ще се приготвя за десет минути. Анриет ще донесе моите работи с влака.

Зара се отправи към вратата, която съпругът ѝ отвори.

Тя се спря за момент и след това тръгна към асансьора. Тристан я последва бързо.

— Сигурна ли сте, че можете да се качите сама? — попита той разтревожено. — Или да ви придружа?

— Благодаря, чувствавам се наистина добре — отговори младата жена с печална усмивка. — Не искам да ви безпокоя. Почакайте. Няма да се бавя много.

След тези думи Зара се обърна и се качи в асансьора.

Не след дълго тя влезе отново в библиотеката, където я очакваше съпругът ѝ. Тристан беше приготвил за нея една голяма чаша порто.

— Трябва да изпиете цялата чаша, за да ви затопли — каза той.

Зара го послуша, без да каже нито дума. Когато излязоха вън, пред пътната врата ги чакаше една от колите на вуйчо ѝ вместо неговата отворена кола. Младата жена разбра, че той нарочно е поръчал тази кола, в която имаше отопление, за да ѝ е по-удобно и да не се излага на студа.

— Благодаря ви, много мило е от ваша страна — каза тя.

Тристан ѝ помогна да се качи и докато слугата ги покриваше с кожената завивка, той нагласи възглавниците около нея. Изведнъж Зара

се облегна назад и затвори очи. Всичко се въртеше около нея.

Младият мъж беше много разтревожен от нейното състояние. По всичко изглеждаше, че тя е била много болна и съсипана от скръб поради смъртта на детето си. Тази мисъл му причини остра болка. Той не обичаше да си спомня за детето.

Зара продължаваше да седи със затворени очи и след като излязоха от Лондон. Тя беше толкова слаба, че виното я накара да се унесе. Постепенно младата жена заспа. Главата ѝ се наклони настрана и се опря на рамото на Тристан. При докосването на нейната прекрасна и горда глава и на огнената ѝ коса силен трепет премина през тялото му.

Той щеше да я напусне толкова скоро, а тя не подозираше даже и спеше спокойно. Той трябва да я придържа малко, за да ѝ е по-удобно. Много внимателно, за да не я събуди, Тристан я обгърна с ръка и я привлече нежно към себе си. Без да се събуди, младата жена отпусна главата си върху гърдите му.

Така изминаха повече от два часа.

Какви ли не мисли минаваха през главата му, докато колата се носеше бързо напред!

Той я обичаше така лудо. Нима имаше значение, че е прегрешила? Тя беше болна и самотна, нека поне днес си почине в обятията му. Но младият мъж не можеше да я притисне наистина към сърцето си, миналото щеше винаги да се изпречва между тях. Освен това Зара не го обичаше. Нейната нежност се дължеше сега на голямата ѝ слабост и отчаяние. Но въпреки това, колко жестоки и горчиво-сладки бяха тези часове! Той се бореше с мъка срещу изкушението да я целуне.

Колата спря за момент пред бариерата, която преграждаше железопътната линия. Влакът профуча покрай тях и процепи въздуха с острата си свирка.

Зара се събуди стреснато. Навън беше съвсем тъмно и младата жена попита уплашено:

— Къде съм? Какво става?

Тристан я пусна незабавно и запали лампата.

— Вие сте в колата. Отиваме в Рейс — каза той. — Радвам се, че поспяхте, защото сънят ще ви ободри.

Тя потърка очи.

— О! Аз сънувах. Мирко беше там с мама. Всички бяхме така щастливи! — каза Зара като на себе си.

Тристан се намръщи.

— Близо ли сме до дома? Искам да кажа, до Рейс? — попита младата жена.

— Не още — отговори той. — Остава около час и половина.

— Необходимо ли е лампата да свети? — попита тя. — Пречи ми на очите.

Тристан я загаси и така те останаха мълчаливи в тъмнината. Като се наведе над нея, младият мъж видя, че Зара беше заспала отново. Колко изтощена трябва да е!

Той копнееше да я вземе пак в обятията си, но не искаше да я безпокои, затова се задоволи да я наблюдава с любов. Най-после те стигнаха до главния вход на обширния парк на Рейс. От спирането на колата Зара се събуди и изправи.

— Изглежда, че пак съм спала — каза тя, — но сега се чувствавам по-добре. Много мило е от ваша страна, че ме взехте със себе си. Вече сме в парка, нали?

— Да, след две-три минути сме пред замъка.

Изведнъж младата жена извика:

— О, погледнете онази козичка!

Наистина една по-смела козичка се беше спряла покрай пътя, привлечена от светлините на фаровете.

— Веднага щом пиете малко чай, трябва да си легнете — каза Тристан. — Пътуването беше дълго и уморително. Сега е шест часът и половина. Телеграфирах да ви пригответ една стая. Не големия апартамент, който имахте преди, а по-малък, в другата част на замъка, в която живеем, когато сме сами. Понеже още не сте съвсем добре, реших, че ще ви е по-удобно камериерката ви да бъде в съседната стая.

— Благодаря — прошепна Зара тихо.

Колко внимателен и мил е той с нея. Тя беше доволна, че беше болна!

Най-после пристигнаха. Този път, вместо да отидат в големия хол, те завиха наляво и през многобройни коридори и стаи стигнаха в неговия кабинет, където беше топло и уютно. Масата беше сервирана за чай. Подкрепена от съня, младата жена имаше вече по-добър вид. Сините кръгове под очите ѝ започваха да изчезват.

Зара влизаше за пръв път в тази стая. Особено много ѝ харесваше миризмата от горящите в камината дървета и ароматът на цигари, който се носеше във въздуха. Близо до огъня се беше изтегнало любимото куче на Тристан. Като видя господаря си, Джек изръмжа от удоволствие. Зара се наведе и го погали по главата.

Всяко нейно движение изпълваше съпруга ѝ с нова болка и горчивина.

Защо беше тя така сладка и така мила сега, когато вече беше късно!

Тристан се залови да прегледа писмата си, докато донесат чая. Между многото писма от приятели се намираха телеграмите от Франсис Маркрут, с които му съобщаваше, че Зара е болна. Освен телеграмите, имаше и една кратка бележка. Тя беше изпратена предния ден. Финансистът му съобщаваше, че Зара е преживяла една много тежка загуба, за която сигурно сама ще му разкаже. Той прибавяше, че разчита на Тристан да бъде особено внимателен с нея, като има предвид нейната болест и скръбта ѝ.

Значи вуйчо ѝ е знаел! Това беше невероятно. Но може би Зара му е казала.

Тристан погледна към нея. Тя се беше отпуснала в едно голямо кожено кресло и изглеждаше извънредно уморена и слаба. Неочаквано Джек стана и се приближи бавно към нея, като постави тежките си лапи върху коленете ѝ. Животното изръмжа леко, което показваше, че тя му харесва.

Младата жена се наведе и го целуна.

В цялата картина имаше нещо спокойно и уютно! Внезапно изгарящи сълзи изпълниха очите на Тристан и той се обърна към прозореца. Не след дълго слугите донесоха чая.

Зара го наля мълчаливо и след това се обърна към Джек, питайки го мило дали предпочита сладки или хлебчета с масло. Тристан намираше, че тя е просто божествена в своята тиха, потисната скръб и с простата си черна рокля.

Той не можеше да понася повече нейната близост. Искаше му се да избяга от стаята.

Зара се учудваше, защо съпругът ѝ е толкова неспокоен. Тя забеляза, че той беше променен и изглеждаше по-мрачен и по-нешастен, отколкото преди. Изведнъж младата жена си спомни колко

здрав и сияещ вид имаше Тристан на годежната им вечеря. Остра болка сви сърцето ѝ.

— Сигурно Анриет е пристигнала вече — каза тя след малко. — Ако ми обясните къде се намира стаята ми, аз ще се кача горе.

Тристан стана и Зара го последва.

— Струва ми се, че е синята китайска стая, към която води тази стълба.

След това младият мъж избърза напред и извика отгоре:

— Да, тя е. Камериерката ви е тук.

Те се срещнаха по средата на стълбата и се спряха.

— Лека ноц — каза Тристан. — Ще се погрижа да ви изпратят една лека вечеря и след това ще си легнете. Не е необходимо да ставате сутринта. Утре ще бъда доста зает. Имам да свърша много работа, преди да замина в понеделник. Ще отсъствам дълго време.

Младата жена се улови за парапета на стълбата. В полумрака, който ги заобикаляше, съпругът ѝ не можа да види изражението ѝ.

— Благодаря ви, ще се опитам да спя. Лека ноц — отговори тя едва чуто.

Зара се прибра в стаята си, а Тристан слезе долу, по-печален и по-отчаян от когато и да било.

ГЛАВА XLII

На другия ден младата жена срещна съпруга си едва на обяд. Тя чувствуваше, че той не желае да я види преди това, поради което остана в стаята си. През главата ѝ минаваха хиляди мисли. При спомена за майка ѝ и Мирко очите ѝ се изпълваха със сълзи. Но мисълта за заминаването на Тристан разкъсваше душата ѝ и поглъщаше всяка друга скръб.

— Няма да мога, няма да мога да преживея това! — простена тя.

Когато Зара влезе срамежливо в кабинета на съпруга си, тя го завари седнал близо до камината и загледан унесено в огъня. Тя беше спала неспокойно и отново изглеждаше много бледа.

Тристан ѝ говореше като насън. Той беше като вцепенен от скръб и от борбата, която се водеше в душата му. Той трябва да я напусне. Положението беше непоносимо. Не бива да остава повече, защото е твърде възможно, ако престане да се владее и започне да я милва, тя да отстъпи на ласките му поради разнеженото състояние, в което се намираще. Не, тя не бива никога да бъде наистина негова жена. Той ще трябва да се лиши от това блаженство, за да не страда непоносимо покъсно. А ако имат деца? Това не е изключено, понеже и двамата са много млади. Тази мисъл, която едно време му доставяше неизказана радост, го накара да свие лицето си от болка. Не, жена с такова минало не може да бъде майка на един Танкред де Рейс.

Тристан не беше пуритан, но не можеше да изкорени от кръвта си наследената от векове гордост, затова се постара да се овладее. Той не погледна нито веднъж Зара и почти не говори през време на обяда. Веднага след това младата жена заяви, че би искала да отиде на църква.

Понеже тя не беше достатъчно добре, за да отиде пеша, Тристан поръча да приготвят колата. Той не можеше да я остави сама, затова промени плановете си и я придружи.

През целия път те не размениха нито дума.

Младата жена влизаше за пръв път в църквата. Тя беше възхитена от старинните цветни прозорци и от статуите на многобройните прадеди на съпруга ѝ. През цялото време, докато траеше службата, тя не можа да откъсне очите си от статуята на един Гискар, който приличаше поразително на Тристан.

Внезапно неопределен страх изпълни сърцето ѝ и тя започна да се моли горещо на Бога да го закриля. А какво ще стане, ако той отиде на някоя опасна ловна експедиция и се случи нещо с него? Тогава тя няма да го види никога вече! Когато стана, за да изпее последния химн, Зара се спря изведнъж, задавена от ридания. Тристан я погледна загрижено.

Богомолците наблюдаваха с интерес младата двойка. На излизане владетелите на замъка трябваше да се ръкуват с мнозина от присъстващите. Какво ще си кажат тези добри хора, си мислеше Тристан с горчива насмешка, като научат, че той е заминал задълго, оставяйки сама красивата си невеста едва двадесетина дни след сватбата? Но него не го интересуваше вече какво ще помислят хората.

Щом се върнаха в замъка, Зара се прибра в стаята си. Когато покъсно слезе долу за чая, Тристан не се яви и тя закуси сама с Джек.

Младата жена се страхуваше да отиде на вечеря. Явно беше, че съпругът ѝ я избягва. Докато се колебаеше какво да направи, камериерката ѝ донесе една бележка:

„Моля ви да не слизате за вечеря. Няма да имам сили да понеса и това изпитание. Ще ви видя утре сутринта, преди да замина, ако искате да дойдете в кабинета ми, в дванадесет часа.“

Това беше всичко.

Тази вечер Зара си легна по-нещастна от когато и да било.

На другата сутрин тя се помъчи да събере цялата си воля, за да може да се владее. В никакъв случай не трябва да му покаже чувствата, които храни към него. Не че го правеше от гордост, защото тя беше готова да се хвърли в обятията му, но чувствуваше, че никоя жена не би била в състояние да го направи, щом вижда, че мъжът, когото обича, я презира.

С наболели и разбити сърца двамата млади се срещнаха в кабинета.

— Имам само десет минути — каза Тристан стеснително. — Колата е пред вратата. Ще мина през Бъри, за да пристигна в Лондон към пет часа, понеже смятам да тръгна за Париж с вечерния влак. Седнете, моля, ще се постарая да бъда колкото мога по-кратък.

Младата жена по-скоро падна, отколкото седна на един стол. Ушите ѝ бръмчаха, всичко се въртеше пред очите ѝ, струваше ѝ се, че ще изгуби съзнание. Колко слаба беше още от болестта!

— Наредих да останете в Рейс, докато вземете решение как да уредите живота си — започна той, избягвайки да я погледне. — След като замина днес, ще се постарая да не ви видя никога вече. Не е необходимо да се прави публичен скандал. Няма да казваме никому нищо, нека хората мислят каквото искат. Ще обясня само на майка ми, че женитбата ни е била една грешка и че сме решили да се разделим. Вие можете да живеете както искате, аз също. Не ви упреквам за това, че разрушихте живота ми. Грешката е моя, че се ожених за вас така слепешката. Но аз ви обичах толкова много!...

Гласът му пресекна от едва сподавено ридание и той разтвори ръце безпомощно.

— Господи! — извика младият мъж. — Аз съм наказан! Но най-ужасното от всичко е, че аз все още ви обичам от цялата си душа, въпреки че със собствените си очи видях любовника и детето ви!

От устата на Зара се изтръгна сподавен вик. Когато Тристан се отпрати към вратата, боейки се да я погледне, за, да не би да не устои на решението си, младата жена се опита да го извика. Но никакъв звук не излезе от устата ѝ. Тя падна на стола и загуби съзнание.

Тристан не се обърна нито веднъж назад, а скочи в колата и я подкара с бясна бързина. Сърцето му сякаш беше престанало да бие.

Когато след половин час Зара дойде на себе си, той беше изминал вече много километри.

Тя се изправи и видя, че Джек ближе ръцете ѝ.

Изведнъж всичко ѝ стана ясно. Тристан беше заминал и той я обичаше въпреки това, което мислеше за нея.

Зара стана. Кръвта нахлу в мозъка ѝ. Тя трябва да действа.

Младата жена се огледа наоколо си като унесена и погледът ѝ се спря върху разписанието на влаковете, което беше поставено върху

една масичка. Тя започна да го прелиства с трескава бързина. Да, имаше един влак, който тръгваше в 2.30 и пристигаше в Лондон към пет и половина. Този влак не беше бърз, но експресът тръгваше в 3.30 и пристигаше чак към шест. Ще бъде много късно, може би и с другия ще бъде късно, но все пак трябва да опита. Зара прекара ръка през челото си. Дали ще отиде в къщата на майка си или в апартамента си на Сейнт Джеймс Стрийт? Тя позвъни и помоли да ѝ изпратят веднага Майкъл.

Старият слуга видя разстроеното ѝ лице и понеже знаеше, че господарят му смята да замине вечерта за Париж, разбра, че между тях се е случило някакво недоразумение. Той имаше силно желание да им помогне.

— Майкъл — каза Зара, — милордът замина за Лондон. Знаеш ли къде ще отседне? Трябва да го последвам. Въпрос на живот и смърт е да го видя, преди да тръгне за Париж. Заповядай да приготвят колата ми, за да взема влака в 2.30. По-бързо ще стигна така, отколкото с кола.

— Да, милейди — отговори Майкъл. — Всичко ще е готово. Милордът отиде в апартамента си. Мога ли да придружа милейди? Милордът няма да е доволен, ако милейди пътува сама.

— Добре. Има ли някой друг влак, който пристига по-рано в Лондон?

— Не, милейди. Този е най-подходящият. Не би ли искала милейди да обядва? Има още един час време, преди да тръгнете. Знам, че вашият слуга Джейм би трябвало да ви придружи, но ако е нещо сериозно, аз ще ви помоля да го заместя, като по-стар слуга и, ако мога да се изразя така, като смирен и предан приятел на милорда.

— Да, да, Майкъл — прошепна Зара и излезе бързо от стаята.

Когато пристигнаха на гарата, тя изпрати една телеграма до Сейнт Джеймс Стрийт.

„Това, което мислиш, не е вярно. Не заминавай, преди да дойда и ти обясня.

Твоя Зара.“

Най-после влакът потегли. Бавно се нижеха трите мъчителни часа. Една мисъл се въртеше непрекъснато в ума ѝ. Той вярваше, че тя

е имала любовник и дете и все пак я обичаше! О, Боже, това беше наистина любов!

Веднага щом пристигнаха в Лондон, Майкъл заведе младата жена в апартамента на Тристан.

Да, там очакваха милорда към пет часа, но той не беше дошъл още. Майкъл обясни на слугата, че е пристигнала лейди Танкред и че ще го почака тук, а сам той отиде да провери дали господарят му не е в къщата на майка си.

Преди да излезе, старецът запали огън в салона и поръча на Хигинс да не влиза, за да не я безпокои.

Минаха десет минути. Зара нямаше сили да чака търпеливо. Ако закъснее много и отиде веднага на гарата? Но тя съобрази, че влакът тръгваше в девет часа, а сега беше едва шест. Да, да, той сигурно ще дойде.

Тя се отпусна в едно кресло и за да се успокои, постара се да разгледа стаята. Колко уютно беше тук и как всичко беше наредено с вкус! Зара беше забелязала на една масичка в коридора две-три телеграми, между които се намираше и нейната. Една кола спря пред вратата! О, дано да е той! Но не, хиляди коли минават и спират в тази улица. Тя нямаше сили да стане, за да се увери. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Но ето, чува се шум от отваряне на входната врата! И след като се спря да вземе телеграмите, Тристан влезе в стаята, без да очаква да види някого там.

Тя се изправи несигурно на краката си, за да го посрещне, а от неговата уста се изтръгна вик на изненада и болка.

— Тристан! — прошепна едва чуто младата жена, като че ли гласът ѝ беше изчезнал пак. Но тя събра всички сили и с трогателна молба протегна ръце напред. — Тристан, дойдох да ти кажа, че никога не съм имала любовник. Мимо се ожени за мама и Мирко беше тяхно дете, мое братче. Вуйчо ми не искаше да ти каже още от самото начало, защото това е черно петно в семейството ни.

Младият мъж пристъпи към нея с лице, сияещо от радост, но Зара продължи:

— Тристан, онази паметна вечер ти каза, че преди да ме помолиш отново да бъда твоя жена, трябва да падна на колене. Погледни, аз падам, защото те обичам!

И неочаквано тя се наведе и коленичи пред него, като сведе покорно гордата си глава.

Но Зара не остана нито миг в това положение, защото той я притисна в обятията си и обсипа с луди целувки чудните ѝ устни, шепнейки:

— Най-последно, моя любима, моя единствена.

Като премина първият момент на луда радост, Тристан ѝ свали нежно палтото и шапката и я привлече в обятията си на дивана пред камината. О, безкрайно блаженство да я чувствуваш как без съпротива се притиска влюбено към теб и да срещнеш изпълнения ѝ с пламък и обожание поглед!

И двамата се чувствуваха като в рая. Те не можеха да приказват свързано, защото непрекъснато повтаряха, че се обичат. Тристан искаше да слуша постоянно това сладко признание. Той не откъсваше устата си от нейните дивни устни, сякаш не можеше да утоли жаждата на измъчената си душа.

Изведнъж младият мъж започна да предявява правата си на господар. Зара го обожаваше в този момент. Той настояваше да му позволи да играе с косата ѝ! Той я разплете и зарови ръцете си в копринените къдри. Зара го наблюдаваше мълчаливо, с влюбени очи.

Най-последно тя каза, настанявайки се в ръцете му като в гнездо:

— Тристан, искам да ти разкажа всичко. Ти трябва да ме изслушаш. Не искам между нас да съществува нищо неизяснено.

Той слезе отново на земята.

— Само предупреждавам те, мила, че всичко това е съвсем без значение сега, щом като постигнахме най-важното. Ние знаем, че се обичаме и ще се постареем никога да не се разделяме, макар и за един час.

Изведнъж лицето му светна от щастие и той зарови лицето си в косата ѝ.

— Слушай — прошепна Тристан, — позволи ми да си играя с тази омайваща мрежа, която оплете сърцето ми. Аз няма да те оставя вече да се прибереш сама в стаята си! О, любима! Как мога да слушам друго, освен музиката на твоя шепот, когато ми казваш, че ме обичаш и че си само моя!

Все пак Зара успя да му разкаже цялата история — от началото до края. И когато чу за трагичния край на майка ѝ, за нейния нещастен живот, изпълнен със скърби и мизерия, за причината, която я е накарала да се омъжи за него, за това как е гледала на мъжете и на самия него и как постепенно се е събудила любовта ѝ, в сърцето му се породила една сърдечна нежност.

— О, моя сладка светице! — възкликна той. — И аз се осмелих да те подозирам и да се съмнявам в тебе! Сега ми се вижда невероятно.

След това Тристан ѝ разказа колко правдоподобни са изглеждали съмненията му и как въпреки всичко любовта му се е засилвала, вместо да изгасне.

Така измина един час, в който те изясниха и най-малките недоразумения, които едва не бяха разрушили живота и на двамата им.

— А като си помисля, Тристан — каза Зара, — че само малко здрав разум можеше да изглади всичко!

— Не, не е това — отговори той със закачлива усмивка, — всички неприятности щяха да бъдат избегнати, ако не бях обърнал внимание на надменните ти думи в Дувър и Париж и бях продължил да те ухажвам! Все пак ние ще забравим скоро миналото, защото утре ще те заведа отново в Рейс и там ще прекараме истинския си меден месец.

И когато нейните устни срещнаха неговите, Зара прошепна:

— Ти знаеш, че те обичам!

Второто завръщане в дома беше истински празник за младоженците! По цял ден те се разхождаха из любимите кътчета на Тристан, скитаха из стария замък и обсъждаха заедно как да подредят стаите. А късно следобед те чертаеха планове за бъдещото си щастие. Тристан ѝ разказваше за своите мечти, които беше счел за изгубени завинаги.

Колкото повече я опознаваше, толкова повече той лудееше за нея, а тя го гледаше и следваше с обожание, което беше така необичайно за гордия ѝ вид.

Те чувствуваха, че са намерили най-голямото щастие на земята, и понеже го бяха постигнали след толкова страдания и скърби, гледаха

на него като на дар Божи.

Когато отидоха отново в Монфичет, за да прекарат Коледа, старият херцог беше доволен.

Всичко това се случи преди две години. На втората годишнина от сватбата на Танкред Франсис Маркрут и лейди Етелрид Маркрут вечеряха със своите племенници.

Когато започнаха да пият наздравици, финансистът се поклони на Зара и като вдигна чашата си, каза:

— Предлагам да прием една наздравица, която ти бях предсказал, мило дете... Наздравица за четирима безкрайно щастливи хора!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.